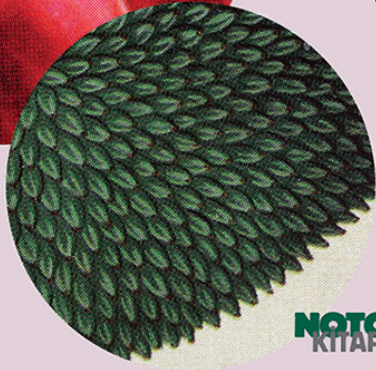

Aramızda Bir Bahçe Yakınlığı

ÇİYİL
KURTULUŞ

NOTOS
KİTAP

Çiyil Kurtuluş

İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nü bitirdi. Öyküleri *Notos*, *Kitap-lık*, *Sarıç Öykü*, *Öykü Gazetesi*, *Öykülem*, *Koza*, *Edebiyat Sin*, *Sözcükler* dergilerinde yayımlandı. İlk öykü dosyası *Kasırğa ve Yabanmersinleri* 2017'de Dedalus Kitap tarafından yayımlandı. 2016 yılında katıldığı Notos Oyun Yazarlığı Atölyesi'ndeki çalışmaları sonucunda yazdığı *Biraz Sen Biraz Ben* adlı ilk oyunu BulutTiyatro ve Emek Sahnesi işbirliğince 2017 tiyatro sezonunda sahnelendi.

Çiyil Kurtuluş

Aramızda Bir Bahçe Yakınlığı

Notos Kitap 173
Edebiyat 059
Öykü
©Notos Kitap Yayınevi, 2020

Birinci Basım
Şubat 2020

ISBN 978-605-7643-18-6

Sertifika 16343

Kapak Tasarımı
E S Kibele Yarman

Notos Kitap Yayıncılık Eğitim Danışmanlık
ve Sanal Hizmetler Tic. Ltd. Şti.
Ömer Avni Mahallesi, Prof. Dr. Tarık Zafer Tunaya Sokak
No: 11/6 Gümüşsuyu, Beyoğlu İstanbul
0212 243 49 07
www.notoskitap.com
facebook.com/NotosKitap
twitter.com/NotosKitap

Baskı ve Cilt
Optimum Basım
Tevfikbey Mahallesi, Dr. Ali Demir Caddesi
No: 51/1 34295 Küçükçekmece İstanbul
0212 463 71 25
Sertifika 41707

Çiyil Kurtuluş

Aramızda Bir Bahçe Yakınlığı

Öykü

İçindekiler

13	Eşyalar ve Güller
18	Hışırıtı
23	Basit Bir Hesaplaşma
27	Biz Bir Aileyiz
36	Emoji Amor
43	Karadut Mevsimi
48	Portakal
51	Kim Yalnız
57	Büyükbüyük
64	Manolya Son Çiçek
69	Aşk ve Korku Üstüne Üç Kısa Hikâye
73	Tek Kürek
78	Durugitmek
81	Samet'i Kurtarmak
88	Sahi Neden Yoktunuz
92	Aşk Denen Bir Şey Var
99	Bu Bar Bize Gelmez
104	Sonsuzda Çalan
108	Dünyanın Işığı
113	Miras
119	Kavuşmak Bir Kadeh
125	Eski Hikâye
129	Onnik Usta
137	Gündüz Uykusu
141	Uzak Papatyalar
144	Batma Be Güneş Batma

Rana Isabella'ya
Ve gül ağaçlarına...

Gönlüne kulak ver
sonsuz ruhum sen
yalnız geceye ve
ateşli güne rağmen.

ARTHUR RIMBAUD

EŞYALAR VE GÜLLER

Dizlerime kadar çektiğim külotlu çorabımla yarı çıplak, boynumu bükmüş, yatağın ucunda öylece oturuyorum. Mas-mavi halımdaki şu beyaz leke. Bir bulutu andırıyor. Defalarca uyardım, çamaşır suyunu odaya sokma dedim, dinletemedim. Her temizlik sonrası olay, evde hep bir eksik, atılan, kırılan, kaybolan. Geçen gün yarım saat aradığımız kumanda yüzünden karıkoca yaşadıklarımızı hatırlıyorum da. Huzurumuz eşyaların yerli yerinde durmasına bağlı. Arkada, gardirop kapağı gıcirtıyla açılıyor.

“Kravat takmasam olur herhalde.”

Ayağa kalkıp çorabımı çekiyorum. Selim’e sorsam, yine abartıyorsun diyecek. Evlendiğimizden beri bizimle Hasret. Yedi yıl az zaman mı. Yeniden birine güvenmek, beni de durduran bu zaten. O giyinmiş bile. En çok bu açık mavi gömleğini seviyorum ama şimdi düğmeleri zor kapanan halini değil. Ensem hâlâ nemli, boynum tutulacak. Saç kurutma makinesini fişe takıyorum tekrar. Kocam haklı, durup dururken nerden çıktı bu yemek. Hem neden dışarda değil de evde. Ve asıl, neden yetmişinde bir kadın ve bir adam. Ve o kadın benim annem. Aslında insanın ara sıra dışarı çıkıp bir şeyler paylaşabileceği bir arkadaş edinmesinin kime zararı

var. Kafama dayadığım makineyi susturuyorum. Dün satın aldığım bordo bluzu kollarından geçiriyorum sırtıma. Selim karşımda, beni süzüyor, belki de duymak istediklerimi söyleyecek. O zaman bunun sıradan bir akşam yemeği olduğuna inanabilirim.

“Bunu mu giyeceksin?”

“Evet, nesi var?”

“Yakası fazla açık. Ne bileyim, biraz hafif kaçmaz mısın?”

Ceketini elinden kaptığım gibi, “Kuru temizlemeye gidecek o. Başka giy istersen,” banyonun kapısını ardımdan kapıyorum. Kirli sepetinin üstüne bırakıyorum ceket. “Madem öyle niçin gardıropta,” diye söyleniyor arkamdan. Klozetin kapağına oturuyorum. Bunu mu giyeceksin. Bütün söylediği. Duşakabinin camında yanıp sönen, gözümü alıyor. Damlacıkları bölen su çizgileri. Yüzlercesinden birini, yoluna çıkana önüne katarak süzülen damlacığı izini kaybettirene dek takip ediyorum. Ellerim iki yanda, sutyenime gidiyor, memelerimi bitıştirdim, kuşbakışı, yalnızca kendi kokumu alıyorum şimdi. Masaya mumla çiçek de koyar mı. Sen ne zaman koydun en son. Makyaj yapmalıyım. Öyle renksizim ki allığı yüzüme boca edesim var. Aynada gözümü kırpmadan kendime bakıyorum. Yüzümün alacağı şekli, kaşımda, dudağımda bir seçirme, gözbebeğimin belki daha irileşmesi. Yüzüm söylesin bana. Çünkü bu geceyle ve sonraki gecelerle ilgili ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Her neyse aradığım, bulup çıkarmalı. Aynaya iyice yaklaşıyorum. Hiç. Hiç işte. Hep aynı-sını söylüyor. Selim, “Ben hazırım,” diye sesleniyor içeriden. Bir ürperme geliyor. Banyonun aralık camını kapıyorum.

“İlk kez karışıyorsun giysime, farkında mısın?”

“Demek ki ilk kez yanlış bir seçim yapmışsın,” diyor yüzüme bakmadan. Saatini koluna takmakla meşgul. Soluğu

gardırobun önünde alıyorum. Ne çok yanlış seçim. Eteğime uygun bir başka bluzu askıdan sıyrıyorum.

“Bu nasıl, yeterince ağır mıyım?”

Sırtını dönüp kapıya yürüyor.

“Nereye?”

“Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Çabuk ol. Arabada bekliyorum seni.”

Selim alaycı bir edayla, “Çiçek mi, tatlı mı,” diye sordugundan beri arabada babamı düşünüyorum. Hem de hiç istemezken. Bir ölüyü zorla uyandırmaya mı çalışıyorsun. Hem de kapıda bir buket çiçekle. Babam iyi adamdı ama onun eve çiçekle geldiğini hiç hatırlamıyorum. “Selim, biliyor musun...”

“Zahmet olmazsa,” diyor, “dolapta başka kirlim varsa, akşam dönüşte ayırırver de, yarın ikimizden birisi icabına baksın. Sen ne diyordun?”

“Bir gün bütün ormanları yok edecekler.”

Düşünmekten vazgeçtim, yola bakıyorum. Dağ yolundan anacaddeye girdiğimizde trafik duruyor. Gecikmiş bir sofraya eli boş gitmek olmaz. “Unutma, tatlı alacağız.”

Yeni boyanmış toplu saçları, hafif ruju, üstünde daha önce görmediğim bordo elbisesiyle zarif bir kadın açıyor kapıyı. Evde yılların rostosuna karışan farklı bir koku. Ve bu kadın benim annem. Gece boyunca hatırlamalı bunu. “Hoş geldiniz. Trafiğe yakalandınız demek.” Yüzüne dikkatle bakmayı başarabildiğimde gözlerinin içindeki ışıltıyı fark ediyorum. En son benim düğünümde. Hayır, tam olarak öyle sayılmaz. Çünkü bu ışıltı anneden kıza geçmeyen bir kaynaktan. Biraz geride bekliyor, ikinci kez karşılaştığım kır saçlı, uzun boylu adam. Selim ile ilk karşılaşmaları. “Merhaba, nasılsınız?” Tokalaşırken Selim’in omuzları dikleşiyor birden. “Teşekkür-

ler. Siz?” Sofradaki porselenlerin beyazında bir yıldız çakımı, masaya geçiyoruz birlikte.

Adam eski basketbolcu. Selim iyi bir basketbol izleyicisi. Bu onları yemekte bir arada tutmaya yetiyor. Annemle karşılıklı gülümsüyoruz, kısa cümleler kuruyoruz birbirimize. “Nasıl geçti günün?” “Bildiğin gibi.” İkisinin de elleri masada birbirine o kadar yakın duruyor ki. Halıyı diyecektim, leke- den söz edecektim, Hasret’ten, uçtu gitti aklımdan. Adam konuşurken bileğini masadan kaldırmadan döndürüyor, elinin ayası havaya açılıyor. Sözün bittiği yerde eli annemin elinin üstüne kapanacak sanki. Benimkiler ne zamandır iç içe, avuçlarım terlemiş. Belki de onun annem olduğunu unutmamalı, bir an unutmamalı. “Şarap?” Neden olmasın, kibar ve düşünceli. Adamı bekletiyorum, o hâlâ gülümsüyor. Şarabı özlemişim. İnce uzun parmaklarının arasından kadehimi alırken yanlışlıkla elim onunkine değiyor. Büfedeki vazoda çoğu henüz tam açmamış gonca. Kadehim kadar kırmızı. Onu çok mutlu etmiş olmalı. İrilerinden birini sapından kırıp şu genç kadının topuzuna iliştermeli, solmadan. Kırık bir gül dalı. “Benziyorsunuz,” diyor, “annenize çok benziyorsunuz.” “Evet,” diyorum. Evet, bana da yakışır, o güllere layık bir oturuşla oturabilirim bu masada. Boğazıma tırmanan bluzum doğru bir seçimmiş gibi davranabilirim. Üstümdeki katılığın altında gezinen parmakları, boynumdan aşağı, dantelli sutyenimde, bitiştiirdiğim yerde bırakılan küçük öpücükleri, sıcaklığını daha değmeden hissettiğim dudakları. Neler düşünüyorum böyle. İnsana hiç bilmediğini tek bir gül öğretebilir mi. Belki bir gün. Aynadan bir anneme, bir bana, bir de vazodan taşanlara bakıyorum. Ne tuhaf, zaman denen şey tam da orada anlamını yitirmiş. Bizi birbirimize eşitleyen. Bir çiçeğin açmakla solmak arasına sığdırdığı her şey taptaze,

gencecik oysa. Büfeye yürüyorum. En iri gonca'yı seçip saçırma ilıştırıyorum, kimse fark etmiyor. Selim rostosuyla mutlu. Benimse kadehim boşalmış. "Kaldıysa biraz şarap alabilirim."

Tatlı zamanı. Annemin peşinden mutfağa gidiyorum. Neşeli, kıvrak kolları baklavaları birer birer tepsiye diziyor. Ona sormak, söylemek istediğim ne çok şey var. Daha önce hiç konuşmadıklarımız, sözünü edemediklerimiz. Anne gel, çıkıp gidelim şuradan, iki saat yeter, yalnızca sen ve ben.

"Anne," diyorum, "içeriye bu tabakları mı götüreceğiz?"

"Evet canım," diyor, tabaklara uzandığımda kolumu tutuyor yavaşça. Avuçlarının arasına aldığı elimi yanağına götürüyor. Gözleri parlak bir dolu. Önce o, sonra ben, aramızdan iki fısıltı sızıyor. Bize, kadın kadına sözünü etmeye değer şeyler vaat eden.

Mutfaktan çıkarken ardımdan sesleniyor. "Gülün pek yakışmış."

Dönüşte arabada tek başına durmadan konuşuyor Selim. "Olur iş mi allah aşkına. Ne söyleyeceğiz millete. Bu yaştan sonra. Hem de annenin evinde."

Değiştirecekler. Bütün eşyaları atıp yenileyecekler.

"Konuş onunla. Birlikte yaşamak olmaz. Evlensinler hemen. Ya da..."

Ama adam çok güzel gülümsüyor.

"İyi ki evde yemişiz. Bir restoranda falan olsaydık kim ödeyecekti hesabı, adam işini biliyor."

"Merak etme, zaman çok. Hesabı senin ödeyeceğin bir akşam olur nasılsa."

Radyoyu açıyorum. Gözlerim kapalı, arkama yaslanıyorum.

HİŞİRTİ

Bu yolu ilk kez karanlık bastırıken yürüyorum. Günler kısaldı, erkenden çöküyor gece. Akşam ezanı okunuyor. Dağlarda yankılanan sesleri. Bir de içimdeki. Soruyor. Nereye gidiyorsun sen böyle. Ha, nereye. Bilsem. Uzun bir gecenin başını tuttum gidiyorum işte. Oltasından yeni kopmuş, fırında gözleri buğulu balığa gidiyorum. Yanında bir küçük rakıya. Buzlu. Güzel güzel konuşacağız önce, her zamanki gibi. Yalanlarını gerçeklerimle böleceğim. Üçüncü kadehte hangisi gerçek hangisi yalan, güzel güzel sevişmeye gelecek sıra. Yarımyamalak ruhlarımız. Sonuçta kendimden başka vardığım bir yer yok.

Bilseydim bu kadar تنها olacağını, minibüsten biraz geride iner, bir taksiye atlardım. En fazla yirmi dakika yürüyeceksin, fena mı, orman havası alıyorsun. Solunda ağaçlar, sağında tek tük müstakil evler. Aramıza giren yüksek duvarları. Evlerin bahçesi bana uzak. Garajlarından gelen şu egzoz kokuları olmasa. İstersen, dedi, evden alabilirim seni. İstemem, aslında hiç istemedim. Oysa bir hafta görmesem özlerdim onu. Hiç mi. Cesaretin yok. Gelmem, diyemedin. Ben gelirim, dedin. Telefonu kaparken, seni seviyorum, inan, demedi mi. İnanmak olmasaydı, belki.

Arkamda hışır hışır eden bir ses. Dönüp bakıyorum. Ağaçların orada bir karaltı. Ben yürüdükçe o hışırdıyor. Tekrar döndüğümde bir kaftan gibi yerleri süpüren pardösüsünü ve siyah beresini görüyorum. Kâğıttan mübarek, nasıl hışırdıyor öyle. Kenara çekildim, botlarımın bağcıklarını sıkılar gibi yapıyorum ki önüme geçsin. Gelen giden yok. Gitmiş. Yola devam. Hışır, hışır... Peşimde. Çantamı sıkıca kavradım ama istediği o mu. Hemen veririm. Korkudan sesim çıkmaz benim. Adımları gittikçe yaklaşıyor. İlerdeki küçük markete doğru hızlanıyorum. Nefesimin yeteceğini bilsem koşardım. Neden sonra sıvaları dökük kulübeden içeriye atıyorum kendimi.

Kasada yaşlı bir adam. Şıkırdattığı tespihinde ilerliyorum.

“İyi akşamlar. Ben. Bir paket sigara alacaktım.”

Telefonu sıkı sıkı tutuyorum elimde. Yolu yarılادم. Bir an aklımdan geçiyor. Adam gözlüğünün üstünden, hadi bakalım, şimdi ne yapacaksın, dercesine yüzümde bekliyor. Paketi görünce ayılıyorum, cüzdanımı çıkarmamışım.

“Kusura bakmayın, bozukluğum yok.”

Asık suratı avucumdaki yüzlükte.

“Sigara, üç paket olsun.”

Kasanın çekmecesini açılıyor. Kapiya gidiyorum. Pardösülü yolun aşağısında karşıya geçmiş, elindeki çalı mı, sopa mı neyse, kaldırımda durmadan daireler çiziyor. Burnumda taze ekmek kokusu. Kapının iç tarafında, açıkta bir sepet dolusu üst üste yığılı somunlar. Birini çekince hepsi dağılıverecekmiş gibi. Adımladığım tahtanın kiri tozu. Marketin önünden birileri geçiyor o sıra. Eşikten başımı uzatıyorum. Biri başörtülü, şalvarlı. Öteki uzun boylu, zayıf iki kadın. Ters yöne yürüyorlar. Hayırlı işler demeden fırlıyorum dışarı.

“Affedersiniz hanımlar, caddeye mi yürüyorsunuz?”

“Heee,” diyor şalvarlı.

“Yani durağın oraya?”

Birbirlerine bakıyorlar.

“Ben de sizinle yürüyebilir miyim?” İyice sokuluyorum kadınlara, kısık sesle. “Adamın biri beni takip ediyor.”

“Ne diyorsun kız.” Şalvarlı, gözleri kocaman, ardıma bakınıyor. “Vay sapık.”

“Kimse yok,” diyor zayıf olanı. “Hani nerde?”

“Gizlendi sanırım.”

“Demin geçtik biz oradan. Sen gördün mü,” diye soruyor berikine.

O da görmemiş. “Bu yönden geliyordu.” Cadde tarafını işaret ediyorum. “Uzun siyah bir pardösü var sırtında. Elinde sopası. Ben markete girince önüme geçti.”

“Tövbe tövbe. Bunca gün bize hiç rast gelmediydi.”

“Sen ne tarafa gidiyordun, bir de bakalım.”

“Az önce minibüsten indim, yolun sonuna kadar gidecektim.”

“E hadi, yürüyelim madem.”

Yürüyoruz.

“Dur azcık. Yolun sonundaki siteye gidiyorum demedin miydi sen?”

Hadi bakalım, şimdi ne yapacaksın. “Kimseye söz vermemiştim,” diyorum. Hangi ev, kaç numara, diye sormalarına fırsat vermeden bastırıyorum karanlığa. “Siz böyle korkmuyor musunuz?”

“O korksun bizden.”

Yine durduk.

“Bak hele, burada ne var?”

Derisi aşınmış çantadan çıkan. Pırıl pırıl bir bıçak.

“Aman, sok onu içeriye.”

“Onsuz adım atmam ben,” dedi.

Elim ayağım iyice buz kesti. Lafını bile etmiyorum. Yürüyoruz. Beni unutup aralarında sohbete dalıyorlar. Biri evin hanımından dertli. Kirli çamaşırlarını orda burada toplamaktan bıkmış. “Deme kız,” diyor öbürü. İkide bir dönüp arkama bakıyorum.

“Bakma artık geriye. Gitti o, cehennem oldu.”

“Çok korkmuş gariban.”

Karanlık tabii, göremezsiniz, bu gariban gülümsüyor. Şu bıçak, hiç lazım oldu mu, diye sorsam. Benimki de saçma soru. İki kadın gücüne güç, ormanın kıyısına düşmüş işte. Caddeye varmak üzereyiz. Teşekkür edip arayı açıyorum. Minibüse bindiğimde onlar karşıya geçmek için bekliyor. Orta cam kenarına yerleştim, araçların aydınlığında son kez bakıyorum yüzlerine. Unutmam. Yarım saat önce indiğim yerde bunca yolu yok sayacağım artık. Zamana hükmediyorum. Yarım saat geriye. Telefonum çalıyor. Belki çok daha geriye...

“Nerdesin?”

“Minibüsteyim.”

“Ne kadar kaldı?”

“Trafığe bağlı. Sürer bir saat.”

“Yeni mi bindin yoksa?”

“Son ânın sürprizleri. Yapacak bir şey yok.”

“Fırın için erken o zaman. Balık kurursa bir şeye benzermez.”

“Evet. Benzemez.”

“İnmeye yakın ara da, caddeden alayım seni. Korkarsın sen karanlıktan.”

“Beni alamazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Dönüyorum ben.”

“Dönüyor musun? Nereye dönüyorsun?”

“Eve. Kendi evime. Aslında gelmişim. Sana geldim. Ama orman yolunda yürürken çok tuhaf bir şey oldu. Sonra anlatırım.”

“Hayır, şimdi anlat. Alo... Söylesene, n’oldu?”

Montumun yakasına eğiliyorum. “Adamın biri peşime takıldı.”

“Kim? Ne adamı?”

“Merak etme, sorun yok, yönümü değiştirdim kurtuldum ondan.”

“Markete girip arasaydın ya hemen. Beş dakika sürmezdi gelmem. Beş da-ki-ka. Duydun mu beni? Alo... Alo...”

“Tamam. Sonra konuşuruz.”

“Anlaşıldı. Daha iyi bir bahane bulabilirdin.”

Telefonu kapadığımda midemdeki kazıntıyı fazlasıyla hissediyorum. Başımı camdaki karanlık hışırtıya rahatça yasladım. Gözümün önünde taze ekmekler. Birisi şu suratsız marketçiği uyarmalı. Sepetin üstüne temiz bir örtü çeksın.

BASİT BİR HESAPLAŞMA

Suyun yüzeyinde ekim güneşinin puslu gölgesi salınıyordu. Güneş havada asılı kalmışçasına uzaktı bu sabah. Deniz durgun, sahil sessiz. Kayalıkların bittiği yerde başlayan pembe beyaz zakkum çiçekleriyle bezeli yeşillikli çit motelin küçük terasını çepeçevre sarıyordu. Kahvaltı zamanı. Albay ve karısı yeşil sınırın hemen önünde denize yakın oturuyor. Avukat Bey en arkada duvar dibindeki masada. Terasın onlardan başka iki müşterisi daha vardı, motelin bir görünüp kaybolan iki tekir kedisi.

Avukat Bey siyah güneş gözlüğünü gözünden çıkardı, okuma gözlüğünün yanına bıraktı. Masasına çıplak gözle bakmak istedi. Sofrada yok yoktu. Bal kaymak, envai çeşit peynir, tereyağı, sahandaki menemen. Bugünkü kahvaltıyı ömrü boyunca unutmayacak. Elinin altındaki siyah gözlüğü tekrar takıp uzaklara doğru baktı. Albayın neredeyse hiç hareket etmeyen sırtına. Kalın ensesine. Ama sandalyede oturan adamın ensesi yoktu. İnce rüzgârlığının içinde kuru kemik yığını. Sahanın iki eliyle kavrayıp burnuna götürdü. Mis kokulu köy yumurtası. Hâlâ bir iştahı olmasına şaşıyor. İşte geliyor, tam zamanında. Yüzünü görmese de motel müdürünü ayak sesinden tanıyor. Hiç kimse yürürken onun ka-

dar gürültü çıkaramaz, tabanı yumuşak bir ayakkabı seçmeli kendisine, bir çift deri sandalet edinebilir, diye düşündü.

“Günaydın, Avukat Bey nasıllar bu sabah?” Motel müdürü misafirine her şeyin yolunda gidip gitmediğini, bir arzusu olup olmadığını sordu. Misafir, çok memnun kaldığını, her şeyin yolunda, hatta beklentisinin üstünde gittiğini söyledi. Ekmek sepetine uzandı sonra. Kahvaltısına kaldığı yerden devam edecek. İnce bir dilim seçti.

Müdür tepesinde, üstünde kitapların durduğu boş sandalyenin arkasına iki eliyle abanmış bekliyordu. “Bunlar kanun kitabına pek benzemiyor,” dedi.

“Oturmaz mısınız,” dedi Avukat Bey, “adım Önder, bana adımla hitap edebilirsiniz.” İsteksizce kitaplarını toplama-yaya yeltendi. Asıl endişelendiği, epeydir geride bıraktığı hak hukuk konusunda, hele de arsa davası falan gibi bir mesele hakkında yığınla soruya muhatap tutulmaktı. Oturur ve saatlerce kalkmayabilirdi adam. Ama onunla edebiyattan konuşmaya da hiç niyeti yoktu.

“Yo yo hiç rahatsız olmayın, benim içerde işim var zaten.” Müdür ellerini sandalyeden çekti, masaya bakıp kollarını iki yana açtı. “İşte mutluluk,” dedi, “tadını çıkarın. İnanın aylardır yaptığım rejim yüzünden hayatın tadı tuzu kalmadı. Bana kalsa çoktan... Hanım zorluyor. Şimdi bu bendeki ikinci hanım, genç de biraz, birinci sizlere ömür. Rejim fena şeymiş. Avukat Bey, şöyle size bakıyorum da, ömrünüzde rejim yapmak zorunda kalmamışsınızdır.”

“Bazı insanlar doğuştan mutluluktan mahrumdur,” dedi Önder. Adam hevesi kırık bir yüzle bakınca da, “Yemek bir zevk elbette ama yaratan beni böyle yaratmış,” dedi, nefesini içine çekip elini tişörtüne, kaburgaları çıkık karnına vurdu.

“Size afiyet olsun, iyi günler.”

Müdür yeniden takındığı gülümsemesiyle uzaklaşırken Önder çayından bir yudum aldı. Tahmin ettiği gibi adam öbür masaya da görev icabı bir günaydın diyecekti. Siyah camın ardından onları izlemeye devam etti. Kadının sinek vızıltısına benzeyen sesini duyamadığı gibi şapkasından sarkan süslü kumaş parçası yüzünden dudaklarını da okuyamıyor. Bir tek müdürün sesi duyuluyor. Birazdan bir araba gelecek, kadını alıp götürecektir. Akli hiç arkada kalmasın, saygıdeğer albayın burada bir dediği iki edilmeyecek. Her zaman nasıl özen gösteriliyorsa yine öyle. Kadın en geç öğle yemeğine geri dönecekti motele. Peki, yemekte farklı bir tercihleri olacak mıydı? Ona böyle bir soru sorulmamıştı. Bu yüzden alınganlık gösterecek değildi tabii.

Müdür ellerini ovuşturarak içeri geçtiğinde teras yeniden sessizliğe gömüldü. Önder çantasından defterini çıkardı. Elinde kalemi, yazmaya başladı, durdu, yazdı, denize, ufuk çizgisine daldı. Orada albay ile karısı da vardı. Denize her baktığında bu ikili ister istemez görüş alanına giriyordu. Kadın adama göre epeyce genç. Belki kızıdır ya da ikinci karısı. Karısı yıllar önce ölmüş, belki de öldürmüş onu, olamaz mı? Ne diyorsunuz, o bir sineği bile incitemez, dedi albayın karşısında hazır olda duran müdür. O saygıdeğer bir ordu mensubuymuş çok eskiden. Her duyduğunuza inanmayın Avukat Bey. Albayın sandalyeye asılı bastonuna baktı, ucsuz bucaksız maviliğe. Az önce masayı terk eden, yanından geçerken yüzünü ilk kez yakından gördüğü kadını düşündü. Böyle güzel bir manzarada kendine hiç yakışmayacak şekilde yaşlanabiliyorsa insan, yağ tulumu müdür şu sözleri ettiğinde ona da inanılırdı elbet.

Kavgaya tutuşan kedilerin gürültüsüyle irkildi. Öndeki masanın örtüsü yerlerde, kül tablası devrilmiş. İlerde, yere

düşen baston da onların marifeti olmalı. Albay sandalyesinde kıvranıp duruyor, oturmaktan yoruldu, bastonuna tutunmadan ayağa kalkamayacağını biliyor. Gelen giden de yok. Tam zamanı. Avukat Bey ayaklandı, albayın masasına ağır adımlarla yürüdü. Yanındaki sandalyeyi karşısına çekip oturdu. Beni hatırladın mı? Hayır, hatırlayamadım, dedi albay. Bu soru sana ne çok sorulmuştur, sen de ne çok hatırlayamadım demişsindir. Kahve fincanını eline alıp evirdi çevirdi. Artık fal kapamıyorsun. Koğuştan birisini ara sıra yanına çağırır fal baktırırdın. Dur bir de ben bakayım falına. Ne görüyorum biliyor musun? Bir tabut. Ama senin bildiklerinden değil. İçine ölü girilen, mahşere dek. Cebindekine davrandı. Yıkayalım da çabuk çıksın falın. Namlunun ucunu fincana doğrulttu. Birisi sandalyesinde soğuk terler dökerken öteki yaşanacak yılları düşündü. Bu kez kendi kendisinin işkencecisi olacaktı. Birisini öldürmenin, insanın düştüğü cehennemde ateşine iki kova su dökmekten ne farkı vardı.

Defterini kapadı. Kitaplarını içine düzgünce yerleştirdiği çantasını koluna astı. Omzundaki ağırlığı odasına bırakıp sahilde uzun bir yürüyüşe çıkacaktı. Aldığı notları sonra da temize çekebilir, acelesi yoktu. İki adım attı, durdu. Geriye dönüp kararlı adımlarla albayın masasına gitti. Bastonu yerden aldı. Uzattığı minnettar yaşlı eli boşlukta kalmasaydı belki koluna girecekti. Neredeyse babası yaşındaydı. Bastonu sandalyesine dimdik dayadı, oradan hızla uzaklaşırken bir tabutun içinden albayın teşekkür eden sesi geliyordu.

BİZ BİR AİLEYİZ

“Onlar da bir aile,” dedim öylesine. Bitişişimizde demirli teknenin güvertesinde, bizim gibi akşam yemeklerini yiyen kalabalık gruba ister istemez gözüm takılıyor. Bronzlaşmış tenlerine, mürettebatla ilişkilerine bakılırsa bu limanda hep birlikte son gecemiz. “Bahse girerim, hepsi de İspanyol bunların.”

İnci, kaşları yukarıda, küçük küçük doğradığı sebzelere ders verircesine, “Asla emin olamazsın,” dedi, belki kızına söylüyor. Selin inat etmekten vazgeçti sonunda, fasulyelerini bitirecek. Gerçekte kimin nereli olduğu umurumda mı, tatlı bir sohbet peşindeyim, o kadar. Aslında haklı, oradan bakınca, kim bu masadaki dört buçuk Türkü, dört buçuk Amerikalıdan ayırabilir. Komşu teknede kadehler ardı ardına havalanıyor.

“Bizden daha neşeli göründükleri kesin,” dedi İnci.

“Ertesi sabah birbirlerinden ayrılmayacakları için normal.”

“Abla, biz yirmi yıldır ayrılıp kavuşuyoruz. Yaradılış meselesi bu.”

“Peki, öyle olsun. İspanyolları benden iyi tanıyorsun demek.”

Aralarındaki en yaşlı kadına geldi sıra. O da kendinden öncekiler gibi kısa bir konuşma yaptı. Söz bittiğinde bütün

kadehler aynı anda. Dirsekleri masadan kaldırmamak için kuralı. Kollar yarı belinden yukarı, aşağı. Dikkat! Eğlence var, diyen bir düzine işaret levhası. Hadi bakalım, bizim teknedeki en yaşlı kadın. “Ole!” İçimizdeki dört buçuk Türkten biri, yirmi yıldır ayrılamayıp kavuşamadığım kocam, sesleniyor. “Şşt. Ne yapıyorsun.”

“Şşt burada yok. Bu gece İspanyolum.”

Mavi yolculuğun sırrı, denizin ortasında ne varsa sen de az biraz ondan oluyorsun. İngilizce konuşup Türkçe gülüyoruz. Önce rüzgârdım, sonra dalgalandım. Dün birer yakamozduk. Az şarap, az müzik, işte benim yolum, bir parçam Frank Sinatra şimdi. Ama en çok da, annesinin patates kızartması karşılığında üç kaşık sebzeye zor ikna ettiği, hepimizi biraz Türk biraz Amerikalı yapan, henüz dört yıldır dünyalı olanımız, o nereye demir atsa ben oralıyım. Barbi bebeğini çaktırmadan tabağına doğru iteliyorum. Küçük elleyle patateslerin üstünü örttü. “Teyze o sebze yedi, patatesler benim.”

“Bak babası bak, bütün sebzeleri bitirdik.”

Tom, “İyi iş çıkardın,” dedi kızına. Selin masada erkek arkadaşıyla suspus oturan ablası Mary’ye koştu. Didem yine bir uçta.

“Çocuğa mı bakıyor, tatile mi gelmiş belli değil, çok yüz vermişler Didem’e.”

“Sakin,” dedim Taner’e. “Bunu İnci’ye söyleme, bilirsin işine karışılmasından hoşlanmaz.” Kocam bilmem kaçınıc yengecin bacağına kırmakla meşgul, neyse ki yemek zamanı her şeyi unuttur. Ben unutmam, kendimi bildim bileli, evlendiğimizden beri her türlü rejimdeyim.

Tracy kadehi havada, tiz sesiyle babasına seslendi. Bence de tam sırası. Böyle gecelerde ilk hamle her zaman ondan

gelir. Anlaşılan Tom'un hukuk fakültesinden yeni mezun büyük kızı yüzümüzde birer dokunaklı gülüşle, hepimizi aynı yerde buluşturmaya niyetli. Kirpiklerini kırıştırdı, uzunca bir teşekkür olacak. "Bu olağanüstü gezi için sana teşekkür etmek istiyorum baba. Ben..." Sandalyesinde sıçradı birden. İnci'ye baktım. Bacaklarımızın arasında dolanan ufaklığı birimiz alsak mı artık, diye düşünmeye fırsat kalmadan Selin ağlayarak öbür uçtan çıktı. Avucunda kırık bir yengeç bacağı. "Anne. Elimi hasta ettim." Görünürde hiçbir sorun yok oysa. Çocuk işte, dediği yapılmazsa susmayacak. İnci ayıcıklı yara bantlarından getirmek üzere içeriye geçti. Bunu yapacak biri var ama o, Didem'i kibarca reddetti. Selin babasının kucağına, gençler eski havalara dönüyor tekrar. Biri dışında. Tracy'yle göz göze geliyoruz, İnci geldiğinde, kardeşi Mary ile birbirlerine anlık bakışını yakaladım. Uzaktan, ayıcıklı parmağa bir öpücük benden, nedense yaptığımdan utandım sonra. Tracy babasını çok sevdiğini söyleyerek kısa kesti konuşmasını. Buna şaşırmadım ama beni şaşırtan başka. Tom'da hep görmeye alıştığım gururlu baba ifadesi bu akşam yüzünde kayan bir yıldız sanki. "Asıl, İnci'ye teşekkür etmeliyiz. Bu güzel ülkeyi onun sayesinde tanıyoruz," dedi Tom. İnci, sıra ona gelmiş gibi başını kaldırmadan tabağını ileriye itti, yavaşça, garsona. "Alabilirsiniz, teşekkürler." Benimki daha kalabalık, herkese, İnci'nin üvey kızları Tracy ile Mary'ye, kaptana, denize, balıklara, martılara, bir tek kocama teşekkür etmedim sanırım. O alışkındır, hiç teşekkür beklemez benden. Büyük kız kadehini bu kez bana kaldırdı. "Seninle olmak eğlenceliydi teyze."

Tatlı servisinden sonra İnci kocasına sokuldu, kısık sesle, "Bu akşam Selin'i sen yatırır mısın aşkım," dedi. "Ben ablamla çarşıda dolaşmaya çıkacağım. Hem Didem'in bavul hazır-

laması gerek. Biliyorsun, geç vakit kızlarla barlar sokağına takılacak.”

Tom’dan karısının dudağına bir pck. “Sorun yok, keyfinize bakın.”

O halde gidip kamaradan çantamı almalı. Ayakta, şarabımın son yudumunu kafama dikerken, “Nereye,” diye sordu Taner. Boş kadehi masaya vuruyorum. “İspanyol Meyhanesine.”

Doğrusu iyi düşündü İnci. Bir hafta boyunca iki kardeş baş başa geçireceğimiz bir yarım saat bile bulamadık. Birlikte son bir hasret giderelim.

Ksedeki dondurmacıdan çarşıya sapıyoruz.

“Yirmi yıl ne çabuk geçti,” dedi kardeşim. “Şu dondurmacıyı görünce Amerika ncesi son tatilimizi hatırladım. Dönüşte burada azıcık otururuz seninle, olmaz mı?”

“Tabii otururuz ya da istersen kalori hakkımızı breктen yana kullanalım. İlerde nefis gl breğiyapan bir pastane vardı, duruyor mu acaba?”

“Gl breğiy de nerden çıktı şimdi. Yeni kalktık sofradan.”

Bu akşamki yemek bana pek uymadı, desem. Aşk olsun, mny biliyordun, vaktinde söyleseydin başka sıcaklar ilave ettirirdim, diyecek, gcenecek. Oysa ben soğuklarla idare ettim. “Aman canım yaptığım arsızlık resmen. Evet evet, kesinlikle dondurma daha iyi fikir. Benimki bir fantezi, hani o çocukluğumuzun tadı.”

“Biliyor musun, çok bozuldum masada,” dedi, pat diye sözümü kesip.

“Evet, farkındayım, allah aşkına ne oldu yemekte?”

“Farkında olsan öyle yapmazdın. Sen iyi niyetli davrandın tabii.”

“Ben mi, ne yapmışım ki?”

“Bu kaçınıcı, nereye gitsek kızlar hep babalarına teşekkür ediyor. Ben yokmuşum gibi. Üstelik burası benim memleketim.”

“Bu muydu, dert ettiğin konuya bak. Taner’in ailesi hep aynısını yapar. Onları yemeğe falan götürdüğümüzde yalnızca oğullarına teşekkür ederler.”

“Onlar benim üvey kızlarım.”

“Ben de üvey kızları sayılmaz mıyım. Anne baba diyorum onlara. Ama ben sana teşekkür ettim. Yoksa kızlara teşekkür ettiğim için mi kıydın?”

“Sana neden kızayım canım. Hayır, defalarca Tom’a söyledim. Kızlarınla konuş, dedim. Biz bir aileyiz. Bunu iyice anlasınlar.”

“Tom dedi ya. Asıl İnci’ye, dedi.”

“Neyse boş ver, kapayalım bu konuyu, ben şu dükkâna giriyorum. Roza’ya hediyelik bakacağım.”

Bir anda yok oldu İnci. Duvarın dibine çekilip sigara yak-tım. “Bu kaçınıcı? Ne zaman bırakacaksın şunu.”

“Bilmem.”

Yürüyoruz yeniden.

“İnci, belki şu beğendiğin şalımdan buluruz ha, şu eflatun olan, benimkini vereyim diyorum, istemiyorsun.”

Duruyor birden. “Olmaz, sen onu çok seviyorsun.” Sesimi alçaltmam konusunda uyarıyor peşinden, konuşurken farkında olmadan sesimi yükseltiyormuşum. Oysa her zamanki halim.

“Sen de gördün, bazen iki kardeş birbirine nasıl tip tip bakıyor, haksız mıyım?” Yine aynı yere saplanıp kalıyoruz.

“Siz de yapmadınız ki bir çocuk.”

O dosdoğru yürümeyi başarabiliyor. Ben daracık sokaklarda kalabalık akıntıya karşı koyamıyorum, insanlar üstüme

yürüyor sanki. Birkaç adım gerisinde, vitrine bakar gibi yapıp bir yandan onu gözlüyorum, anca fark etti, yanıma geliyor. Birlikte vitrindeki gümüş takılara bakıyoruz.

“İnci, kardeşler arasında olur böyle şeyler.” Yüzüme bakıyor, hâlâ gergin, iki kaşının arasında açan gülden, gittikçe kızaran doğum lekesinden anlıyorum. “Biz az mı didişirdik. Hadi, gir koluma.”

Gülümsedi. “Belki de çocuk yapmayarak en doğru kararı verdiniz. Böyle her şey daha kolay.”

“Bunun bizim tarafımızdan verilmiş bir karar olmadığını biliyorsun.”

“Sonuçta yeterince uğraşmadınız ama. Yani insanlar yıllarca uğraşıyor.”

“Peki, tamam. Durumu kabullenmek bir karar sayılırsa, haklısın. Ama sen canım, bir aile olmayı haklı olmaya tercih etmelisin.”

“Sen hiç kamarana kahve istedin mi abla? Didem bavulunu yapmaya gitmeden önce odasına kahve istedi. Orta şekerli.”

“Güvertede içmek varken ne diye hap kadar odada içeyim.”

“Seni deniz havası çarpmış gerçekten. Ben başka şey anlatmaya çalışıyorum. Bir ay sonra gidecek diye boşladı. Bakıyorum ikiniz kıyıda köşede epey kaynattınız.”

“Kız sohbet seviyor, ne yapayım. Hepsinin farkındayım canım. Şu son gecemizde çocuğu uyutmak için kocan erkenden kamaraya tıklmış, hanımefendi kahve eşliğinde bavul toparlıyor. Olacak iş mi. Yunan adasında yaptığını unutmadık. Hem...”

“Abla biraz abartmıyor musun?” İnci gene susturuyor beni. “Esir tutmadık herhalde. Üstelik gece dışarı çıkmak isteyen Tracy. Kim eşlik edecekti ona?”

“Taner dedi ya, ben kavalyselik yapabilirim dedi. Kızlar istemedi.”

“İstemezler tabii. Yanlarında kellifelli bir adam. Üstelik Taner’i bu tatilde, nasıl desem, fazla ciddi gördüm, suskun.”

“Taner aynı suratsız Taner, yirmi yıldır nasılsa öyle.”

“Hayır, öyle demek istemedim. Bilirsin, Taner’i severim.”

“İstediğini söyleyebilirsin, ben kocamı tanıyorum ve onu öyle kabul ediyorum.”

“Bilmiyorsun, bütün yıl yanımda yoktun. Didem çok iyi baktı Selin’e.”

“Az önce şikâyet eden sen değil miydin, ben de gördüklerimi söylüyorum.”

“Söyleme. Lütfen, bir de sen söyleme.”

Kendi kendine mırıldanıyor. “Sahile gitmek için ne tarafa döneceğiz acaba. Gel, en son şu dükkâna girelim, döneriz sonra.”

Elinde iki resim çerçevesi, karşıdan sesleniyor.

“Hangisi, yeşil mi, pembe mi? Selin’in odasına koyacağım.”

“Senin zevkin.”

“Hadi, söyle birini, sen de teyzesisin.”

“Yeşil.”

“İyi. İkisini de alıyorum.”

“Affedersiniz, yat limanına hangi sokaktan çıkacağız,” diye sordum satış görevlisine.

“Buralara yabancısınız galiba,” dedi adam sırtarak.

İnci kolumdan çekştiriyor. “Gerek yok, ben çıkardım yolu.” Adam çoktan bankonun ön tarafına geçmiş, kolları bir pusula, iştahla açıklamaya devam ediyor. Kardeşim beni çekştirmeye. “Hadi,” diyor, “hadi.” Nedense durduramıyorum satıcıyı. İnci sonunda elindeki çerçeveleri önüme attı, beni

beklemeden hızla çıktı dükkândan. Çerçevelerin parasını ödeyip ona yetişmeye çalışıyorum.

“Yolu soran sen değil miydin?”

“Sana söyledim, yolu hatırladım dedim. Beni dinlemiyorsun, hiç dinlemiyorsun. Gittin, son gecemizi yılışık bir satıcıya ayırdın.”

“Abartmıyor musun, adam yardımcı olmak istedi. Ne yapsaydım yani.”

“Hep yaptığımı yapacaktın, biz yolu biliyoruz deyip susturacaktın onu. Her şeye geçerli bir neden bulursun ya.”

“İnsanların sözünü kesmek ayıp, bunu öğretmediler mi sana.”

Hiç konuşmuyoruz. Adımlarımız hızlı, tekneye doğru. Aslında hızlı olan o, ben ona ayak uyduruyorum. Yoksa aramız büsbütün açılacak. İçimde bir kasvet, limana yaklaştıkça büyüyor. Dondurmacının kıyısından geçip çarşıdan çıkıyoruz. Gel oturalım desem, inattır, asla oturmaz. Ah şu dilim, son gece Ay’ı küstürüp nasıl da ailesiz bıraktı beni. Ama bilmeli, dünya yalnızca onun etrafında dönmüyor. Ben de kızabilirim bazen. Benim de kızgın olmaya hakkım var. Yani benim kızgın olmaya hiç mi hakkım yok. Ertesi gün, en çok da şurada iki dakika oturamamak koyacak bana, biliyorum.

Erkenden kapının sesine uyandım. Taner dün gece de güvertede yattı. Klimanın iyi soğutmadığından şikâyetçi, oysa içerisi bana göre epeyce serin. “Sen hazırlan, ben sonra gelirim,” dedi, çıktı tekrar. Kocam anlayışlı adam. Kamaramız iki kişinin birbirine değmeden eşyalarını toplayabilmesi için yeterince geniş değil, bunun farkında.

Hazırım. Bir tek bavulları kapamak kaldı geriye. Güverteye gidiyorum. İnci dışında herkes tamam, kahvaltı sofrası hazır. Bitişik tekneye baktım. İspanyollar gitmiş. Tayfalar sabun-

lu sularla güverteyi temizliyor. Selin'i öperken bir başka koku masaya çekti beni. Bir çanak dolusu gül böreği, sırt sırta vermiş bekliyor. "İnci'yle erkenden yürüyüş yaptık," dedi Tom, üstündeki bermuda ve gömlek yeni ütülenmiş gibi tiril tiril.

Bir koşu kamarama gittim, ardından öbür uçtakine. Kapısı açık. Eşikte bir süre duruyorum. İnci yatağa yaydığı bavulların arasında kaybolmuş.

"Yardım ister misin?"

Kollarını beline dayadı. "Benden başka kimse bu karışıklığın içinden çıkamaz," dedi.

Yavaşça içeriye girdim. Elimdeki şalı o görmeden büyük bavula ilıstırverdim.

EMOJİ AMOR

Üstünde fazla gelen ne varsa ceketini, çantasını, boynuna iki kat doladığı fularını evin demirbaşı portmantoya bıraktı. On yıldır her akşam kapıdan girer girmez onu karşılayan emektar. Ayağındaki topuklulardan kurtulduğunda hava kaçıran balon gibi, salonda amaçsızca turlayıp yakınında bulunduğu kül tablasıyla kanepeye seriliverdi. Bütün gün banka duvarını süsleyen o reklam afişindeki dere tepe gezinen kırmızı balon gibi hissetmişti kendini. Kışına bağladıkları sepetin içinde bir dolu insanla yamaçtan yamaca taşınıp durmuştu. Yirmi yıl sonrasının konforlu yaşamını vaat eden bireysel emeklilik uzmanı Semra Hanım. Ama şimdi evinde, ayakları yere basıyor, kanepede oturmuş sigarasını tellendiriyor ve yarınla ilgili düşüneceği daha güzel şeyler var. Emeklilik aşkına, bütün akıllı ve yalnız kadınlar gibi o da çalışmak zorunda. En azından beklediği gelene dek. O her kimse epeyce gecikti. Bir falcı gibi avucundaki çizgilere baktı. Doğru cevabı bu akşam almayı umut ediyor. Kalktı, eteğinin fermuarını indirdi, ayak bileklerinden dışarı silkeleyip attı. Siyah çoraplı bacaklarını beğendi, her zaman beğenir. Azıcık göbeği var ama ayakta belli bile değil. Altdudağını farkında olmadan hafifçe dişledi. Bir yerlerde bir erkek mutfaka girmiş, onun için

yemek hazırlıyor. Bütün gece baş başa olacaklar. Bir de kedisi var Cenk'in. Kısırlaştırılmış bir dişi. Masada duran bilgisayara yürüdü. Yeni bir mesaj.

Cenk: Dereotuna karşı mıyız?

Semra: Elbette hayır, biz dereotuna bayılırız.

O da benden, dedi, bazı durumlarda özneyi kalabalık tutmaktan ve dereotundan hoşlanıyor. Dereotu sevgimiz bizi milyonlarca insanla benzer kıldığı gibi sevmeyen öbür milyondan ayırıyor. Sonuçta bir ota duyduğumuz ortak hissiyat, birliktelik adına pek bir şey ifade etmezmiş görünse de, nesiller boyu bir sofrada dereotu geleneğinin varlığını ya da yokluğunu tayin edecek güce sahip. İlerde kızımız, yani bir kızımız olduğunda arkadaşlarına, ben bu yeşili çok severim, bizim evde hep yenir, diyecek. Şanslı çocuk. Atom salataya çok yakışır. Dereotu. Kabak yemeğini onsuz düşünemez, bir de baklayı. Sorsa mı hemen, nereye serpiştireceksin, diye. Karşısında birden gülümseyen emojiyi görünce aynıyla cevap vermekle yetindi. Bir tenis topunun neşeyle duvardan dönüşü. Aslında pekâlâ böyle de yaşanırdı. Bireysel emekliliğin olmadığı bir dünyada yan yana iki küçük sevimli emoji.

Onlar internette tanıştı. Son Mohikan ve Pocahontas. Twitter alanında sanal bir akşam yürüyüşünde gezinirken tesadüfen karşılaştılar. Erkek kadına, Güzel ama hep hüzünlü resimler paylaşıyorsunuz. Siz ressam mısınız, diye sormuştu. Soru kadının öyle bir ânına denk gelmişti ki birisi ona sanki göklerden seslenmiş, siz yalnız mısınız, diye soruyordu. O da, hem de çok ressamım, diye yazmak üzereyken yakalamıştı kendini. Böyle başladı online dostlukları. Bir Son Mohikan yazdı bir Pocahontas, bir erkek bir kadın, bir o bir öbürü...

“Tıpkı fotoğraflarında görüldüğün gibisin,” dedi Semra, ellerini çenesinin altında birleştirip gülümsedi.

“Sen de öylesin,” dedi Cenk, “yalnız saçların profil fotoğrafından biraz farklı. Ben kahve içeceğim, sen de alır mısın?”

“Alırım tabii. Hava biraz serin, değil mi?”

“Bilmem. Tam nisan havası işte.”

“Evet, tam nisan havası. Bunu konuşmamıştık. En çok hangi mevsimi seversin?”

“Hiç düşünmedim.”

“Ben düşündüm. İlkbaharı severim en çok.”

Cenk haklıydı, diye düşündü Semra, aslında düşünmek en doğrusu. Söz konusu mevsimler olduğunda biri öbüründen daha güzel değildi, asla. İlk buluşmada ne konuştuklarının bir önemi yoktu. Bir masada karşılıklı ete kemiğe bürünerek dokunma mesafesinde adeta kendi varlıklarını güncellemekle yetindiler. İkisi de yıllardır ailelerinden uzakta yaşıyordu. Az sayıda arkadaşına sahiptiler ve hayatlarında aşk yoktu. Uzun zamandır, çok uzun zamandır. En azından Semra için daralan bir çevre ve genişleyen bir geçmişle baş etmek zordu.

Garsonun elinden adisyonu kaptı. Evden çıkmadan karar vermişti, hesabı ona ödetmeyecekti. En azından paylaşabilirlerdi. Hepsi hepsi birer dilim pasta ve kahve. Henüz ortada paylaşmaya değer pek bir şey yokken. Hesap pusulasını göğsüne bastırıp, hiç itiraz istemiyorum, derken, görünmeyen bir kalabalığa meydan okurcasına ilk günden elini taşın altına sokmaya hazır olduğunu anlatmak ister gibi aynı cümleyi tekrar etmeye niyetlenirken, Cenk kısık göksel sesiyle, buna bir itirazım olmaz, demişti çoktan.

Semra banyoda aynanın karşısına geçmiş çıplak vücudunu inceliyor. Üç gün öncesinden, daha ortada yemek daveti yokken tüylerinden kurtulmuş olduğuna sevindi, yoksa akşam için bir bahane bulması gerekecekti. Pürüzsüz tenine

dokundu. İki eliyle memelerini avuçlayıp kaldırdı. Benlerini kontrol etti. Küçük siyah noktalar kümelenecek yeri nasıl bulmuş. Annesi, yaş aldıkça çoğalır, demişti. Doğurganlık zamanının sonuna doğru. Aynanın önünden çıkık omuzlu bir kedi ağır ağır geçiverdi. Otuz beş yaşa bu kadar ben. Her kadının hissettiği gibi o da bazen kendini güzel hissediyor, ayrıca öyle olduğunu biliyor, güzelliğin yeterli olmadığını da. Ona zaman içinde öğretildi. Cenk de yakışıklı sayılır, saçları yerine boyu biraz daha uzun olabilirdi, Arkadaşlarım ben-de şeytan tüyü olduğunu söyler, diye yazmıştı bir keresinde. Semra bir tüyün bir kadını etkilemek için yeterli olmayacağını ona öğretilmiş olmasını diliyor. Duşakabinin kapısını açtı. Suyu ılıştırdı. Yüzlerce balonun çektiği duvarlardan içeri girdi. Paravanlarla bölünmüş küçük odacıklar. Bir fare labirentin kapısında durmuş bekliyor. Çıkış kapısında gözeneklerinde yıldızlar çakan bir kalıp peynir. Akıllı fare, bakalım bu kez çıkışı bulabilecek misin?

Semra savaş filmi sever miydi? İkinci görüşmenin tohumu böyle atılmış, bir ayda usta bir yalancı olup çıkmıştı. Bir kutucuğu harflerle boyarken sorun yoktu ama artık birbirlerinin soluğunu duyuyorlardı. Bu iyi işte, diye düşündü. İlişkiyi yolunda ilerleten şey, birinin yalanının öbürünün lehine olması değil midir? Ama bunun her zaman böyle olmayacağını biliyor. İlerde yaşlandıklarında ikisinin de hatırlayacağı hoş bir anı bırakmak istedi belki. Çocuklara, babanızla ilk ve son gittiğimiz savaş filmi diye anlatırdı. O yüzden yıllar sonra hatırlayabilmek adına ilk kez kendini bir savaş filmine verecekti.

—Askerler elini çabuk tutsun. Bir an önce iyiler kötülerini ortadan kaldırsın, hemen barış olsun, genç adam mazbatasını alıp sevdiğine sıkıca sarılsın. Mutlu son gelsin artık. Bu dünyaya gelecek iki sağlıklı çocuk için fazla vakit yok.—

Çıkışta iki bira içip bir şeyler atıştırdılar, hiç konuşmadıkları şeylerden konuştular. Hepsi de yüzeysel şeyler. Artık emindi, karşısındaki konuşmaktan çok yazmayı seviyor. Görünür olmaktan çok kaybolmayı.

Bir ara Cenk, “İnsan senin yanında huzur bulur, çünkü doğalsın,” dedi, onun hakkında ilk kez bu kadar yakın konuştu. “Hiçbir abartılı tarafın, iddian yok. İnsanı şaşırtmıyorsun. Buna az makyajın da dahil. Ama hayatta bir parça sürpriz iyidir. Sana çıplaklar kampına gittiğimden söz etmiş miydin? Tam bir kapitalizm eleştirisi.”

“Öyle mi,” dedi Semra, “ne güzel.” Güzel olan her neyse en ufak bir fikri yoktu. Nefesini tutup dinledi. Onun anlattığı şeye kendini adayışını dinledi. Şaşkındı ama bu kez garson geldiğinde kendini öne sürecektik kadar değil. Ortada ödenmesi gereken bir hesap varsa paylaşılacaktı.

Duştan çıktı, vücuduna parfümlü kremler sürdü. Madem doğal bir kadındı, bu onun doğal kokusuydu. Cenk yemeğin sürpriz olacağını söylediyse de, özellikle yemediğin bir şey var mı, diye soracak kadar da nezaket göstermişti.

Semra: Sakatat dışında her şeyi yerim.

Cenk: Yürek de mi sevmezsin.

Semra: Ben kimsenin yüreğini çiğnemem.

Cenk: ☺

Semra: ☺

Planlandığı üzere yemekten sonra satranç oynayacaklardı. Cenk ne zamandır kendine uygun eş bulamamaktan yakınmıştı. İyi haber, Semra satranç oynamasını biliyordu elbette. Kötü haber, yıllardır oynamadığı için unuttuğunu ilerleyen saatlerde zamanı gelince söyleyecekti. Bu gece fazla yakınlaşmasına izin vermeyecek. Kabul ediyor, o değişik birisi ama hangimiz değişik değiliz ki. Hukuk okumuş, bir

ilaç firmasında danışmanlık yapıyor. Her şey o kadar uygun ki. Onu şaşırtmalıyım. İlk akşamdan on ikiden vuracağı bir hedef olmamalıyım, işte buna şaşırır. Bir kadehten fazla içmezsem sıkıntı yok. Üstelik ehliyetini de kaybetmek istemiyor Semra. Aslında şu satranç işi olmasaydı dışarda buluşabilirlerdi. Ama eninde sonunda bu yakınlık kaçınılmaz. Cenk daha elini bile tutmaya yeltenmemişti. Çekmeceden bordo bir iç çamaşır takımı seçti, bornozunu omuzlarından aşağı kaydırıldı. Dünya bir çıplaklar kampı değil. Örtünmek zorundayız. En doğaldan, kotunu kalçasına geçirdi. Üstüne uzun bir tunik. O kadar çok yaklaştım ki, bu kez hissediyorum, asla vazgeçmeyeceğim. Deri çizmelerinin fermuarını çekti. Emektarın aynasında kendine son kez baktı. İçinden portmantonun köşesine bir öpücük kondurmak geçti, yapmadı. Dağınık jöleli siyah Pocahontas saçlı kız, gömleğinin üstünden birkaç düğme açıp sırtında ok sepeti, evden çıktı.

Yirmi birinci katta oturduğunu bilseydi Semra bu teklifi tekrar düşünürdü. Oldubitti asansörden korkar. Apartmanın girişinden arayıp, gel beni al diyecek hali yoktu. Çantasını açtı, rujunu çıkardı, asansörün aynasında makyajını tazeledi. Uzun siyah saçlarını tepesinde topladı, çarçabuk. Ensesindeki sıcaklık vücuduna yayılmaya başlamıştı. İnce mantosunu çıkarıp koluna astı. Göğün kapıları açılmış, Son Mohikan onu bekliyor. O yüzden son'du ve onu da Semra kapacaktı. Ama niçin huzursuz hissediyor kendini. Bir demir kutunun içinde hâlâ tırmanıyor. Bu yükseklik fazla.

Loş sahanlıkta saniyeler, aylar, yıllar geçti, sonunda kapı açıldı.

“Hoş geldin,” dedi Cenk, elinde uzun, parlak, havada asılı kalmış metal bir çubuk, ucunda delikli bir yuvarlak, süzgeç ya da kepçe. Görüntü donmuş. Başında beyaz aşçı kepi, saç-

ları çıplak omuzlarına dökülmüş. Gülümsüyor. Kaşları kalınlaşmış. Yanakları, dudakları al boyalı. Ocağın buharından belki. Tüy dikmiş. Şeytan. Öbür eli kapıda, kırık beli abartılı bir reverans duruşunda. Boğazındaki siyah papyonu önlüğün deseni mi, yoksa önlükten bağımsız mı? Çıplak, kaslı göğüslerin altında baklava desenli karnı, daha altında ince siyah slip. Kapıda korkunç bir emoji. Ve bir kara kedi aralarından kış'layarak geçiyor.

“Hadi girsene canım. Benim mutfağa koşmam lazım, yemeğim yanacak.”

Arkasını döndüğünde. Çıplak kalçalarının arasından sarıkan şey, önlüğünün kuşağı. Semra eşikten mutfağa doğru sesleniyor. “Cenk, ben arabada bir şey unuttum. Hemen gelirim. İki dakikaya gelirim.”

Asansör gitmiş. Hızla iniyor merdivenlerden. Arada yakalardı asansörü nasılsa. Zihni allak bullak. Cenk'in üstünde şaka önlüğü mü vardı. Yoksa asıl şaka, önlüğün altında hiçbir şey olmaması mıydı? Her ikisine de hazırlıklı değil Semra. Bunu kimselere anlatamaz. Kendine bile. Konağı çevirdiğinde fare labirentin kapısında kış üstü oturmuş bekliyor. Bu kez gerçekten zor. İçeride bir kedi var. Kışkırtılmış bir dişi.

KARADUT MEVSİMİ

Bir an nerede duracağını bilemedi. Neyse ki ağaçlar vardı. Son ıhlamuru gözüne kestirdi, en uca kadar yürüyecek. Bu sabah sakınılacak bir güneş yok. Yine de onu boş istasyonun ortasında, apaçık, bekleyen adam görüntüsünden alıkoyan bir ağacın gölgesine, sakinliğine ihtiyacı var. Üstelik buluşmak için kimseye verilmiş sözü yokken. Ama şimdi adam burada ve düşünüyor, yetmez mi. Tren istasyonları ayrılıklara, kavuşmalara yakışır, biliyor. Onunki ne ayrılık sayılır, ne kavuşma. Son ıhlamurun altında bankta oturan bir adam, o kadar. Oturur oturmaz tekrar saatine baktı, uzayıp giden demiryoluna, rayları tutan ağaç parçalarına. Yaklaşan treni, derinden esen incecik, kararlı sesini hayal etti. Bu ağaç adam birazdan gelecek olan ne, biliyor, o kendi gerçeğini dayatıyor. Ateşin gücünü, buharın kokusunu hissediyor. Birbirine eklenmiş odalarda çıkagelen zaman sürücüsü, o dipsiz resmi elinden çekip alana dek. Geride bir toz bulutu.

“Affedersiniz, burası boş mu?”

Kadın yanı başında, muzipçe gülümsüyor. Adam şaşkın, topuk seslerini, bavulun peronda sürüklenişini nasıl duymadı. Göğsünde kavuşturduğu kollarını çözdü, gülümsedi. Kadın bavulunu bankın kenarına bitiştirip yanına oturduğunda

resim tamamlanmıştı. Kucağında sıkı sıkı tuttuğu çantasından başka soluğunu da tutuyordu o. Yeniden nefeslenmesi ellerinin gevşemesine bağlıydı sanki. İşte oldu, çantasının fermuarını araladı, sigarasını çıkarıp yaktı ve bir dumanın peşinden bıraktı nefesini. Adama dönüp, “Birisini mi bekliyordunuz,” dedi.

“Bir tren beklediğim çok mu belli.”

“Erkencisiniz. Tam kırk beş dakika var trenin gelmesine.”

“Siz de öyle, erkencisiniz.”

“Yolculukta geç kalmaktan hep korkmuşumdur,” dedi kadın.

“Ben de nedense hep geç kalırım.”

“Sorun yok. Şu an ikimiz de buradayız.”

Adam eğildi, ellerini dizlerine koydu. “İsterseniz, az ilerdeki kafede birer kahve içebiliriz.”

“İçmesek. Böyle iyi, sessiz, hem açık hava. Ama siz istiyorsanız...”

“Yoo, sizin için iyiye, benim için de iyidir.”

Kadın başını kaldırıp ağaca baktı. “Ne güzel ıhlamur kokuyor. İstasyondaki en güzel köşeyi bulmuşsunuz.”

“Evet ama uzun sürmeyecek.”

“Epeydir oturuyorsunuz sanırım.”

Adam gülümsedi, kolunu bankın sırtına uzattı. Kadının saçlarına değiyordu. “Tekrar gelmeyi düşünür müsünüz buralara? Belki bir gün. Aklınıza eserse.” Duraksayarak konuştuğunun farkında.

“Bilmiyorum,” dedi kadın, hiç duraksamadan. Sonra ne olduysa oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Uzun, esmer bacaklarından yukarı doğru içinde yükselen her neyse açığa çıkacak bir yol mu arıyordu. “Neden olmasın,” dedi, bir bacağı ötekinin üstüne attı. “Böyle leziz karadut şarabı tada-

bileceğim başka bir yer bilmiyorum.”

“Karadut mevsiminde belki,” dedi adam.

“Ya siz, hep bu kasabada mı kalacaksınız?”

“Epey bir süre öyle görünüyor, ilersini, yani bu bölgede işim tamamen bittiğinde, bilmiyorum, geleceği kestiremiyorum.”

“Yine de bildiğimiz bir şey olmalı.”

“Evet,” dedi adam, “birazdan bir tren gelecek ve yolcularını alıp gidecek.”

Kadının yüzü asılır gibi oldu, belli etmemeye çalıştı. “Yolcu olan benim. Siz neden geldiniz peki, hem de bu kadar erken?”

Adam, soran gözlerinden çabucak kaçtı. İki eliyle yukarı aşağı dizlerini sıvazladı. “Evet. Geldim,” dedi. “Son kez görmek istediğim birisi var. Yeni tanıştığım, incitmekten korktuğum tatlı bir kadın. Doğru dürüst vedalaşamadık biz.”

“Hayır. Bunu sakın yapmayın, olur mu?”

“Neyi?”

“Veda, kötü sözcük. Üstelik saçma. Yarını bilmiyoruz, öyle değil mi? Sanmıyorum, o kadının bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.”

Ağaçtan üstüne bir şeyler düşüyormuş gibi hissetti adam. Eliyle omzunu süpürdü. Kuşları gördü sonra. Önünde, beton setin hemen bitiminde yiyecek kırıntılarına üşüşen kuşları.

“Bir şey demediniz.”

“Kuşları seyrediyordum,” dedi adam. “Şu ilerdekini görüyor musunuz, en küçüğünü. Nasıl çabalıyor. Deminden beri boyundan büyük simit parçasının etrafında dönüp duruyor, neresinden tutacağını bilemiyor bir türlü. Vazgeçmiyor da kerata.”

“Belki de bu yüzden,” dedi kadın, “incitmek dediniz ya.

Sırf bu korkunuz yüzünden onu incitmiş olamaz mısınız? Ona hiçbir şey demediğiniz için.”

“Gece geç saatte ineceksiniz. Sizi karşılayacak birisi...”

“Evet, var” dedi kadın, “bunu konuşmuştuk, biliyorsunuz.”

“Üç ay evden uzakta, az değil. İtiraf etmeliyim, gerçekten yetenekli bir mühendissiniz. Sizinle çalışmak güzeldi.”

“Benim işim bu. Yalnızca elimden geleni yapıyorum. Yani aslında hepimiz bunu yapmalıyız. Ne yapabiliyorsak, ne kadarını yapabilirsek.”

Adam onu dinlerken elini cebine attı, küçük numune taşlardan birini avucuna kapadı, sıkı, elden ele geçirdi, kadının sözü bittiğinde, bir nokta atışı, demiryoluna fırlattı.

“Kuşları incittiniz,” dedi kadın, “attığınız taş hepsini bir tarafa uçurdu.”

“Onlar uçmak için doğmuş,” dedi adam.

“Peki ya biz ne için doğduk?”

“Yol yaparız, taş döşeriz, daha ne olsun.”

İstasyon gittikçe kalabalıklaşıyordu.

“Az kaldı,” dedi ikisi birden, aynı yöne döndüler.

Henüz gelmeyen trene.

“Hiç konuşmadığımız şeylerden söz etsek. Şu tatlı kadın. Ona böyle hitap ettiğinize göre başka şeyler de duymayı hak etmiyor mu?”

Adam gözlerinin içine uzun uzun baktı.

“Hepsi bu mu,” dedi kadın.

“Ne diyebilirim ki ona.”

“Avuçlarınızda sakladığınız bir taş daha yok mu. Bir kuşu ürkütecek, ona neden var olduğunu hatırlatacak bir şey.”

İnsanlar ön tarafta birikmişti çoktan. Kadın bavulunu yanına çekip ayağa kalktı. Trenin rüzgârından uçuşan saçlarını

yatıştırdı. Önce adam uzattı elini. Trenin sarsıntısı geçene kadar da bırakmayacaktı onu. Bunu yapabilirdi. İhlamurun altında tek başına otururken hayal etmişti bu görüntüyü. Kadın bir adım yaklaştı, bir adım daha. “Beni öpmeyecek misin,” dedi ve arkasında bütün kapıları ardına dek açılan bir tren vardı.

PORTAKAL

Yüce mahkeme sanık çocuğa sordu. Portakalı sen mi öldürdün...

Hiç kimse bir portakalı öldüremez. O bir meyve, dedi oğlan, zihninde katbekat büyüttüğü turuncu ışıktaki gezinen küçük adam. Bir yolu var yine de, dedi. Bütün portakalları yok etmenin en kesin yolu. Genetiğiyle oynanırsa tohum bozulur, tohum bozulunca tür kendiliğinden ortadan kalkar. İnsanın gücü buna yeterse tabii.

Baba oğul salonda, televizyonda futbol maçı izliyor. Aslında maç izleyen yalnızca adam. Çocuk hep yaptığı gibi hayal kurmakla yetiniyor, sahaya doluşan kurşun askerler gürültücü panjura savaş açmış, isyan var. Anne mutfakta işini bitirip arka tarafa geçmiş, balkonda ipe serdiği çamaşırları topluyor ya da hâlâ ıslak olduğundan toplamıyor, belki biraz ütüyapıyor, belki yapmıyor. Önemli olan kadının orada her zaman yapacak işler bulduğu bir arka odasının olması. Sonunda anne salonun kapısında göründü. Elindeki dolu çanağı boş tabaklarla birlikte orta sehpaye bırakıp kanepeye oturdu. Neredeydi bu saate kadar. Adam arka odaya defalarca seslenmiş, aldırış eden olmamıştı. Ama baba yalan söylüyor. Hiç de bile seslenmedi, saatlerdir kıpırdamadan burada oturuyor çocuk,

seslenseydi duyardı. Ama ona yalan söylüyorsun diyemedi, doğruyu söylemekten korktu. Neredeydi bu saate kadar. Baba kızgın baktı anneye. Çocuk başını eğdi, o da sehpaye aynı öyle baktı, kızgın. Sehpanın ne suçu vardı. Keşke sehpanın bir suçu olsaydı. Geç kalmıştı kadın, kaç yıl, arka odadan buraya bir çanak portakalla ne için geç kalmıştı anne. Bunu bana sormayın, dedi çocuk, kimse dönüp bana bir şey anlatmaz, o nedenle kimse bana bir şey sormasın. Beni salonda yok sayın. Rüzgâr panjurlara çarpıkça nasıl korkunç sesler geliyordu dışarıdan, soğuk, tam kış havası, ama en çok put gibi durmaktan üşüdü çocuk. Zavallı panjurun ne suçu vardı, birisi gücü yetiyorsa rüzgârı susturmalıydı.

Bu benim hakkım, dedi sesi çok uzaktan gelen ince portakal. İşte o zaman gördü çocuk, çanakta bekleyen üç kızgın meyve. Bu turuncu aileden herkese bir tane. Herkes kendi hakkını yiyecek. Hangi hakmış bu, dedi, soldaki iri portakalın gözbebekleri büyüdü büyüdü. Kadın istemeye hakkı olmadığı bir şey istiyor adamdan. Annesinin bunu istemeye gerçekten hakkı yok mu, çocuk bilmiyor, bunu bilen tek kişi babası, çünkü o böyle söylüyor, çünkü o çanaktaki herkesin yerine her şeyi bilen tek portakal, çünkü o bu evin tanrısı. Çocuk onları dinlemeyecek, dinlese de anlamayacak, anlasa da işine gelmeyecek artık. Onların ikisi de yalancı. Birazdan bu evde tatsız şeyler olacak, filmlerdeki gibi ama film değil, gerçek. Bir de portakallar var, tatlı, sulu, gerçek. Zihninde siyah gazlı kalemle kaş göz çiziyor onlara. Her şeyin yolunda gittiği zamanlarda, yani kadın ağlamadığında, kendini arka odaya hapsetmediğinde, adam eve gelmediğinde ya da erkenden sızdığında, annesi bir portakalı dörde kesip ona verdiğinde. O öyle sever çünkü. İki ucundan tuttuğu gibi ağzına dayayıp bütün suyunu emer, sonra posasını çiğner, bazen

yutar, bazen tükürür, duruma göre, o an canı nasıl isterse. Gözünü çanakta ayıramıyor. Portakalın sesi nefesini kesiyor, gittikçe çanakta büyüyor, genişliyor. İnsan isterse, ama gerçekten çok isterse, eşyayı bir bakışıyla yerinden oynatabilir, öyle değil mi. Kadın kanepeden kalkmaya yelteniyor, adam kolundan çekip engel oluyor, şimdi bütün görüntüleri o turuncu ışığın içinden geçerek görüyor çocuk. Çanakta siyah uçlu bıçak. Tanrının gazabına karşı büyücünün kılıcı. Dua ediyor, sessiz. Bıçakla birlikte portakalın yerden yükseldiğini hayal ediyor. Gözlerini birbirine yaklaştırdığında bir çift turuncu yuvarlaktan bir çift daha, adamın geniş göğsünde, açılan kollarında yukarı aşağı hareket edip duran. Işın kılıcı havada dönerken metal yıldızlar yanıp sönüyor, uçan portakalı dilimlerken şak, şak. Ağzını havaya açmış, bıçağın ucundan süzülen suları hayal ediyor. O bütün kalbiyle bir mucizeyi gerçekleştirmeyi diliyor.

KİM YALNIZ

Uykusunda babasının ona seslendiğini duydu. Kalktı. Sehpada, üstü fincan altlığıyla kapatılmış yarım bardak suyu salonun öbür ucunda yatan hasta adama götürdü. Elleri titriyordu adamın, bir yudum içti, bardağı tutması için kadına verdi. “Döküyorsun kızım.” Pelin ayakta uyuyor. Su, kabıyla birlikte avucundan akıp gidecekken ayıldı birden. “Kavun kaldı mı,” diye sordu adam. Mutfağın ışığı yandı, söndü. Soğuk kavundan bir lokma attı ağzına, kaşlarını kaldırdı. “Yutamıyorum,” dedi.

“Hadi baba, çok geç oldu, yatalım.”

“Bu şey hiç dolmamış.”

Biliyor, akli karnına yapışık şeffaf uzantıda, en son yarım saat önce kontrol etti Pelin, bu pek normal değil, biliyor, torba hâlâ boş. “Bugün doğru dürüst yemek yemedin tabii. Meraklanma, yarın güzelce yer, doldurursun,” dedi gülümseyerek, yürüdü. Haftalardır yatak odası bildiği köşesine, kanepesine doğru. Ama o kıpırdamadan öylece oturuyor. Gözü, pencerenin perdeleri çekili koyultusunda. “Babacım, saat üç, lütfen, uyu artık.” Ne zaman çıplak başı yastığa değdi, Pelin kalktı, üstünü örttü, tekrar yattı.

Sabaha karşı fırladı kanepeden. Adamı kollarından kav-

rayıp aceleyle doğrulttu, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmasına yardım etti. Masada, hazır temiz poşetlerden birini eline tutuştururken yukarıya sesleniyordu, kardeşine. Merdivenleri çıkmıştı çoktan. Koridora rastgele bırakılmış bavulu ayağıyla itip geçti. Bütün oda alkol kokuyor. Uyku-sunda soluyor Tolga. “Kalk çabuk,” dedi Pelin. “Kusuyor. Kızıl sular kusuyor.” “Ne,” dedi Tolga. Işıktan kamaşan kan çanağı gözlerini kırpıştırıyor, sanki odada bir şeyler aranıyor. Pelin pikeyi üstünden hırsla çekti, yataktan çıkmasını bekleyemedi. Koşarak indi merdivenlerden. Gecedен, yastığın altına sokuşturduğu sutyeni kolunda. Adam, kızın bileğinden uzayan siyah şeye baktı. “Ne olacak o?” Gözbebekleri sağa sola hareket mi ediyordu, yoksa Pelin’e mi öyle geldi. “Giyineceğim baba. Hastaneye gideceğiz. Korkma.” Kucağından aldığı poşetin ağırlığı, sıcaklığı. Başı döndü, sendeledi, babası kendi içini yıkamış, ne varsa boşaltmış, kızı da artan son kirli suyu klozete boşaltıyordu işte. Temiz bezle yanına geldiğinde, “Nefes alamıyorum,” dedi adam. Yarı belinden bıraktı kendini yatağa.

Tolga salonun girişinde, gömleğini sırtına geçirirken kalakaldı. Adımları bir ileri, bir geri. Ablası yapılması gerekeni söyleyince toparlandı hemen. Site güvenliğini aradı, acil ambulans çağırmasını istedi. Sonra da babasını omuzlarından çekip oturur halde gövdesini kendininkine yasladı. “Dişleri, dişlerini almak lazım,” dedi Pelin. “Al o zaman.” Pelin iki parmağını adamın aralık dudaklarından ağzına soktu. “Yok, yapamıyorum, alamayacağım.” Sıkıştığı yerden güç kurtardı parmaklarını, peçeteyle çenesinden akan suyu sildi. “Zor tutuyorum. Sen de şu tarafa otur, birlikte destek verelim,” dedi Tolga. Boş çuval gibi omuzlarına düşen ağırlığına, bir o yana bir bu yana savrulan gövdesine, nasıl. Acele etmeli Pelin, hem

de hemen, hatırladı, annesinde de aynısı olmuştu, bu neyin habercisi, bağırsaklarına söz geçirememek, nasıl. “Sırası mı,” diye seslendi ardından Tolga. Onun anlamasını bekleyemedi. Annesi kollarında bayıldığında o yanında yoktu. Döndüğünde, babası gözlerini duvarda bir noktaya sabitlemiş, yüzünde dehşet, korku, her neyse. Geldi, yanına oturdu, başını okşadı. “Dayan baba, lütfen dayan.” Telefona sarıldı birden, sokak kapısının orada. Ne içeride ne dışarıda, alacakaranlık eşikte. Yeni ağaran gökyüzüne bakıyor. Başını yere indirdiğinde, yüzünü eve çevirdiğinde bakışını kör edecek o gribe-yazlığa. “Teyze, kötü, çok kötü. Bayılıyor gibi. Bizi duymuyor. Ne yapacağız teyze? Yok, oturuyor. Onu tutuyoruz. Dün gece geldi, yanında. Bilmiyorum bilmiyorum.” Bekledi, biraz daha. Sırtı içeriye dönük. Aslında biliyor. Gücünün neye yetmeyeceğini. Konuştukça uzatıyor, ne söylediğinin önemi var mı, yalnızca konuşmak, aynı sözleri tekrar tekrar devirerek. Ama şimdi telefonu kapaması gerekiyor çünkü hiçbir şey duymuyor artık ve arkasındaki o üçüncü kıpırtılı göz, durdu mu? Yüzünü yatağa döndü, yavaşça salona yürüdü. “Yatırıyor musun?” Kardeşi babasının yarı aralık gözlerini henüz kapadı. “Uyusun,” dedi Pelin, “yoruldu. Dinlenmek hakkı. Günlerce uyumadı.” Kapıyı açık bırakmıştı. O sıra ambulansın garaj tarafına yanaşmaya çalıştığını gördü. Birisi çantalı, üç adam eve girdi, peşinden sitenin güvenlik elemanı. Yatakta boylu boyunca yatan adamın etrafını sardılar.

“Başınız sağ olsun.”

İki kardeş birbirine sarıldı. Pelin kaskatı kesilmiş. Tolga ağlıyor. Güvenlikçi teselli ediyor. “Yapmayın efendim, aman, size bir şey olmasın.”

Herkes gittikten sonra. “Yardım et de, onu yere taşıyalım,” dedi Tolga. Aklına yeni düşmüş. Ağlayan adam gitmiş.

“Niçin,” dedi Pelin, sesi boğuk.

“Öyle duymuştum, sert zemin iyidir.”

İki uçtan tutup çarşafı birlikte adamı yere, Pelin’in yattığı köşeye taşıdılar.

“Kullanmadığın bir tane getiriver,” dedi Tolga, keskindi sesi. “Bıçak. Büyükçe olsun.”

Çarşaftan bir parça kesip önce çenesini, sonra da iki ayağının başparmağını birbirine bağladı. Bıçağı karnına koydu. Eli torbaya uzandığında, “Dur,” dedi Pelin, “sen bilmezsin, ben yaparım.” Kardeşine baktı. “Biraz beklese miydık?”

“Sen biliyorsun ya.”

“Söz, canını acıtmayacağım baba.” Pelin bağırışağın açık ucunu çevreleyen adaptörün yapışkan bantlarını yavaşça sıyırdı, iki damla yaş düştü karnına. Torbayı çıkarıp sönmüş dokuya gazlı bezle bastırdı. Ama babasının yüzünde acıdan eser yok. Sanki ona hazırlanan güzel bir sürprizi beklermişçesine gözlerini açacağı âna dek içinden sayıyor. Birazdan elini tutacak ve, bitti mi diye soracak. “Babam iyileşti. O iyileşti,” dedi birdenbire, yanına uzandı. Tenine, diplerinden morarmaya başlayan tırnaklarına dokundu.

Tolga sigarasıyla verandaya çıkmıştı çoktan. Onun sesinden fazla uzakta değil. Ablası yattığı yerde gözünü tavana dikmiş, babasına teşekkür ediyor. Her şey için. Aklına ne gelirse.

“Baksana. Babamıza bak. Gülüyor. Görüyor musun, resmen gülümsüyor. Gözlerinin kenarındaki çizgiler bile gülüyor.”

“Tamam. Yeter.” Tolga babasının yüzünü örttü. Elinde cep telefonu, karşı koltuğa oturdu. “Teyzemler yola çıkmış,” dedi.

Pelin çarşafı araladı. “Onu öptün mü?”

“Öptüm. Kalk oradan hadi. Koltuğa otur.”

“Hayır, iyiyim ben,” dedi Pelin. Köşede istiflenmiş yastıklardan birini başının altına koydu. Yan dönüp bir kolunu sarılır gibi babasına üstüne attı. “Şimdi kimi arıyorsun?” Hızla doğruldu. “Sakın, sakın diyorum. Kapa o telefonu.”

“Deli misin, ne oluyor sana. O bizim tek kuzenimiz. Babamın onda çok emeği var, biliyorsun.”

“Unuttun mu, yüzümüze karşı nasıl demişti, babanız kuş olsa artık uçamaz, diye.”

“Uzattın ama gel şuraya.”

“Hayır, burada kalacağım.”

“Peki, kal o zaman. Haklısın. Çok yalnız kaldık. İkimiz, yetemedik. Ama sen yaptın, istemedin. Onlar yardım etmek istedi.”

“Bizim yardımdan daha başka şeylere ihtiyacımız vardı,” dedi Pelin.

“Bu saatte geçmişin hesabı olmaz,” dedi Tolga.

“Olmaz, değil mi. Ara, gelsinler. Tamam, son görevlerini yapsınlar.”

“Olay çıkarmayacaksın umarım. Yapmazsın, tanırım seni.”

Telefondaki konuşmalarına tanık olmak istemedi Pelin, yemek masasına doğru hareketlendi. Masada, geceden kalma tabak, tabakta iki parça kavun ve yarım düzine, her biri süslü ambalajında içki şişesi. Şişeleri kilere taşıdı. İşini bitirip salona girdiğinde Tolga'nın yatağı kaldırmaya yeltendiğini gördü. “Ne yapıyorsun,” dedi.

“Ev dolacak birazdan, yer açmalı.”

Pelin babasının yastığını yorganını kucakladığı gibi akşamları yattığı kanepeye koydu. “Buraya oturmak yasak, duydu mu,” derken kapı çalındı.

Güvenlikçi, yanına birisini almış gelmiş. Önce yatağı

boylamasına duvara dayadılar. Pelin son kez baktı, gözlerini yumdu. Köşesine çekildi.

“Size zahmet, çatıya çıkaralım lütfen,” dedi Tolga.

İşleri bittiğinde adamlar bir ağızdan, “Yok ağbi, allah aşkına,” diyordu. Giderlerken Tolga bahşişi zorla tutuşturdu ellerine. Ablasına seslendi. “Dün akşam getirdiğim içkileri nereye kaldırdın?”

“Kilerde.”

“Sordum çünkü onların hepsi benim değil. İçinde hediye-lik viski var.”

“Keşke daha erken davransaydık. O ambulansa bindirebilseydik.”

Tolga holde cüzdanındaki paraları sayıyordu, vazgeçti. Ablasının karşısına dikildi. “Söyler misin, ne değışecekti? Hemen yoğun bakıma. İkimize birden, beni bir daha oraya göndermeyin dememiş miydi? En fazla birkaç gün...”

“Sen. Sana soruyorum. Niçin erken gelmedin?”

“Uçaktan inince sordum, değil mi? Aynı, dedin. Aynı.”

“Ben her şeyi bilemem ki,” dedi Pelin.

“Benim de her şeyi bilmemi bekleyemezsin o halde.”

“Bak. Bir bak. Babam nasıl da gülüyor. Bize gülüyor.”

Tolga sandalyede asılı ceketini sırtına geçirdi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Birisinin doktor bulup getirmesi gerek. Rapor için,” dedi Tolga. “Burada ikimizden başka kimse olmadığına göre. Çok sürmez. Sen. Yalnız kalabilir misin?”

Pelin babasının cansız bedenine iyice sokuldu. “Git sen. Biz kalırız,” dedi.

BÜYÜKBÜYÜK

Birlikte guletin merdiveninden denize iniyorlar. İplerini bir gevşetip bir sıkar gibi, Derya önüne kattığı kuklasını basamaklardan hoplatıyor. Fıstık yeşili kuklanın ayakları suyun içinde, durdu birden, basamakta bekliyor.

“Hadi, devam et tatlım.”

Küçük kız fırfırlı yüzünü buruşturup annesine baktı. “Hayır, devam edemem, çişim var.” Sesi bir sırrı paylaşırcasına kısık.

Onun bu işi oyun edindiğinden emin, “Eğil, eğil,” dedi annesi. Bu sözcüğü anadilinde söylemeye devam ediyor. Bacaklarına avuç avuç su döküyor sonra. Ansızın suya düşen gölge. Başını tekneye doğru çevirdiğinde gördüğü, bildik bir ağaç. Kahveyeşil uzun plaj elbisesi ve geniş hasır şapkasıyla gökyüzüne uzanan bir palmyeyi andırıyor Büyükbüyük De.

“Benim güzel torunum denize mi girecekmiş ha, denize mi girecekmiş. Küçük De, bak bakayım bana. Kimim ben. Anneanne, anne-anne.” Kollarıyla havada yüzer gibi. “Yüz-mek, yüz-mek, de-niz.”

Derya kızını sıkıca tutup bir yandan incecik basamakta dengesini korumaya çalışırken üç buçuk yaşındaki torununa anadilini öğretebilmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan annean-

nenin, şimdi daha çok, soy palmyesine tünemiş bir papağana benzediğini düşünmekten kendini alamadı.

Öğle yemeğinin bitiminde, güvertedeki geleneksel kahve sohbetlerinin sonunda, Haklısın, demişti ona. Kızıyla daha fazla Türkçe konuşmam gerektiğini biliyorum. Evet, özellikle ikiniz yalnızken bunu yapabilirsin. Onu severken Türkçe sözcüklerle sev. Uzmanların dediğine kulak vermek gerek. Ne diyormuş uzmanlar. Bir anne ancak anadilini kullanarak en gerçek duygularını geçirebilirmiş çocuğuna. Bu çok saçma. Neyin uzmanı onlar, duyguların bir abece'den fazlasına ihtiyacı olduğunu bilmiyorlar mı. Plaj çantası omzunda, güvertenin ön tarafına geçtiği sırada annesi ardından seslenmiş, Sen yürüyüşe katılmayacak mısın, diye sormuştu. Hayır, ben yokum, demişti o da. Kızıyla baş başa denize gireceğiz.

“Gitmedin demek. Ötekilerle birlikte kıyıda keşfe çıktığını sanıyordum.”

“Bu sıcakta taşın tozun içinde ne işim var. Anneanne güneşlenecek.”

“Bizimkinin yaptığını gördün mü. Aynı...”

“Sende suç, yeterince konuşmuyorsun. Bak ne güzel anladı. Öğrenmeye en elverişli yaşları.”

Aynı bana çekmiş, senin küçük kızına, ben de suya girmeden böyle yapardım, hatırladın mı, diyecekti, vazgeçti. O yalnızca kendi sözcüklerinin peşindeydi nasılsa. Birisi sabırsız, kavradığı eli çekiştiriyor.

“Mommy. Mommy.”

“Mami yok. An-ne. An-ne.”

Defne hiç oralı değil. Parmağıyla, dağlardan denize inen koyuluğu işaret etti annesine.

“Bulut, kocaman bir bulut gelmiş kızım. Birazdan çekilir.”

Derin suda kızını daha ne kadar kucaklayabilir. Anne kol-

lukların arasından sıyrılınca kız da yüzmeye başlıyor. “Aferin, işte böyle. Ayaklarını çırpmayı unutma.” Kızından emin, o da bildiğince yüzmek istiyor, ileriye kulaçlıyor suyu. Bir noktada geri dönecek, on ikinci kulaçta döndü. Az devam etse, biliyor, gitme diye seslenecek. Birlikte oynadıkları deniz bahçesinde, sırayla birbirlerini burunlarından tutup başlar geride, suyla saçlarını tarıyorlar. Anne tam tersini yaptı bu kez. Saçları bütün yüzünü kapladı. “Küçük De. Neredesin, çık ortaya. Büyük De, Küçük De’yi arıyor.” Saçların arasından uzayan bir burun konuşuyor. “Şu senin denizkızı hangi berebere gidiyor, bana adresini verir misin?”

Güverteye gelen sesleri, uzandığı yerde kitap okumasına engel değil, ama elindeki artık bu manzaraya engel, anne-anne kitabı bıraktı köşeye. Bir bulutlandığı bir güneşlendiği setin üstünde doğrulmuş, suda oynayanları izliyor. Çocukları mutlu eden şeylerin anneleri de mutlu ettiğini bildirim, ama anneleri mutlu eden şeylerin çocukları da mutlu ettiğini yeni görüyorum. Şunlara bakın. Kim kimi eğliyor. Kim der, benim bebeğim kırk yaşında. Belki de geç gelen bebek insanı gençleştiriyor. Ne konuştuklarını anlayabilseydim. Seslerini bile ayırt edemiyorum. Küçük De. Küçük De. Başka Türkçe yok. Hani şu eklendiği sözcüğe bulunma, kalma anlamını veren, bitişik yazılan. Eklendiği sözcükten de ekini çıkardığımızda cümlelerin anlamında bozulma olur. İşte annesinin eki, tatlı Küçük De. Onlar öylece bir cümle, ayıramazsın. Yıllardır kıtalarca uzağında yaşayan kızına güneş gözlüğünün ardından baktı, uzun uzun. Göğüs çukurunda biriken teri havlusunun ucuyla kuruladı. “Çocuklar, hadi çıkın artık, hasta olacaksınız.” Onu dinleyen kim. Denize, yanlarına gitme düşüncesi aklından geçiveriyor bir ara. Aslında saçını ıslatmadan pekâlâ yüzebilir. Ayrıca bavulunda hiç kullanmadığı bir bone var.

Ama iyi yüzücü değilsen, bone de insanı pek gülünç yapıyor. Dün akşam hep birlikte dondurmalarını yerkenki halleri gözünün önünde. O çoktan bitirmiş, elinde peçetesi hazır bekliyor. Nasıl fark etmez, koca kız çikolatalı dondurmayı buluşturivermiş yüzüne. Kusursuz bir bağlaç olmanın verdiği alışkanlıkla, peçeteyle uzanıyor. Anne lütfen, ben çocuk muyum, diyor Derya, yetişkin çocuk. Defne annesinin çikolata bıyığından hoşnut, minik elleriyle annesinin yüzünü, ardından kendininkini temizliyor. Bir kenara itilen peçete büyük-büyük yelpazelensin. –Bağlaç olan “de” ayrı yazılır, cümleden çıkardığınızda anlam bozulmaz.– Hiç kusura bakmayın. Anneanne denize girmekten vazgeçti. Her akşam bu saçı kabartmakla kim uğraşacak. Onlara havluyu uzatacağı âna kadar bekleyecek. Bir gölgeye çekilip.

Birden irkildi, el yordamıyla şapkasına uzandı, sanki yetişmesi gereken bir yer vardı da geç kalmış ya da onu orada unutmuşlardı, öyle dalmış işte. Evet, doğru duyuyor. Hâlâ denizdeler. Defne bu. Ağlıyor. Gene ne oldu. Kızını kucaklamış, merdivendeler. Elif yetişti. “Sen kolluklarını çıkar, ben havlusunu getiririm,” dedi Derya ona.

Anneanne ikisini karşısında sapasağlam görünce rahatladı. Geriye, sudan bir sebep ve bir merak kalıyor. “Denizden çıkardığın için mi ağlıyor seninki?”

“Yok, demin geçen teknenin dalgasından ürktü. İkinci dalgada kucakladım, üçüncüde birlikte savrulunca korktu. Suyun sakinliği bozulunca, bilirsin işte.”

Platformun alçaldığı yerden güneşlenme setine bir çırpıda çıkan Derya kızın havlusunu bulamıyor bir türlü.

“Bunu mu arıyorsun?” Anneanne ördekli havluyu başına yastık ettiğini unutmuş. “Bana seslenseydin getirirdim. Uyumuşum.”

“Farkındayım, rahatını bozmak istemedim. Su çok güzel, niçin girmiyorsun? A evet, unuttum. Bone kullanmayı dene-sene.”

Defne, Elif’in kucağında kollarını uzatmış, annesine, al beni der gibi bekliyor.

“Eh, o kadar uzun kaldınız ki suda. Bir tatsızlık olacağı belliydi.”

“Önemli bir şey yok dedim ya,” demeye varmıyor, güver-teyi boydan boya kesen yelkenlinin kalın demirine başını çarpıyor Derya. Direklerden gelen tok ses. Ve palmiyeden bir çılgılık. Defne bu kez yüksek perdeden başlıyor ağlamaya, aralıksız. Derya başını kolunun altına almış, acısından sesi titriyor. “Anne. Kızı korkuttun.”

“Sen de beni. İyi misin? Pek kötü çarptın. Keşke seslen-seydin bana.”

“Anne, lütfen.” Derya havluyla sarmaladığı kızını kucak-layıp sete çıkmakta zorlanınca onu Elif’e verdi. “Başım dönü-yor, tutabileceğimden emin değilim.”

Anneanne onu Elif’in elinden aldı. Çocuk susmuyor. Üçü birlikte düşüveriyorlar minderlere. Defne annesinin kuca-ğından başkasını istemiyor. Derya onu sakinleştirmek için saçlarını okşarken büyükbüyük eller, tepesinde saçlarının arasında bir kızılılık peşinde. “Hafif şişmiş, o kadar. Aa, ni-çin ağlıyorsun yavrum. Geçer. Korkulacak bir şey yok. Bazen herkese olur.”

“Uğraşma anne, anlamaz.”

“Elif, öyle durma sen de kızım. Dediklerimi İngilizceye çevirsene.” Anneanne, çocuğun anadilini öğrenmesine fayda-sı olur düşüncesiyle işe alınan bu Türk kızın, kendi yabancı dilini ilerletmekten başka işe yaramadığını görmenin hıncı-yla söylüyor bunu.

“Anne, lütfen. Nece dersen de anlamaz. Nasıl vurduğumu gördü. Üstüne bir de senin çığlığın.”

Defne annesinin göğsüne yaslıyor başını, arada kendini geriye itip yüzüne bakıyor, sanki annesinin sapasağlam yerinde durduğundan emin olmak istercesine. Biri ağlamakta alabildiğine özgür, öteki acısından gözpınarlarında biriken yaşlara tutsak.

Anneanne teknenin garsonuna seslendi. “Bir parça buz getirir misiniz, lütfen?”

Derya buz torbasını başına tutar tutmaz, Defne de torbaya yetiştii. Soğuk elini acıtmış olmalı. Tutmasıyla bırakması bir oldu. Annesine engel olmaya çalışıyor şimdi. “Çek onu. Koy-ma.” Dirseğinden itiverdi. Ağlamaktan kendini harap eden küçüğe mi, yarın kafasında koca bir şişlikle dolaşacak büyüğe mi, boşu boşuna eriyen buzlara mı, neye üzüleceğini bilemedi anneanne. Böyle olmayacak. Çocuğu uzağa götürmesini söyledi Elife.

“Bir durur musunuz,” dedi Derya. “Tatlım, Elif’le ön tarafa gitmek ister misin, orada oynayın biraz.”

“Hayır, hayır.” Defne iyice kenetlendi annesine.

Anneanne elleri belinde, ayakta dikilmiş bekliyor.

“Anne, lütfen,” dedi Derya.

Oysa anneannenin duruşu tam bir kalakalmışlık. Belki şimdi biraz daha fazla. Ne bekleyebilir, ne diyebilir ki, onları ayıramazsın, aralarına karışamazsın. Gölgesini de alıp tekrar oturdu yanlarına. Bir avuç buzu terli göğsünde eritirken bakışlarını denizde bir noktaya sabitlemiş düşünüyor. Annelerin ortak kaderini. Sabır ve bir parça sessizlik. Bütün ihtiyacımız olan. Çocuktur, susar, işte sustu, hâlâ annesinin kucağında. İkisi de burnunu çekip duruyor. “Acıkmış olabilir.”

“Bir şey mi dedin anne?”

“Atıştırma saati gelmedi mi? Belki diyorum, onun etkisi olabilir.”

“Defne. Peynirli krakerlere ne dersin tatlım? Sen ön tarafta krakerlerden atıştır, ben de şurada anneannenin yanında biraz uzanayım, olur mu? Akşama enerji toplayalım.”

“Akşam parka gidecek miyiz?”

“Evet, tabii.”

“Benimle salıncaklara binecek misin?”

“Elbette.”

Sonunda Defne, Elif’in elini tuttu, ayağa kalktı. “Ama sen burada bekle beni. Bir yere gitme sakın, tamam mı?”

“Tamam. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Boşta kalan eli belinde, gözünü annesinin gözüne dikti, sanki birisini taklit ediyor Küçük De. Sesi yeni bir sırrı paylaşırcasına kısık. “Birazdan sana kraker getireceğim, başına ondan koyarız, tamam mı? O seni iyileştirir.”

“Tamam. O beni iyileştirir.”

İkisi de gülümsüyor birbirlerinden ayrılırken.

Derya arkalarından uzunca soluklanıp annesinin dizine yattı. “Giderken ne dediğini duydun mu?”

“Sizi duymak yeterli olsaydı.”

“Başıma kraker koyacaktı. Hani şu senin de sevdiğin tuzlu, üçgen krakerlerden. Ne güzel değil mi?”

Anneanne, saçlarını usul usul okşarken sordu. “Çok mu acıyor?”

MANOLYA SON ÇİÇEK

Ağzımda tuzlu bir lokma. “Nasıl buldun peyniri, sevdin mi?” Yüzüne bakıyorum. Yüzü ekmeğine bakıyor. Tereyağlı bıçak ekmeğin üstünde usulca gidip geliyor. “Niçin her seferinde aynı kalıptan başka tatlar çıkar anlamam. Sahi nerden almıştık bu beyaz peyniri, hatırlıyor musun?” Zor soru, kabul etmeli ama bu önemli mi, önemli olan içinde bulunduğumuz an. Yine sıradan bir pazar kahvaltısı. Adam kadını duymuş duymamış, boşalan tabağını doldurmakla meşgul o. Sonunda dayanamayıp, “Sen beni dinlemiyorsun,” diyorum. Adamın bu sesi duymaması olanaksız.

“Hep aynı markadan alıyoruz,” diyor.

“Evet. Kesinlikle beni dinlemiyorsun. Neredeyse yirmi yıldır aynı markayı kullanıyoruz. Ben onu sormuyorum.”

“Ya neyi soruyorsun?”

“Marketi,” diyorum.

“O ya da şu dükkân, ne fark eder.”

“Fark ediyor ama.”

“Peki,” diyor, bir dilimi iki lokmada yuttu bile.

Ağzımdan çıkan kulağım duydu ya, hem de fazlasıyla. Evet. Yirmi yıl aynı peynir için çok uzun süre. Sahiplendiği bal kâsesinde sıradayım. Tam, balı alabilir miyim diyecekken

kâseyi uzağıma bırakıyor, aslında niyeti kendinden uzağa. Kolumun ucunda zeytinin kekikli suyu. Bal yüzünden. Hırkama söylenerek tezgâhtaki beze gidiyorum. Sofrada hangi ara boşaldığını fark edemediğim ekmek sepetiyle birlikte.

Dolu sepeti görür görmez, “Beni öldürecek misin,” diyor.

Başladık gene. Adama ben mi dedim hepsini ye diye.

“Biliyorsun, görünce dayanamıyorum.”

Birlikte kahvaltı ettiğimizi sanıyordum.

“Benden uzağa koy şunu lütfen.”

Gözüm çaydanlığa takılıyor. İncecik sesini seveyim. Asırlık kahvaltı sofralarında, benim çiçekli porselen demliğim, kadın çiçekten vazgeçemez ki, buharlı çiçek, beyaz porselene ne de yakışıyor, sabırlı, ağırbaşlı duruşu, şefkat gibi tütüyor ocakta. Onun için bir şiir yazabilirim. Lütfen ha, aramızda bir lütfen varsa, bunu en çok şu başı dumanlı çaydanlık hak ediyor. Cama çeviriyorum yüzümü. Bahçede, beyaz çiçekleri yaprak yaprak çimde savrulan manolya ağacına. “Bitti,” diyorum.

“Ne bitti,” diyor. Adam kadını duydu.

“Manolya ağacı. Yalnızca üç çiçek açtı bu mevsim. Üçünü de döktü.”

“Ağaçlardaki çiçekleri mi sayıyorsun.”

Sandalyemle geriye çekiliyorum. “Çay istiyor musun?” İstemez, biliyorum, kadın cevap beklemiyor, kendi sesini duymaya ihtiyacı var, o kadar. Aslında o da bilmiyor, belki de ihtiyacı yok. Ne evet ne hayır diyebiliyor. Önüne koyarsam, içecek. Bir daha koyarsam gene içecek. Ne içtiğini bilmeden, ne istediğini bilmeden. Ekmekle beceremediğimi çayla hallederim diye mi korkuyor. İyi, içme. Ben içerim. “İnsanın ölmüşü çaydan olsun.”

Bir tuhaf bakıp geçiyor beni. Çayına ne attın sen, dese.

Gecedendir, desem. Hayır, bunu bilmek istemez. O uyuduktan sonra. Akşamki bayat çaydan bir bardak ısıtıp. Işıkları da söndürüp. Geçtim manolyanın karşısına. Son çiçeğini dökmemişti henüz. Ağaç anlattı kadın dinledi, kadın anlattı ağaç dinledi.

“Ben salona gidiyorum,” diyor. Adamın karnı doydu. “Bu sandalyeler çok rahatsız. Fazla oturulmuyor.”

“Dün gece,” diyorum. Aslında sözünü etmezdim ya, bu şey, bu kuru tahta gerçekten batıyor. Üstelik yalnız sayılmayız, masamıza düşen manolyanın gölgesi. Susma, şu acımış dalları sök at bir an önce. “Dün gece uyurken niçin ittin beni?”

“Bütün gece yüzüme öksürüp durdun, bitmek bilmedi,” diyor, kalıyor. Salona, kanepesine gitmekten vazgeçti.

“Öbür tarafa dön diyebilirdin.”

“Dedim. Duymadın. Olduğu gibi yuttum nefesini.”

Nefesimi yutmuş. “Sen dönseydin.”

“Kalbimin üstüne yatamam, huyumu bilmiyorsun sanki.”

Böyle yemeye devam edersen. Aslında hatayı çok önce yaptık biz. Yatakta kimin hangi tarafta yatacağını baştan düşünmeliydik. Kapı tarafında yatan ben değil o olmalıydı. Bugüne kadar sorun etmemiştik oysa. İşte bugüne kadar sorun etmediklerimizden bir tanesi daha. “Demek derin dalmışız.” Başka türlü nasıl, yüz yüze.

“Ne zaman bırakacaksın sigarayı? Gerçi üşütmüşsün, nezlen de var.”

“Akmayan nezle benimki.”

Eli belinde, masadan kalkıyor. “Hani benim bordo, önden cepli kazağım vardı ya, bulamadım. Bugün onu giyecektim. Kim bilir nereye sakladın?”

Kim bilir. Yavaşça uyandırabilirdin. Saçıma okşayabilirdin

mesela. Sen de haklısın. Odamız fazla kalabalık. İkimiz birlikte bir uykuya dalamayacak kadar. Ne adam televizyonsuz yapabilir artık, ne de kadın kitapsız. Sen, ben ve kuru gürültümüz. Bir odaya sığamıyoruz. Bulamazsın. Bundan sonra bu kalabalıkta saçlarımızı hiç bulamazsın.

“Hava güzel.” İçerden sesleniyor. “Ne yapmak istiyorsun?” Tek başıma bir odada doya doya öksürmek.

“Ne var aklında,” diyor, mutfağın kapısında. “Bir de bunu düşünmek istemiyorum. Sen söyle. Akşam maça gideceğim, öncesinde kulüpte toplantı var. Dışarı çıkmak istiyorsan şimdi hemen çıkmamız lazım.”

“Yok, git sen, uzan, dinlen azıcık. Bütün hafta dışarıydım. Benim evde yapacak işlerim var zaten. Demin söyledigimi duydun mu?” Aslında kadın henüz bir şey söylemedi.

“Neyi?”

“O odayı diyorum, değerlendirmek lazım.”

“Hangi odayı?” Sandalyesine oturuyor yeniden.

“Arada çocukların gelip kaldığı oda yok mu?”

“Orda başka şey olmaz,” diyor. “Yılda on gün de gelseler, o çift kişilik yatak bize lazım.”

“İyi ya işte, değerlendirelim.”

“İlk kez şimdi söylüyorsun bunu.”

“Haklısın, boğazımdaki gıcık geçmedi bir türlü. Çok öksürüyorum. Özellikle geceleri tutuyor meret. Senin de uykunu alman lazım tabii. Erkenden işe gidiyorsun.” Sofrayı telaşla topladığımı fark edince yavaşlıyorum.

“Senin de gece ikiden önce yattığın yok,” diyor.

“Okuyorum, yazıyorum, en sessiz saatler, biliyorsun.” Karşısına geçip oturuyorum. Masadaki buruşuk peçeteyi elimle düzlemeye çalışıyorum. Arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Göz göze geliyoruz. İlk kaçan be-

nim, telefonumda, öylesine, sürekli kaydırıyorum ekranı. O ileriye bakıyor, uzaklara. Telefonu bırakıyorum. Dirseklerimi masaya dayadım, yüzüm ellerimin arasında. Bak bana. Her gece arka odada kitabını kapayıp sessizce yatağına giren kadına bir bak. Ne görüyorsun. Ben okuyorum. Her şeyi okuyorum. Ama sen göremezsin. Uyku küçük ölümse eğer, sen her gece benden önce... Oysa bir bak kadına, yastığına yeni yaslanmış, o hâlâ uyanık.

Ağır ağır başını sallıyor. “O odada televizyon yok,” diyor.

“Ama başucunda harika bir ışığı var,” diyorum.

İki eliyle masaya abanıyor. Rahatsız ahşabın tahta gıcirtısı. Çekmecedan ilaçlarını çıkaracak.

Kalktım. Elimde peynir kutusunun kapağı. “Ben gidiyorum.”

“Nereye?”

“Bordo kazağına bakacağım. Madem giyeceksin.”

Yatak odasında, yastığın altından geceliğimi alıyorum. Yan odanın kapısında durmuş, içeriye bakıyorum. Kadın yataкта sere serpe, göğsünde sevgili kitabı, uyuyakalmış. Gü-lümsüyorum. Manolya ağacı pencereden beni seyrediyor.

AŞK VE KORKU ÜSTÜNE ÜÇ KISA HİKÂYE

I

Dik yokuştan aşağı yürüyor. Yağmur hızını artırmış. Çantasından şemsiyesini çıkarıp açmayı düşünmedi bile. Şimdi durup bir şemsiyeyle uğraşmak zaman kaybından başka ne. Birdenbire önüne çıkan su birikintisini görünce yüksek topukları yavaşlar gibi oldu, dert ettiği batmak değil oysa. Çukurda saplanıp kalmak. Yağmurluğunun kapüşonunu başına çekti, vazgeçti, indirdi. Islak bir kedi yavrusu herkeste şefkat uyandırır. Bir keresinde sohbet ederlerken adam şöyle demişti ona. *Siz doğal değilsiniz. Siz doğal değilsiniz.* Bu kadar mı belli oluyordu mutsuzluğum. Kendini suyun akışına bıraktı. Kapıya geldiğinde titriyordu ama bu son derece doğaldı. Asansörün aynasında saçlarını düzeltti. Yüzünü buruşturdu. Onun kedileri sevdiğini bilmese. Zile bastı. İşte orada upuzun karşısında duruyor, bir anıt, belki de gülümsüyor. “Hoş geldiniz. Erkencisiniz bugün. Kimse gelmedi henüz.” Kolunda bir saat taşıyaydı, pek de erken sayılmaz, diyebilirdi. “Siz salona buyrun, dinlenin. Islanmışsınız,” dedi adam,

arkasını döndü, odasına doğru yürüdü. Islanmak mı, dedi kadın, siz buna islanmak mı diyorsunuz, peşinden git, hadi, eşikte yakala onu, tut kolundan, söyle. Bak bana, nasıl sırlıklam oldum, iyice bak bana. Diyebilirdi. Hayır, diyemezdi. Korktu. Onun, havanın durumu dünden belliydi, bu yağmurda dışarı şemsiyesiz çıkmak büyük hata, demesinden korktu. Ve hissettiği bu korkuyla, cesaretini beslediği sürece başa çıkabilirdi. Bekleyecekti.

II

En büyük kedinin önünde durdu. Dört ayağının üstünde duruyordu kedi. Kara kalem gözleri onu izleyen bir çift gözle aynı hizada. Tekrar arkasına döndü kadın, onu unutmamıştı. İşte oradaydı, bir kediyle değil, iki kadınla sohbete dalmış, etrafa gülücükler saçıyordu adam. Serginin açık havada yapılması ne talihsizlik. Akşamüzeri bu temmuz güneşinde her zamankinden farklı, boğucu bir sıcak vardı. Kadının göz çukurlarında birer göl, damla damla süzülüyordu yanaklarından. “Hava bugün fena sıcak.” Arkasında, onun sesiydi bu. “Evet,” dedi kadın, “çok sıcak.” Yan yana durmuş resme bakıyorlar şimdi. Bir ara kolları birbirine değer gibi oldu. İlk kez mi bu kadar yakındılar. Adam kadına döndü, adıyla hitap etti ona, “Söyleyin,” dedi, “bu sorunu nasıl çözeceğiz?” Elindeki mendili ensesine götürdü. Kadın yelpazesini usulca savurdu, “Isının düşmesini bekleyeceğiz,” dedi, kediye döndü, tüylü yüzüne dokunmak için dayanılmaz bir istek duydu. Biliyordu, resimlere el sürmek yasaktı. Adam bir şey söyledi, söylemedi, kadının yanından uzaklaşmıştı çoktan. Sergiden sonra yemekte aynı kalabalık masayı paylaşsalar da yabancıları

oldukları köyde o akşam bir daha yan yana gelmediler. Kadın bütün gece yelpazesini elinden düşürmedi. Gece bittiğinde otel odasına dönüp tek başına yatağına uzandığında hep aynısını düşündü. En olmayacak şeyi söylemişim ona. Ama herkes bazen bir aptal gibi davranabilir, aptallığının korkusuna sığınabilir. Kollarıyla kendini sarmaladı. O gece rüyasında pencerenin pervazına büzüşmüş ıslak bir kedi yavrusunu gizlendiği beyaz tülün ardından elleriyle besledi.

III

Adamın elinde bir fener. Kadının elleri boş. Karanlık vadiye yürüyorlar. Biri susuyor, öteki dinliyor. Biri dinliyor, öteki susuyor. Susmayan çıplak kolları. Birbirlerine sokuldukça değip geçen, belki bir an, olursa bir anda, değip de geçmeden. Bu ellerin huzursuzluğuna hangisi son verecek. Adam kadının elini tutuyor. Sonra o eli dudaklarına götürüp öpüyor. Kadın gülümsüyor. Hayır. Bunların hiçbirisi olmuyor. Kimse kimsenin elini tutmuyor, adam o eli dudaklarına götürüp öpmüyor ama kadın gülümsüyor, bunların hepsi olmuş gibi gülümsüyor. Yalnızca yürüyorlar. Hiç konuşmadan. Gölgelerinin peşinde. Ok gibi saplanıyor adımları kendi karanlıklarına. Gölgelelerin arasından su sızıyor. Omuzlardan yukarısında ayrılık olsa da. Dursalar, o ayrılığı seçen karanlık yutacak onları. Yürüdükçe onlar karanlığı yutuyor. Dursalar, enselerinde koca bir dağın nemi soğuyacak. Dursalar, konuşacaklar belki. Konuşmak, durmak demek, ömürden eksiltmek, bir kediye yol vermek, kumlu patikada adımlarının izini derinleştirmek, çakıl taşlarının şarkısını bölmek ve birazdan vadiye inecek yağmura büsbütün tutulmak demek.

Ve onların acelesi var. Adam sessizlik kuralını bozuyor sonunda. “Korkuyor musun?” Issız patikada gecenin ortasında gök gürlemesinden korkmaktan daha doğal ne olabilir ki. Kadın çocukluğundan beri korkar. Ama şimdi ona, “Hayır,” diyor, “korkmuyorum.” Yalnızca ardından gelecek olanı, yağmuru düşünüyor. Hayır hayır, kimse kimsenin sessizlik kuralını bozmuyor, adam ona hiçbir şey sormuyor. Kadın yine de gülümsüyor, bunların hepsi olmuş gibi gülümsüyor. Onlar yalnızca yürüyor, hiç durmadan, yan yana adımları bir yağmurun içinden geçiyor.

TEK KÜREK

Şöyle kıyıda az açılalım, uyar mı, rakı soğusun, dedi. Bu ahşap kayık kendi marifeti, binmesen olmaz. Benim de biraz açılmaya ihtiyacım vardı doğrusu. Nedendir bilinmez, epeydir bir iç sıkıntısı tebelleş oldu gitmez. Yok, doktorluk değil benim derdim. Nedendir bilinir ya, neyse. Ömür geçiyor be İhsan, dedim. Deniz havası iyi gelir, dedi. Gelir değil mi, gelsin be arkadaş, şu iyi havalar gelsin artık. Bir havadır tutturduk ya, sen dedirtene bak. Ona göre hava hoş tabii. Adamın her şeyi var. Bu yaşa geldik sap gibi dolanıp duralım biz de. Ama şimdi iki koca adam, denizin ortasında onun soyunmuşluğunu benim kat kat giyinmişliğimi saymazsak, yok bir farkımız. Sanki okulu kırmıştık. Geçenlerde yine eski bir arkadaşla okulu kırmış gibi yapmasaydık nerden bulacaktım onu. Bizim İhsan var ya, dedi. Madem yolun Kandıra'ya düşecek. Palamudun da hakkını yemeyelim, tam mevsimidir, demişti arkadaş. Bir de Ayla'dan söz etmişti. Ayla, lise aşkı-mız. Meğer oltanın ucunda bizim İhsan varmış. Küreğe kuvvet açılıyor. Gençliğimizi düşünüyorum da. Ben açılmadım daha. Güneşi arkamızda bırakmışız. Sıcak esintisi sırtımda. İleride, gökyüzünde bir mavi bitiyor bir mavi başlıyor. Lafın gelişi. Denizin rengi yaban lacivert yoksa. Ondan mıdır ne-

dir, eğilip suya bakasım gelmiyor içimden. Uçta öylece oturmuşum. O dümen tutmuş. Issız koylara sokulmadan. Suda şıpır şıpır gidiyoruz işte. “Yahu kırk yıl düşünsem senin böyle tenhaya çekileceğini bilemezdim,” diyorum, gerçekte şu manzaraya tam da yakıştığını bilerek.

“O kadar uzun boylu düşünecek vakit yok,” diyor.

“Aheste çek kürekleri, mehtap uyanmasın... Vay be İhsan. Görüşmeyeli çok yıl oldu. Belki bir düğün, cenaze ha, anca o kadar.”

“Yok,” diyor, “düğün yok.”

“Nerden esti bu sevdâ? Zor iş. Gardırop kapağı desen, ben takamam mesela. Senden başka çalışan var mı atölyede? Meraklısına herhalde.” Kayığı olan tanıdık düşünüyorum. Susuyor. Okulda da böyleydi. Az konuşur arkadaş. Rengi kaçmış tişörtünden uzayan kolları. Bu saatten sonra kas mı tutacak. Kürekçiden efendi olur mu dersin bir de. İnin cinin olmadığı yerde bütün denizi kendine kapatmışçasına asılıyor küreklerle. İhsan’dan başka bir İhsan çıkıyor. Cismine yakışan sakalı bile var adamın. Ona baktıkça bana bir üşüme geliyor. “Su almaz mı bu?”

“Alır, niye almasın. Hepsi alır.”

“İyi becerememişsin. Sol tarafını geniş tutmuşsun.”

“Hiç mi kayık görmedin. Adı üstünde kayık.”

“Unuttun mu oğlum okuldaki banyo günlerini.”

“Hâlâ yıkanmıyor musun.”

“Kokuyor muyum lan.”

Mimik fukarasıdır bizim arkadaş, bilemezsin, diyemezsin, ha şimdi gülecek. Dikkatlice bakarsın yüzüne. Bir heykele bakıp da içinde bir can ararsın ya, öyle bulursun işte.

“İhsan,” diyorum, “demek artık buralısın. Baksana, sen olmadığına göre, fabrikanın başında kim duruyor peki?”

“Sedat.”

“Kuzenin, bizim Sedat? Hadi ya.” Kimler adam oldu da. “Geçen, arkadaştan dönerken otoparkın bariyerinde sizin markayı gördüm. Aferin çocuğa. Hiç tahmin etmezsin. Serse-ri. Numarasını ver de bir konuşayım. Halini hatırını sorayım.”

Adam beni dinlemiyor ki. Mağaralarda gözü.

“Bak,” diyor, “burası şeytan koyu, şurası bilmem ne mağarası.”

Açıktaki palamuta yatmış balıkçı teknelerini görünce açlığım geliyor aklıma. “İkişer tane yer miyiz,” diyorum. “Vay be, buralara kaçtığını bilseydim.”

“Arasaydın ya.”

“Sen niye aramadın? Öldük mü kaldık mı.”

“Ölseydin haberim olurdu,” diyor.

“Kusura bakma İhsan. Kızın nasıl, sormadım daha.”

“İyi. Çalışıyor. İstanbul’da. Anası gibi bankacı oldu.”

“Mezun oldu demek. Tüh. Ölmüşüz biz oğlum. Sizin çocukları duyunca anlıyorum. Bende yok ya. Sana bir şey itiraf edeyim mi, hiç eksikliği çekmedim. Yani yaşarken diyorum. Eksiklik bende mi acaba?”

Susuyor.

“Konuşsana lan.”

“Sen konuşuyorsun ya. Madem eksikliği çekmedin, ne soruyorsun. Herkese uymaz bu işler. Sorumluluk ister. Bu saatten sonra geçmiş ola.”

“Kayık diyorsun yani.” Arkada, kovaların orda birbirine dolanmış iplere gidiyor gözüm. “Neyse, sen boş ver beni, o nasıl? Ayla’yı diyorum. Duydum. Birlikteymişsiniz. Kızcağızı görsem tanımam vallahi. Hâlâ gece kirpikli mi. Hoş, sakal falan, seni de tanımakta zorlanırdım ya. Ne iş?”

“Sakalımdan memnunum.”

“Ayla’yı sordum. Evlenmeyi düşünmüyor musunuz?”

“İyidir herhalde.”

Devamını bekliyorum ama o yalnızca kıpırdanıyor, iyice yerine yerleşmek istercesine, cüssesinden tahtalar gıcırıyor.

“Ne demeli şimdi.”

“Deme bir şey,” diyor.

Küreğin batık ucu denizi yarıp geliyor, tık nefes, suyunu süzmeden tekrar. Vay be İhsan, o yüzden mi kaçtın buralara, o da gider diye mi korktun. Bu saatten sonra bulmuşsun dört yapraklı yoncayı, gidilir mi oğlum. Gidilmez, anca ölünür. Hem şunun şurasında ne kaldı. Ah şimdi olacaktı yanımda ay yüzlü bir seveda, yaslayacaktı başını omzuma, hiç bırakır mıydım ben. Ölürüm de yine de bırakmazdım onu.

“Gel, yer değiştirelim istersen. Madem kaçamadın sudan. Bir de buradan bak manzaraya,” diyor, ama istifini bozmuyor. Onun gibi kürek çekemeyeceğimi biliyor.

“Yahu ne gamsız adamsın. N’apıyorsun bütün gün balık tutup kayak yapmaktan başka. Orası senin de babanın fabrikası. Senin yerinde olacağım da.”

“Birlikte gidelim Sedat’a. İş isteyelim ondan.”

“Bana uyar,” diyorum.

Küreğin birini boşa veriyor. Hırsla yapıyor tekine. Kayık olduğu yerde dönmeye başlıyor birden. “Niye bıraktın lan, devrileceğiz oğlum.” İki elimle sıkıca tutunmuşum. İçim darlıyor. Dünyam dönüyor.

“Bak bakalım, su almış mı.” Bacakları iki yanda, dengeyi bulmak ister gibi. “Yola çıkacaksan...” Şişkin avuçlarında birer boğum kürek. Kafa kafaya vermiş sapları. Belinden yukarı. “Tek kürekle mehtaba çıkarsın ancak,” diyor. Arka sıranın dilsiz İhsan’ı.

“Vallahi sana bir hal gelmiş. Hangi kadın n’apsın seni.”

Falezleri işaret ediyor. “Burada mı inmek istersin, kıyıya atayım mı?”

“Kırk yıllık arkadaşını kurda kuşa yem mi edeceksin.”
Yüzüne bakıyorum, bir can aranıyorum. Sırıttıyor namussuz.
“Ama yakışmış lan. Allah belamı versin yakışmış. Keseyim deme sakın.”

“Rakı soğumuştur,” diyor.

Şu anda yeryüzünde bir kuru kadeh rakıdan daha iyisini bilmiyorum.

“Yok,” diyor, “daha iyi bir fikir geldi aklıma. İstersen, seni doğruca Sedat’ın evine götüreyim, ha, Ayla’ya da bir merhaba dersin.”

Tornistan çeviriyor dümeni. O küreklere eğiliyor. Ben suya.

DURUGİTMEK

Biz'den geriye kalan. Ne uzaktaydı, ne yakın, camekânın ardında. Ayakta, birörnek uzun beyaz elbiselerin içinde bir kadın ve beline sarılmış küçük bir kız. Kadının gözleri açık, masal anlatan bütün anneler gibi. Kız başını masala yaslamış, gözleri kapalı.

Sonsuz maviye koşuyorum. Kanatlanan beyazlarımla, ayaklarım yere değmeden. Etrafımda ağaçlar, nehirler, çağlayanlar bir görünüp kayboluyor. Uzaklardan bana doğru koşan küçük kız gittikçe belirginleşiyor. Üzerinde elbisemin aynısı. Yanıp sönen güneşli yıldızların arasından gülümseyen çocuk yüzümü seçiyorum. Yaklaştıkça derinleşen gülüşü. Biz zamanları mı aşıyorduk yoksa. Birbirimize kavuşmak üzereyken yine de o uçsuz yeşilliği ardında bırakmak istemesine anlam veremiyordum. Ama bunun olamayacağını anladım. Birimiz bahçeye koşarken ötekimiz bahçenin içinde koşuyordu. Ellerimizi uzattığımızda emindim artık, aramızdaki kırılğan sır kendi yansımama kavuşturmuştu beni.

Cam kapı açıldı birden. Yeşilliği adımlıyorum usul usul. Çimenlerin üstünde oturan çocuklar görüyorum, etrafta koşuşturan başka çocuklar da. Bir köpek, Dalmaçyalı. Az ilerde

masada, hanımlar, beyler çay içiyor. Sağ tarafta, gl bahesin-
de gezinen aşıık bir çift olmalı. Yere yayılmış çember etekliğin
içinde bir kadın, elinde tuttuğu emsiyesinin altında, glde
yıkanan kadınları seyrediyor. İnsanlar o kadar sessiz ki. Kuş
sesleriyle szlenen ss havuzlarının fiskiyelerinden akan m-
ziğin dışında başka ses duymuyor kulaklarım. Büyük ağaçlar,
ınarlar, salkım sğtlerle çevrelenmiş bahçede gezinirken
ben de bu resmin bir parasıydım sanki. Masadaki fincanla-
ra, keklere, pastalara hiç dokunulmamış. şapkalarının altın-
da kibar bir gülümseme, öylece oturuyorlar. Beni nasıl fark
etmezler. Bir şey söylesinler, en azından bana baksınlar diye
bekliyorum. Israrla yüzlerine baktığımda gördüğüm donmuş
bakışlardan kendimi alamıyorum. Gözler her şeyi tek bakışa
sığdırmış ve sığdırdığı yerde kalmış. Kibar bayanın omzuna
dokunuyorum. Bir kez daha, öbürüne, sonra hepsine. Kıpır-
tısız, balmumundan tenlerine dokundukça daha iyi anlıyor-
dum. Onlar durdukları yerde ölümsüzlüğe uzanırken arala-
rındaki tek ml ben miydim. Yzmde donmuş büyülü
hayretim beni de onlardan biri yapar mıydı. Merhaba güzel
bayan. plmeyi beklermişesine boşluğa kıvrılan eli öptüm.
Kır saçlı adamın önünden fincanımı kaptım, bir çırpıda içtim
Çayını. Bayım, ne güzel bir gün değil mi. Her cümlede bir g-
zellik, burada herkes memnun halinden. Gllerin arasında,
bir adımları ileride, kol kola girmiş aşııkların yanına varıyo-
rum. Aşığına vermesi için adamın eline bir gl tutuşturuyo-
rum. imde oturan çocuklara masallar anlatıyorum. Bahçede
koşturup duran çocuğun karşısında diz ktm, kollarım
açık bekliyorum. Sevimli köpeği dilediğimce okşayabilirim,
kulaklarını çekiştirirken nasıl da sadık bana. Laf atıyorum
glde oynayanlara. Seyre dalmış kadının elinden emsiyesini
kaptım, ne diyebilirdi ki. Elimde emsiye, dne dne dans

ediyorum bahçede. Herkes nasıl da ermiş, varmanın tadında durmuşlar sanki. Durmasalar böyle güzel olur muydu her şey. Âşıklar kim bilir ne diller dökecek, ama onların çabası, birbirlerinin gözlerinde donmuş görüntüleri kadar inandırıcı olabilir miydi. Gölden çıkan kadınlar tekrar suya dönecek, öyleyse ne gerek vardı kirlenmeye. Çocuklar oyun bitip eve dönme vakti geldiğinde ve yarın yine bir bahçe özlemiyle ve sonra yeniden ve sonra günün birinde bütün bu dönüşleri bitiren bir oyunun parçası olduklarını bilerek. Şu kıyıda oturan kadın, kapanan şemsiyesinde bir ışıltı saklar mıydı, bilemem.

Masal hiç bitmesin istiyorum. Boşlukta kenetlenmişken ellerimiz, burada, ona sarıldığım yerde ben de onlar gibi sonsuza dek kalabilirdim. Tek istediğim, aynı yerde ve aynı anda, durugitmek. Uzaya resmini yapıştırmak istediğimiz mutlu Biz bu bahçede yaşıyordu.

Ayakta, birörnek uzun beyaz elbiselerin içinde bir kadın ve beline sarılmış küçük bir kız. Kadın başını öne eğmiş, kızına bakıyor, bir elini sırtına kondurmuş, öbürünü hafifçe geriye açmış, el ele tutuşuyorlar. Yerlere kadar uzanan beyaz elbiselerinin ayırt edici kıvrımlarına karşın, aynı etekten yükseliyormuşçasına duran gövdeleri, bu iki güzel yüzü bir bakışta, bir dokunuşta nasıl da tek kılıyor.

Yıllar önce, son anneler gününde, bir mağazanın vitrininde gördüğüm an vurulmuştum ona. Anne, demiştim, bak ne aldım. Bunun adı Biz olsun mu...

Bugün kitaplığında saklıyorum Biz'i. Camın ardında. Öyle narin ki, kırmaktan çok, incitmekten korkuyorum. Her baktığımda bildiğim tek gerçeği hayal etmeme izin verdiği için, şimdi daha çok seviyorum onu. Sır bizi yeniden buluşturduğunda fark ediyorum.

Onlar, durduğu yerde dans ediyor.

SAMET’İ KURTARMAK

“Memleket meselesi bitmez, biz kurtarabileceğimiz şeylerden söz edelim,” dedi Alp.

Engin güldü, tepsideki iki kadeh rakıdan birini Alp ile aramızdaki sehpayaya bıraktı. “Sana ne vereyim Ayça? İstersen, az alkollü bir kokteyl hazırlayabilirim.”

“Hülya’nın şarabından bir kadeh alırım,” dedim hiç bekletmeden, nedense canım şarap çekti. Belki de kocamın kadehini yerleştirdiği şu bardak altlığı yüzünden. İri üzüm taneleri çok çekici göründü gözüme.

Hülya bir elinde meyve öbüründe peynir tabağı, “Arkadaşlar, kurtarabileceğimiz ne kaldı ki,” diyerek salona girdi. Servis faslının ardından karşımızdaki kanepeye, kocasının yanına oturur oturmaz, “Bu nasıl kış böyle,” dedi, “yazık, ağaçlar bile aldanıp çiçek açtı.”

“Hadi o zaman,” dedi Alp, kadehinin ucuyla benimkini yavaşça çınlattı. “Mevsimsiz güzelleşen ağaçlara içelim.”

“Ne iyi ettiniz Ankara’ya gelmekle. Herkes sizi özlemiş. Birkaç gün daha kalsaydınız keşke.”

“Samet,” dedim birden, Hülya, herkes özlemiş deyince. “İstanbul’a dönmeden Samet’i de görürüz diye düşünmüştüm. Epey oldu. Sahi, neden yoktu kulüpteki yemekte?”

“Neden olacak,” dediler, “sızmış kalmış işte.”

“Yapmayın. Gene mi başladı?”

“Sorma,” dedi Engin, “hiçbir şey durduramıyor artık onu.”

Kocama sordum. “Sen biliyor muydun?”

“Dün gelmeyince anladık tabii,” dedi Alp.

Samet’in durumu sır değil elbet. Tanıdığım günden beri hakkında hep duyduğum, annesinden sonra bir türlü toparlanamadığı. Acısı bizim evliliğimizden eski. On yıldan fazla olmuş demek. Ne yapabiliriz acımdan başka. Oysa hiçbirimizin sahip olamadığı bir özgürlüğü sonuna kadar kullanıyor o. Kendini ölesiye kaybetme özgürlüğü. Düşüncesi bile yorucu. Bizler için. Yine de, “Anne kaybı ağırdır, bilirim,” dedim.

“Elli yaşında bir adamdan söz ediyoruz. Çoktan aşması gerekirdi. Asıl unutamadığı başka hikâye.” Hülya lafı ağzında geveledi.

“Sizin kadar tanımasam da, iyi çocuktur,” dedim, “severim Samet’i.”

“Samet dünya iyisidir,” dedi Hülya. “Ama tam bir geri zekâlı gibi davranıyor.”

“Durumu memleketten beter,” dedi Alp. “Adamın içinde bu gidişe isyan edecek bir parça ruh yok yahu.”

“İşi nasıl, çalışmaya devam ediyor mu?”

Hülya tek kaşı havada, “Bu sefer kendi ayrılmamış,” dedi.

Dudağını büzdü, ağır ağır başını salladı Engin. “İş konusunda babasını bahane ediyor, haksız da sayılmaz.”

“Allah, yaşa ya kulum demiş, yaşıyor.” Alp rakısından büyükçe bir yudum aldı. “Yüz yaşına gelmiştir herhalde. Robdöşambrla mutfaktaki görüntüsünü hiç unutmam. Üniversitedeyken sınav zamanı sıkça kalırdım evlerinde. Az mı tostunu yedim Hakkı Amca’nın.”

“Görsen, pek şeker adamdır,” dedi Hülya.

Kocama baktım, kısık sesle, “Bir ziyaret edebilirdik,” dedim. Yüzüme baktı Alp, boynunu öbür yana eğdi.

“Bizimki yolunu bulmuş,” dedi Engin, “babasını sabahtan oturtuyor televizyonun önüne, o da bütün gün bilgisayarın karşısında içiyor.”

“Arkadaşlar, Samet için tek yol var,” dedi Hülya.

“Neymiş o,” dedik.

“Evlenecek, başka çare yok.”

“Başladık,” dedi Engin, karısını kastederek.

“Güzel bir sevgilisi vardı hani. Yine bir okul yemeğinde görmüştüm. Yakışıyorlardı birbirlerine. Ayrılmalarına üzül-düm,” dedim.

Hülya kocasına döndü. “Ne yapalım kız aldattıysa, dünyanın sonu mu?”

“Nasıl, aynı kızdan mı söz ediyoruz?”

“Ayçacım, sen bilmiyor muydun? Hem de çok biçimsiz yakalamış Samet.”

“Tamam Hülya,” dedi Engin.

“Ne var canım, biz bize konuşuyoruz.”

“O kısmı bizi ilgilendirmez. Herkesin başına gelebilir.”

“Asıl o kısmı ilgilendirir,” dedi Hülya, çatalını armuda sapladı. “Hayır, ben söyledim. Epey dil döktüm. Erkek erkeğe konuşmak başka tabii. Otuz yıllık arkadaşsınız siz.”

Kocam gözlerini kaçırdı benden. Biliyormuş.

“Erkekler bunları konuşmaz,” dedi Engin. “O anlatsaydı anlatırdı zaten.” Alp’in rakısını tazelemek için mutfığa gitti.

Balkonda bir sigara içmek istedim. Burada iç, cam açarız, dediler. Fazla mı sıcaktı ev, belki de şaraptan, yüzüme bir hava çarpsın. Elimde kül tablası, salonun arka tarafındaki pencerenin önüne gittim.

“Ne kolay söylüyorsun, herkesin başına gelebilir diye.”
Hülya’nın konuyu geçiştirmeye niyeti yoktu.

“Yalan mı,” dedi Engin. “Her şey insanlar için.”

“Senin başına gelse, kılın kıpırdamayacak yani.”

“Hiç işim olmaz. Ha, adama bir çift lafım olur yalnızca. Arkadaşım, başına ne dert aldığını bir bilsen.” Engin karısının dizine şaka yollu vurdu.

“Ha ha, çok komik. Benim yapmayacağımı biliyorsun da ondan.”

“Yoo, bilmiyorum. İnan ki bilmiyorum.”

“Nee?”

“Ben yarın sabah uyanacağımı bile bilmezken. Ertesi gün ne olur, onu da bilmiyorum. Bilemem.”

“Ayılınca mı bileceksin. Ne kadar içtin sen?”

“Ya sen Hülya,” dedim, yavaşça yerime oturdum, “sen ne yapacağını biliyor musun?” Niyetim, karıkocanın arasına girmek mi, hayır, Hülya’nın bu soruyu beklediğinden emin dim. Kadınca bir dürtüyle birazdan ağızdan çıkacak sözü, son noktayı hissedebiliyorum ama bunun bir önemi yok. Bazılarımızın sırrı, bazılarımızın dilinde oyuna dönüşebilir, sakıncası yok. Deddiği gibi, bizi tam da o kısmı ilgilendiriyor. Herkesin başına gelebilir. Ve sonra sırlar tek tek çözülür. İşte Samet, apaçık aramızda. Eğildim, kadehimi ince uzun gövdesinden kavradım.

“Kıçına bir tekme, yallah, bir dakika durmam,” dedi Hülya. Orta sehpanın köşesindeki seramik üç maymunu kaldırıp örtüyü düzeltti ve tekrar aynı yere koydu.

“Aman canım, bırakalım şu herifi,” dedi Alp, buruşuk peçetesiyle kadehinin tabanına yapışan üzümlerin terini sildi. “Bütün gece onu mu konuşacağız, ne hali varsa görsün.”

Çok geçmeden, Piyasa, dedi birisi, Sıkıntılı, dedi öte-

ki, böylece erkekler iş gücü muhabbetine daldılar. Ben de Hülya'nın yeni kuaföründen nasıl memnun kaldığını dinliyorum, doğrusu dinliyor görünüyorum. Aklım şu eski arkadaşta. Biraz daha şarap alır mıydım. Bu gece dilim damağım çabuk kuruyor. Şimdi ev sahibinden bir soda isteyip damarlarımda dolaşan güzelim üzümü boşuna köpürtmek istemiyorum. "Alırım, lütfen."

"Hülya," dedim sesimi yükseltmeden. "Evde yemeği falan kim yapıyor?"

"Kim yapacak, Samet yapıyor. Kız kardeşi geliyor ara sıra. Etrafı derleyip toparlıyor. O da ayrı bir âlem, sorma, neresinden tutsan elinde kalıyor."

"Aslında karşısına onu anlayabilecek birisi çıksa."

"Yok, unuttun," dedi Engin. "Hülya'yla yapmadığımız nulara kalmadı. Çöpçatanlık bile yaptık."

"Âşık olmayı da mı arzulamıyor," dedim.

"Ne," dedi kocam, gözlerini açmış, yüzüme sırtıyor.

"Aşk diyorum, aşk."

"Aslında fena fikir değil," dedi Alp. "Evde, tutacaksın yatılı bir kadın. Yerli yabancı fark etmez. Güzelce olsun yeter. Başka çöpü püsürü olmayacak. Yemekti, temizlikti. Biraz da Hakkı Amca'ya bakma bahanesiyle, tamam mı. Arada Samet'i de görecektir, öylesi olur."

"İyisin hoşsun da, para lazım," dedi Hülya.

"Ben hallederim. Siz karışmayın."

"Olmaz oğlum," dedi Engin. "Samet asla kabul etmez."

"Ben bu fikri beğendim. Eli yüzü düzgün birisini bulsak. Çocuklu da olur. Evde bir çocuk, fena mı. Mutlu ederse bizimkini evlenirler, kim karışır."

"Hülya, bu söylediğini aklın alıyor mu," dedi Engin.

"Sana kalsa hiç evlenmezdin zaten."

“Bunu mu anladın, bravo sana.”

Üçüncü kadehin sonuna vardığımda hakkını verdim. “Şarap, güzelmiş.”

“Hayatım, sen şaraptan anlar mıydın?”

“O beni anladı ya, yeter.”

“İnsan, hayatında bir düzen olsun ister,” dedi Hülya. “Bazen birlikte uğruyoruz, Hakkı Amca’yı da bir görelim diye. Vallahi, tuvalete girmeye korkuyorum. İyi mikrop kapmıyorlar o evde.”

“Hâlâ orda mısın sen,” dedi Engin.

“Canım ben Ayça’nın fikrini soruyorum, o bu konuda konuşmadı.”

Oysa konuşmuştum. Geride kaldı, ikinci kadehin başında, şarabın buruk tadı beni bu kadar güzelleştirmemişken. Şimdi her şey daha uyumlu. “Evet, evi çekip çevirecek bir yardımcı iyi olur,” dedim.

“Evlilik hijyenik bir çözüm olacak,” dedi Engin.

“Gülmeyin. Doğru söylüyor kocam.”

“Hayret, bir konuda anlaştık karımla.”

“İstersen anlaşma,” dedi Hülya. “Aycacım, seninki nasıl bilmem ama bu benimki var ya, akşam eve gelir gelmez salounun ortasında başlar soyunmaya. Ben olmasam kim toplayacak ardını. Son beş yıldır her evlilik yıldönümümüzde bana bir saksı orkide getirir. Kaç kere diyorum, şu kirli çoraplarını çiçeklerimin önüne atma diye. Zavalıcıklara baksanıza, küstüler.”

Hepimiz köşede, yerde duran kimi açmış, kimi solmuş orkidelere baktık.

“Ben sırtımı sana yaslamışım karıcım. Evlilik budur.”

“Biz sizden bir gömlek iyiymişiz,” dedi Alp.

“Evet,” dedim. “Bizim evde fazladan küsecek bir orkide

hiç olmadı.” Salonda sessizlik. Pembeli beyazlı orkidelerin dallarından siyah çoraplar uzarken gülümsedim. “Yani Hül-yacım, sır değil, bizim saksı çiçeğimiz yok. Yok işte, evin havasından suyundan mı nedir, menekşeleri bile kuruttuk.” Ve yüzüm gülümsemeye devam edecekti. “Belki en hijyenik çözüm budur.”

“Anlaşıldı,” dedi Alp. “Hadi ara şu herifi de, bir sesini du-yalım.”

“Bu saate kalmaz, çoktan sızmıştır ya, yine de deneyelim,” dedi Engin.

“Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor...”

Hülya ayağa kalktı, sehpa da daldığı yerden güçlükle ayırdı gözlerini. “Kadehler boşaldığına göre, çay faslına geçelim mi, ne dersiniz?”

SAHİ NEDEN YOKTUNUZ

Hayır hayır. Asla yapmam. Yapamam. Bunu benden nasıl beklersiniz. Belki yerimde bir başkası olsaydı. Ben de bir başkasının. Hiç kimse aramasın o başkasını. Ben yapmam, yapamam. Siz iyi tanırdınız bu küçük kıızı. Her çocuk gibi meraktan, gizlice odalarınıza girmiş, dokunmamam gereken eşyalarınıza dokunmuş, duymamam gereken laflarınızı duymuş olabilirim. Ama çocuklar kolay bağışlanır öyle değil mi? Geçenlerde otobüste düşündüm. Bilirsiniz oldubitti severim otobüsleri. Durakta inip eve doğru yürürken o kısacık mesafede bir şeyler başardığım duygusunu hissettiriyor ya bana. Ama siz nerden bileceksiniz. Aylarca kendinizi eve hapseden siz değilsiniz. Her köşede bekleyen ölümlerinizi de yoktur sizin. Merak etmeyin, uzun uzun otobüsleri anlatacak değilim. Yalnız şu düşündüğüm şeye gelince. Şoför bir anda cinnet geçirse, dedim içimden, kırsa direksiyonu köprüden aşağıya. Özellikle seçse o günü, o güneşli günü. Bir otobüs dolusu insan onun intiharının parçası olsak. Sürse kendini önden ateşe. Alın size cennet. Daha yaşanacak onca günahı bizi koruyarak. Olur ya, ölümün de türlüğü var. Bu yüzden anlatıyorum size.

Ölmeden. Eve varır varmaz bir kahve çekti canım. Ku-

çağımdaki gazetede, siyah çerçevede, resimsiz, acı bir kayıp. Parmaklarımın arasından gidiverdi fincan. Bin parçaya. Hatırlarsınız, üstünde renkli küçük kelebekler uçan. Siz severdiniz. Birlikte ne çok kahve içtik o fincanlarla. Bir yudum alıp her seferinde aynı şeyi derdiniz. Kelebek gibi yaşamalı insan. Etrafa saçılınca parçalar, önce laf kırılıverdi zihnimde, bir günlük ömür meselesi. O gün bugünmüş meğer. Elimde iri parçası, benekli kanadından. İlla da kanatları, kelebek dediğimiz başka ne ki. Hayır hayır. Aslında beklediğiniz dudaklarımızın oyunundan ibaret. Kimilerine kolaydır bu işler. Bazen dilenci olur sözcükler, bazen kibirli efendi. Karşınızda dilenen yalnızca sözcükler olsa da. Olsun, sonrasına bakarız mı diyorsunuz. Sonrası dediğiniz. Kulağınızla işittiğinizi yüzümde, gözümde, tenimde aramaz mısınız. Belki bu kez, son kez ararsınız. Belki de hiç. Size verecek bir yüzüm olsaydı. Yok. Yüzüm yok. Bakın kırılmış yerde, parçalar nasıl gelir bir araya, nasıl tutunur birbirine. Dudağımızda kesik, kurumuş tutkal tadı. İçini sıcak doldurabilir miyiz yeniden. Sızdırmaz mı alttan alta. Ne yap-sak, ne desek boş, dolu tutmaz artık. Kırk yılın hatırına, hiç beklemeyin. Sözcükleri bile esirgeyeceğim sizden.

Bu yüzden.

Bunca yıl herkes konuşup durmuş. Ablalık etmiş bana sahip çıkmışsınız, okumama destek olmuşsunuz. Dedemizden kalan eve hakkınızdan vazgeçerek beni oturtmuşsunuz. İstermişsiniz, şimdiye dek nasip olmamış evlendiğimi görmek. Siz ne iyi kuzenmişsiniz böyle. Bense ne hayırsız. Bana da sordular elbet, bu küslük neden diye. Ben bir şeycik uydurmadım inanın. Siz uydurmuşsunuz. Aramızda kaç sınır, kaç bayrak uzaktan, telefonu yüzüme kapadı, o yüzden, demişsiniz, çok kırgınım. Ne ayıp ne ayıp... Haklı olarak. Onca iyiliğe karşılık.

Biricik kuzenim. Siz hep güzeldiniz, öyle güzeldiniz ki. Uzun sarı saçlarınız. Sıkça kırptırdığınız kirpikleriniz, kıya-fetinizin rengine çalan ela gözleriniz. Pek çok sevgiliniz. Bilirdiniz aşk ne demek. İlk size açıldım. Birisi var dedim, gidecek yakında, İsveç'e, çalışmaya. Getir, tanışalım dediniz. O gün üçümüz sizin evinizde. Üstümde leylak rengi elbise. Sizde yeşil. Yemyeşildiniz. Vişneli turta yapmıştınız. İkinci tatlı tatlı konuşurken o parlak jöle denizi, o batık vişneler, o koca dilim, öylece tabağımdan kucığıma düşüverdi. Aman allahım, ne utanmıştım. Banyoda elbisemdeki lekeyi çıkarmaya uğraşırken içeriden gelen neşeli sesleriniz. Şu kelekli fincan gibi bir günlük ömürmüş işte. Gittiği yerden arayacaktı beni. Bekleyecektim onu. Aramadı. Bekledim. Aramadı. Elbisemde turtanızın lekesi kaldı, vişneçürüğü. En çok da bu yüzden.

Daha çok gençsin, on beş yaş fazla, neredeyse bana yakın yaşı dediniz. Bütün gün evde kitap okuyan kızıdan üç günde sıkılırdı zaten dediniz. Mizaçlarınız farklı. Evet, aynen böyle söylediniz. Önünde sonunda. İyisi mi en başından. Unut gitsin. Siz de gittiniz. Avrupa'ya. Sıkça ortallardan kaybolmayı severdiniz. Yeni geziler, yeni arkadaşlar. Ara sıra arardınız. Bir şeye ihtiyacım var mı yok mu diye sorardınız. O gün telefonu yüzünüze kapadıktan sonra bir daha hiç aramadınız. Evlenmişsiniz. Yeni soyadınızla İsveç'e yerleşmişsiniz. Bir kız bir oğlan çocuklarınız. Evleriniz, arabalarınız, sonsuz mutluluğunuz. O telefonda beridir hiç. Yalnızca kulağıma gelen.

Bu yüzden.

En acılı gününüzde, kocanızın cenazesinde göremeyince beni defterden silmişsiniz. Öyle bir kuzenim yok. Oysa ben oradaydım, siz yoktunuz. Ateşin başında tek başıma oturuyordum. Caddedeki o تنها kafede, hani kapısında rüzgârgülü asılı o kuytu yerde. Kış ortasıydık. Alevler

şingır şingır savruldu aniden. Başımı kitabımdan kaldırdım, kapıda onu gördüm. Siyah bir paltosu vardı. Elinde şemsiyesi. İslanmış. İki şaşkındık. Yalnız mısın dedi, yalnızım, ya sen dedim, evet dedi. Ateşe yakın tek masaydı, paylaştık. Bilin istedim. Bunu planlamadık. Bir rüzgârgülüydü, bir şemsiyeydi, bir fincan kahveydi, bir ateşti yeniden bizi buluşturan. Zordu, tuhaftı, gerçekten ama gerçekten konuşabilmek. Sustuk önce. Ellerine baktı. Soğuktan sığağa girince hep sızlar parmaklarım nedense dedi. Bu herkese olur dedim. Sonrası kendiliğinden geldi işte. Soğuktan sığağa parmakları sızlayan her insanın yaşayabileceği şeylerden. Kesin dönüş yapmışsınız. On yıl değil sanki bir asır geçmiş. Yeni bir ev, yeni bir iş. Çocuklarınızı burada okutacak, burada büyütecekmisiniz. O burada ölecekmış. Siz sonra gelecekmisiniz. Artık biliyorsunuz, ben oradaydım, siz yoktunuz.

Sahi neden yoktunuz?

Pek sevgiliyken yitirilmiş kuzenim. Her ölümün gizi arar elbette. Ardından size kalan, dilden dile dolaşan sözcükleri sessizce koyun cebinize. Dedikodulara itibar etmeyiniz. İnsanlar konuşur. Dillendirirler hemen, bu eski hikâyeye diye. Bizi öldüren hep bir kalp krizi değil mi sonuçta. Şimdi örtün lafların üstünü çabucacık. Yıllar önce örtüverdiğiniz gibi. Tekrar gelir miyiz sözcüklerin oyununa. Bir başlasak, arkasından mutlu yıllar, kutlu bayramlar... Sonsuz dileklerle. Kusura bakmayın. Bir başsağlığı bile dileyemezken. Sizden af dileyemem. Bu yüzden.

AŞK DENEN BİR ŞEY VAR

“Yarım saate gelirler,” dedi Suna, sofrasını kurmakla meşgul, mutfaktan salona sürekli bir şeyler taşıyor. En son bir şişe şarapla girdi içeriye. Orhan koltuğunda doğrulup kumandayı sehpanın üstüne iteledi, uzanamayacağı kadar uzağa. Gözucüyle yemek masasına baktı. Karısının ne kadar özendiği belli oluyor, şarabı bile unutmamış. Özel günlerin dışında evde içki içilmezdi. Daha sert bir şeyler olsa, diye geçirdi içinden. Hırkasının düğmelerini ilikleyip kollarını kıvrırdı. Büfeye yürüdü. İşyerinde dağıtılan yılbaşı sepetinin tepesindeki kırmızı büyük fiyonga dokunmadan jelatinini hafifçe araladı, dipteki viski şişesini yavaşça çıkardı, ışığa tuttu. Bu şişe yalnızca şirkette yirmi yılını dolduranlar için. Sigarayı yıllar önce bıraktı, yine de şişenin altına gizlenmiş iki puro gözünden kaçmadı.

İşıltılı caddede gezinen muhabir, elinde mikrofon, insanlara yeni yıldan beklentilerini soruyordu televizyonda. “Artık torun sevmek istiyorum evladım,” diyen yaşlı bir kadının gevrek gülüşü ekranı kapladı.

“Umarım biz bu kadar beklemeyiz,” dedi Suna, kocasının yanındaki koltuğa yerleşti. “Ee, sizin yeni yıldan beklentiniz nedir Orhan Bey?”

“Ne isteyebilirim, huzur isterim elbette.”

“Oo, sen çok pahalı bir şey istiyorsun.” Suna kremli ellerini ovuşturdu. “O içtiğin, güzel mi bari?”

“İster misin? Al bir yudum iç.”

“Yok istemem. Yemekte şarap içeceğiz nasılsa.”

“Evde buz var mı?”

“Buzluk dolu,” dedi Suna.

“Ya ateş?”

Ve yıllar sonra salona incecik bir duman yürüdü.

“Yakmasaydın keşke.”

“Bırak da yirmi yılın üstüne şunu huzurla içeyim.”

Orhan purosundan bir nefes çekti, arkasına yaslandı. “Yılbaşı akşamını bizimle geçirmek istemeleri sence de biraz tuhaf değil mi?” Bu soruyu karısının yüzündeki hevesi gölgelemek için bilinçli sormuştu. “Yani bunlar genç, ne yapacaklar bizimle, onca arkadaşları varken.”

“Kızımız yeni geldi Amerika’dan. Sözlüsüyle ve ailesiyle olmak istiyor, bunun nesi tuhaf. Yemekten sonra durmaz, çıkarlar bir yere.”

“Sözlü deyip yakıştıрма kıza. İstediler mi bakalım ben-den.”

“Onlar dünden razı,” dedi Suna, ayaklandı birden, kanepenin minderlerini pat patlamaya başladı. “Bu evliliği hep kızın öteledi. Bilmiyorsun sanki.”

Orhan gittikçe kabaran kanepeye daldı gitti. Karısı çoktan minderlerin işini bitirmiş, tepesinde iki yana açılan avuçlarıyla havayı pat patlarken, “Nasıl olacak bu iş,” diye soruyordu şimdi. Genzine kaçan puronun dumanı yüzünden güçlkle konuştu. “Hangi iş?”

“Uğur’la diyorum. Pınar tekrar gidince diyorum.”

Orhan parmağının ucuyla bardağın içindeki buzlara do-

kundu. Onu asıl düşündüren, kızının birkaç hafta sonra yenden uzaklara gidecek olmasıydı. Baba biliyorum, sizden ayrılmak benim için de çok zor ama bu fırsatı reddedemem, en azından denemeliyim, demişti Pınar. Anlatırken gözleri parlıyordu. Hem bu saatten sonra babaya fazla laf düşmezdi. Söz konusu onun geleceği. Araya giren mesafelerle başa çıkmanın bir yolu bulunurdu nasılsa. Öbür meseleye gelince. Önce kızının konuyu açmasını bekledi. Ama Pınar hiç lafını etmeyince o da hiçbir şey sormadı, böylesi daha iyiydi, herkes için.

“Ah, hep ben sebep oldum,” dedi Suna, “kız burs kazandı, nasıl olmaz diyebilirdim ki. Orada iş bulmak yoktu hesapta.”

“Artık döner mi sanıyorsun.”

“Şu içtiğinden azıcık bana da koysana.”

Suna viskisini yudumlayıp yüzünü ekşitti. “Pınar gitmeden yüzükleri taksak, ne dersin? Çekmeköy’deki ev de hazır.”

“Suna. En son ne zaman gördün kızını?”

“Ne bu şimdi, sabah gördüm.”

“Yüzüne baktın mı?”

“Evet.”

“İyi o zaman, baktıysan mesele yok.”

“Okuyor diye iki sene yolunu gözledi Uğur. Olmazsa biraz daha bekler. Bir çözümü vardır elbet, belki de beklemesine gerek kalmaz. Sen merak etme. Konuşuyoruz biz kızımıla.”

“Sen konuşuyorsundur eminim.”

“Ne o, evlenirlerse karşı mı geleceksin?”

“En azından iki çift lafım olur. İkisine de.”

“Hadi canım, iki parmak daha koy şundan, iyi geldi. Kızın gidiyor diye üzülüyorsun, anlıyorum ben seni.”

“Yavaş iç,” dedi Orhan dolu bardağı uzatırken. “Biraya benzemez.”

“Geldiler. Sakın surat murat asayım deme.” Suna kapıya koştı.

Uğur’un elinden kokina demetini aldı. Bu yılbaşı çiçeğinden almak istemiş, bir türlü fırsatını bulamamıştı, ne düşünceli çocuk bu Uğur. Verirken, dikenlerine dikkat edin, diye nazıkçe uyarmayı da ihmal etmemişti Suna Teyzesini. Gençler yemekten önce soluklanmak isteyince hep birlikte koltuklara geçtiler.

“Oo, karıkoca oturmuş viski mi içiyorsunuz siz.”

Suna büfenin üstündeki sepeti işaret etti kızına. “Yirminci yılın şerefine. Size de nasip olur inşallah.”

Orhan’ın gözü bir şeylerin hesabını yaparmışçasına tavana geziniyor. Uğur gömüldüğü kanepede, minderini iyice söndürmüş. Pınar kucağında tuttuğu yastığın kenarıyla oynuyor.

“Ayol bir müzik koysaydık.”

“Annecim, böyle iyi,” dedi Pınar. Kül tablasında, yarısı içilmiş puroyu fark etti, nereden çıktığını tahmin etmesi uzun sürmedi.

Ve puro yeniden ateş aldı.

“Uğur, duyduğum haber doğru mu? Sizin merkezi Ataşehir’e taşıyacaklarmış.”

“Evet Orhan Amca.”

“İyi olmuş, trafikten bunalmışsındır.”

“Çekmeköy’e taşınınca rahat edeceksiniz,” diye atıldı Suna.

“Öyle de, bizimkilerin Suadiye’den taşınmaya pek niyetleri yok.”

“Senin için kastetmiştim oğlum. Zamanı geldiğinde.”

Uğur gergin bir gülüşle dudaklarını birbirinin üstüne sıkıca kapayıp burnundan hızlıca bir soluk verdi.

“Baba,” dedi Pınar, “anne,” dedi sonra, kucağındaki yastı-

ğı kanepede Uğur’la arasındaki orta boşluğun sırtına yasladı. “Sizinle konuşmak istediğimiz bir konu var.”

“Birlikte aldık bu kararı,” dedi Uğur, “ama sizinle konuşmayı ben istedim ve bu akşamı özellikle seçtik. Herkes neyi kutlayıp neyi kutlamayacağını bilmeli, öyle değil mi. Sağ olun, beni evlat yerine koydunuz. On iki yaşımdan beri. Teyzemin evine girer çıkar gibi. Suna Teyzecem, sizin güzel yemeklerinizi az yemedim.”

Orhan karısına baktı. Yüzü al al olmuştu, iki kadeh içse hemen kızarırdı zaten.

Suna yerinden fırladı birden. “Daha ne yemekler yiyeceğiz oğlum. Hadi sofraya, hindi kuruyacak.”

Suna elinde fırın tepsisi, mutfağın kapısında. “Biriniz şarabı açın lütfen,” diye seslendi.

“Benim viskim bitmedi,” dedi Orhan, masanın altından eliyle annesinin iki bardak viski içtiğini işaret ederken göz kırptı kızına.

“Biz de içmiyoruz anne. O antibiyotik alıyor zaten.”

“Neyin var oğlum?”

“Sormayın, yirmilik dişim iltihap yapmış da.”

“İyi madem. Ben içerim. Bu gece yılbaşı. Aç şunu Orhan.”

Pınar sessizce hatırlattı. “Evet, ne diyorduk,” dedi Uğur, “biz,” dedi, “birbirimizden uzaktayken,” dedi, “aslında pek çok şey yolunu buldu sayılır. Pınar Amerika’da tam hayalindeki işe başlayacak. Bense bankada kariyer hedefledim. Bu durumda...”

“Her şey ortada çocuklar, hindiden hemen alın, soğumasın.”

“Tamam anne, biz alırız.”

“Orhan Amca, biliyor musunuz, en çok sizden çekinirdim ben.”

“Artık çekinmiyor musun, aferin.”

“Kestanesinden az almışsın,” dedi Suna, dolu kaşığı Uğur’un tabağına boşalttı, konuşmaya devam etti. “Orhan Amcan öyledir. Herkese güvenmez. Ama sen başkasın. Lisedeydiniz siz, Pınar’ı sorardı bana, nerde, kimle diye. Senin adını söylediğim an, tamam, derdi, içi rahat ederdi, öyle değil mi Orhan?”

“Orası doğru. Siz iyi arkadaşsınız.”

“Salata için ayrı tabak getirse miydin, yanına mı alırsın?”

“Suna Teyzecim ben salata almasam.”

“Bana verebilirsin,” dedi Orhan, iştahla tabağını uzatmış bekliyor.

Morlahanadan bir parça örtüye dökülüverdi.

“Ah, gitti güzelim örtü.” Suna bir koşu mutfaka gitti. Pınar da annesinin peşinden.

“Neler oluyor Pınar? Ne demeye çalışıyor Uğur?”

“Anne.”

Suna tezgâhta katlı duran bezi musluğun altına tuttu, musluğu kapadı, elindeki bezin suyunu iyice sıktı. “Kızım sakın, sakın konuşmasına izin verme.”

“Anlamıyorsun, ben gayet iyiyim.”

“Geçtiniz karşımıza ciddi ciddi. Sonra geri dönüşü olmaz.”

“Bilmiyorsun anne.”

“Baban da pek gönüllü değil şu Amerika konusunda.”

“Uğur da en az benim kadar istiyor bunu.”

“Neyi bilmeyeceğim. Çocuğun gururunu kırdın tabii.”

“Aşk denen bir şey var anne. Onu daha fazla bekletemem.”

“Ne dedin sen?”

“Birazdan gidecek dedim.”

“Hayır, ondan önce?”

“Aşk, dedim anne, aşk.”

Sofrada kimseden ses çıkmıyordu. Suna bir elini çenesine dayamış, öbürüyle masadaki şarap kadehini dalgın dalgın döndürüyor.

Pınar babasına baktı, başını tabağına eğdi.

“Siz içerdeyken biz biraz konuştuk,” dedi Orhan, karısının bileğine dokundu.

“Öyle mi,” dedi Suna, “biz pek bir şey konuşmadık.” Gözleri dolmuştu. Şarabından bir yudum aldı.

“Suna Teyzecim,” dedi Uğur kısık sesle, öne doğru eğildi, sonra dikleşti, eski arkadaşlar gibi kolunu Pınar’ın omzuna attı. Yüzünde utangaç bir gülümseme. Her şeyi derleyip toparlayan bir iki cümleyle sözü bitirmek Orhan’a düştü. Herkes Suna’nın ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Suna elinde buruşturduğu peçeteyle burnunu sildi. Ağlamakla gülmek arası, “Siz bana aldırmayın. Alışkın değilim, viski çarptı beni,” dedi. Bir bulut masanın etrafından yavaşça süzüldü.

“Nereye,” dedi Orhan.

“Uğur kabak tatlısını sever, yesin, öyle gitsin.”

“Ben de tatlı tabaklarını getireyim o halde.”

Masada yalnız kalan gençler bir süre suskunlaştılar.

Uğur yılbaşı sepetini işaret etti. “Hiç de fena sayılmaz.”

“Evet,” dedi Pınar, “en azından babamı mutlu etmeye yetti.”

BU BAR BİZE GELMEZ

Mantolarını vestiyere bırakıp barın kapısından içeriye girdiler.

“Pek kimsecikler yok,” dedi iki kadından kumral olanı.

“Birazdan dolar,” dedi kızıl saçlı, önden yürümeye devam etti.

“Bara mı tüneyeceğiz,” dedi öteki. “Şöyle bir masaya geçseydik.”

“Burası ekvator, olayın tam göbeği.”

“Fazla aydınlık.”

“Seversin burayı. İyi caz yapıyorlar. Hadi içkilerimizi söyleyelim. Ne içiyorsun?”

“Rakı. Tek.”

“Hem içkiden anlamam diyorsun, hem de, içersen yalnızca rakı. Ne iş.”

Barmen hazırladığı renkli karışımlara en son birer şemsiye ilştirip tepsiyi tezgâha sürdü, garson kız uzaklaştığında bir kâse çerezle yanlarında bitiverdi.

“İki buzlu bacardi lütfen,” dedi kızıl saçlı.

“Belki bu akşam işi çıkmıştır, gelmez,” dedi öteki, eliyle sol kulağındaki ters dönmüş denizatını düzeltti.

“Hayır, gelecek. Geçen cuma buradaydı. Daha önce de

görmüştüm. Öylesine uğramış gibi. Tek başına. Bir içki içip gidiyor, belki gitmiyor, ne bileyim. Aksilik işte, o gece bizimkilerin erken kalkacağı tuttu. O kadar yakındık ki birbirimize. Hissediyorum, bugün olacak bu iş.”

“Gelsin bakalım. Aslan yelesi saçlar, uzun çizmeler deyince sen, sirkte bir aslan terbiyecisi canlandı gözümde.”

“Ona binici olmak yaraşır. Görsen, teni nasıl da pembe bronz. Kayak da yapıyordur.”

“Eminim o her şeyi iyi beceriyordur.” Gülüştüler.

“Gel, kapının önünde bir sigara içelim,” dedi kumral olanı.

“Sen çık, ikimiz birden kalkmayalım. Baksana, doluyor içerisi.”

“İyi madem, sonra içeriz.”

İki kadın şirket dedikodularına dalmışken, “İşte,” dedi erkeği bekleyen, gözleri büyüdü. “Geldi. Biliyordum. Sakın arkana döneyim deme. Kapının orada. Nasılım? Göz kalemin akmış mı, saçım böyle iyi mi, yoksa toplasam mı, şuracıkta hemen bir topuz yapıveririm.”

“Rahat ol. Gayet iyisin. Bu ışıktaki biraz yaşlı görünüyoruz o kadar.”

“Tamam. Hadi anlat.”

“Ne anlatayım?”

“Şöyle heyecanlı bir şey olsun.”

“Geçen akşam kocamın patronunun evinde kırdığım potu anlatmadım sana. Tam bir aymazlık. Lafın başını dinlemeyince tabii.”

Kızıl saçlıdan barı çınlatan bir kahkaha. “İnanamıyorum sana.”

Öteki dikkat çekmekten rahatsız etrafına bakındı. “Daha anlatmadım ki. Sen delisin.”

“Farz edelim öyleyim, durma, anlat bu deliye.”

Erkeği uzaktan uzağa göz hapsine alan onun dikkatini çekmeyi başardı sonunda. Erkek, yakaları kalkık deri montuna sıkışan saçlarını düzeltti ve barda, ayakta duranların arasında dolaşmaya başladı.

“Senin binici birilerini arıyor. Roman kahramanı, kitaptan çıkmış da gelmiş, gerçek değil, tuhaf bir tip. Kesin bizden genç. Bu bize gelmez kızım.”

“Bırak şimdi. Hadi anlat. Şu aymazlığı anlat bana.”

“Yemekteyiz. Patronun yanında kellifelli bir arkadaşı vardı o gece. Ben yanımdakiyle çene çalarken meğer adam epeydir anlatıyormuş hikâyeyi. Bir şirket sahibi kadınla pazarlamacısının arasındaki haftalarca süren laf dalaşı. Hiç kimse anlam veremiyormuş aralarındaki bu acayip ilişkiye. O gece dinleyenler de anlam veremedi. Ama adam iyi satıcıymış. Bunu ben değil, hikâyeyi anlatan adam söylüyor. Neyse, uzatmayayım. Birden atıldım ortaya. Atılmaz olaydım. Kesin, dedim, bu ikisinin arasında işten öte bir iş var, dedim, gönül ilişkisi. Yakında kokusu çıkar. Ben böyle söyler söylemez patronun arkadaşı ne dese beğenirsin. Hanımefendi, o sözünü ettiğiniz kadın, benim karım. Görsen, yerin dibine girdim. Gülme lütfen. Arabada bizimkinden yediğim fırça da cabası.”

“Boş ver, en azından bir kocan var. Unutulur.”

“Aman canım, ayrıca unutulur tabii unutulmasına da. Neyse.”

“Gidiyor mu, hayır, sakın gitme. Hah, yerine geçti.”

“Ben duramayacağım artık, bir sigara içeceğim.”

“İç iç. Acele etme. Kalkmışken tuvalete de uğra istersen.”

Tek başına kalan kızıl saçlı, bar taburesinde iyice yükseldi. Arkadaşı kapıdan çıkana dek ardından baktı, dimdik gövdesi ve kısık gözleriyle uzaklara gülümserken, erkek o bakışın içinde bir yerde duvara yaslanmış duruyordu. Bir-

den onun elleri cebinde, ortalara doğru hareketlendiğini fark etti. Yüzünü şişelerin dizildiği aynalı duvara döndü. Aynadaki gölgeli ve kırık görüntüsü ve sırtından yaklaşan yabancı, beklenendi, kendinden olsa olsa en fazla üç beş yaş genç, yanılıyor muydu?

“Merhaba,” dedi erkek, dudaklarını hafifçe dişledi.

“Merhaba,” dedi kadın, yutkundu. “Oturmaz mısınız?”

Erkek uzun, kaslı bacaklarını iki yana açarak oturdu, aralık dudakları ve buğulu bakışlarıyla tepeden tırnağa kadını dolaştı, geldi, bileğini saran o incelikte, taşlı saatte durdu.

Barmen bekledi.

“Bir tane daha lütfen. Siz ne içersiniz?”

“Patron sizsiniz,” dedi erkek, “aynısından olsun.” İyice sokuldu, kadının bacaklarını kendi dizlerinin arasında hapsetti adeta. “Ben sık uğrarım bu mekâna. Daha önce sizi buralarda görmemiştim.”

“Öyle mi,” dedi kadın, gülümsemesi dondu, düşündü. “Ben çok sık gelmem.” O sırada arkadaşı sigara molasından dönmüş, kapıdan bakınıyor, bakışları karşılaştı, içeriye girmeye yeltenen bir anda kayboldu.

“Ella Fitzgerald sever misiniz?”

“Kim,” dedi erkek.

“Summertime’. Eski bir şarkı, modası geçmeyenlerden.”

Erkek bardağını havaya kaldırdı yavaşça. “Ben güzel ve yalnız hanımefendileri severim en çok,” dedi.

Tam da şimdi kadının yüzü saçlarıyla bir renk ve aynı dalga. İçkisini yudumlar yudumlamaz yanındaki, bardağını elinden aldı, tezgâha bıraktı. “Bu gürültüde anlaşılmamız zor,” dedi. Bakışlarında takıp çıkarmaktan o rengi solmuş ifadeye bakılırsa kastettiği anlaşmak, birbirlerini işitebilmekten fazlası olmalı. Erkek kapının olduğu yöne baktı çabukça, bir eli-

ni onun bacağına koydu, kulağına eğildiğinde, kadının içini gıcıklayan trompetin sesi bir filin ağlamasına dönüşüverdi.

Çok geçmedi, kızıl saçlı kadın vestiyer kuyruğunda göründü. Giriş holünde cep telefonu ile konuşan arkadaşıyla göz göze geldi, beklemedi, hızla dış kapıya yöneldi.

Biraz sonra öbürü de bardan çıkmış, birlikte geldiği arkadaşını arıyor, az ötede, duvarın dibinde mantosunu sıkıca kucaklamış, sigara içerken buldu onu. “Ne oldu, gidiyor muyuz?”

“Umutsuz bir kadını ben.” Sigara tutan eli soğuktan titriyor.

“Sen ne diyorsun?”

“Allah aşkına söylesene, bir sevgili, ama gerçek bir sevgili diyorum, bulamayacak kadar yaşlı mıyım ben.”

“O şerefsiz ne söyledi sana?”

“Yalnızca işini yapıyordu,” dedi kızıl saçlı. Arkadaşına giyinmesi için mantosunu uzattı. Son bir nefes çekti sigarasından. Yerde, ayakkabısının burnuyla ezdiği izmarit mazgalın boşluğundan uçuverdi. “Yürü çabuk, gidelim buradan. Hakkı. Bu bar bize gelmez.”

SONSUZDA ÇALAN

İçerisi yalnızca kitaba yetecek kadar aydınlık. Kadın köşesinde sessizce okumaya devam ediyor. Adam koltuğunda, gözleri kapandı kapanacak. Ekranda dönüp duran bir film, futbol maçı ya da gazetedeki bir makale hakkında, dünden kalan, belki yarına saklı, ara sıra birbirlerine orada bütünüyle yalnız olmadıklarını hatırlatan birkaç söz her neyse o da bittiğinde, gülkurusu kadife koltuklarından kalkıp birazdan salonu terk edecekler. Yeterince geç oldu, daha bekleyemezler. Ve işte, önce adam. Bacaklarını puftan indirdi. İyi geceler, dedi. Kadın kitabını göğsüne bastırdı. İyi geceler.

Koridorun sonunda biri bir kapıdan, öbürü bir kapıdan evin içinde kayboldular. Bir süredir böyle bitiyor ya da başlıyordu uzun geceler. Şiir yüzünden. Kadın el ayak çekilir çekilmez çalışma odasına kapanıp saatlerce şiirini düşünüyor. Kimselere okutmadığı, henüz bitmemiş şiirler. Biliyor, hiçbir zaman bitmeyecek. Sır buydu, onu gecede uyanık tutan, bitmemişlik duygusu.

Kutup ayıları tek başlarına yaşar. İkinci ayının varlığına ancak belli sürelerle katlanabilirler. Hayvanat bahçelerinde bir arada yaşamak durumunda bırakılan kutup ayılarının bunalıma düştükleri... Adam kapısını yavaşça kapadı. Aklında mesafe-

ler, iklimler. Öteki türlerin doğasını izlemek, yatağında kaldığı yerden devam edebilmeyi kolaylaştırıyor. Duvarda asılı buzullara dalarak erişebileceği şeyi, uykuyu arıyor.

Yan odada, masanın küçük ışığına sokulmuş yüzü dışında kalan hep bir gölge. Kadın balkona sürüklüyor gölgesini. Ağzında sigarası, düşünüyor. En dipten kalemin ucuna yürüyen, bir görüntüye, davranışa, dokunuşa dönüşmemiş, en derinde yüzleştiği o saf hali gerçeğin, sonraki dizedeyken aklı, gecenin ayıklığı uzuyor. Sözcükler birbirine karışana, kül tablası dolana dek. Aradığı sözcüğü bulduğunda şiir ertesi geceye tutunacak. Bütün istediği ertesi geceye tutunmak.

*Ve sonsuzda okyanustan bir dalgaydı aradıkları
karaları bölüp içerilere sızan
cam fanusta bir doğa taklidi aşk
aynı suda yüzen iki balık.*

Sayfayı kapıyor. Odadan odaya parmaklarının ucunda, uyandırmaktan çekindiği devin sırtında yürür gibi. Soyunup usulca yatağa sızıyor. Aralık perdeden süzülen ay ışığına sırtı dönük. Yanındaki kendi dönüşlerinden habersiz, derin uykuda. Yatak odasına son giren kapıyı açık bırakır, bu kez aralık. Kimden, neden sakınacaklar, boş odalarını, evini, belki de soluğunu sakınıyor kadın. Sesleri dinliyor. Kulaklarında uğultu, zihninin iki kapısında biriken düşüncelerin tortusu, dışarda dalların hisırtısı, buluttan geçen uçak, borularda, yukarı aşağı incecik bir su, koridorda saatin vuruşu. Tersine çeviren, döndüren, bir düzlemde durmaksızın. Yine o yüksekte düşme hissi vücudunu sarıyor.

Duyuyor musun. Sesleri duyuyor musun.

Aralarında, derin uykuyu örten yorganın kalınlığı. Duyu-

yor musun, diyor adam ısrarla, parkeler çıtırdıyor, evde birisi dolaşıyor.

Hayır, diyor kadın, ben bir ses duymuyorum. Belki de kedi girmiştir, balkonun kapısını açık unutmuş olmalıyım.

Hayır, diyor adam, sen hiçbir şeyi unutmazsın. Hem bir kedi kilidi asla açamaz. Bazı geceler, sen sırtında şalın, masana eğilmiş çalışıyorsun ve ben burada aynı sesleri duyuyorum. Yine geldi. Dinle.

İçerde, salonda, banyoda, senin çalışma odanda, mutfakta, her yerde. Neyin peşindesin. Tezgâhın üstündeki karları sıyrıyor, mermerimsi eli raftan bardak seçti, camın titreşimi, tiz, yankısı güçlü. Su akıyor, hayır doluyor, boşa giden bir akış değil, tok bir tabandan yükselen. Gözlerinde, karanlıkta pusuya yatmış aç bir hayvanın bakışı.

Kimse susuz yaşayamaz, bilmiyor musun, diyor kadın.

Kimsin sen. Söyle, bizim evimizde, bizim salonumuzda, mutfağımızda, bardağımızda aradığın şey ne. Koridorda uzayan, ete kemiğe bürünen bu ses odaya yanımıza, aramıza girecek. Sen hiç mi korkmuyorsun, diyor adam.

Hadi, kapa gözlerini, diyor kadın, uyuyor numarası yapalım, ne alırsa alsın, ne götürürse götürsün. Bizim çalınmaya değer neyimiz var ki.

Haklısın, diyor adam, neden korkuyorum. Evimizde bize ait bir gömü yok.

Adam terlemiş, yorganı üstünden atıyor. Bir yudum suya ihtiyacı var. Işıkları yaktı, söndürdü, elinde bardak, bütün evi dolaşıyor, öylesine. Yatak odasının kapısında durdu, yatakta karısının soluk alıp verişine ve kendi boşluğuna baktı, düşündü. Bazı geceler onu uykusundan uyandıran sesleri düşündü.

Yan odanın küçük ışığı. Bir şiire yetecek kadar. Masaya

yanaştırılan iskemlenin sesi. Yuvalarında ileri geri hareket eden çekmeceler. Kâğıtlar, kâğıtlar, karalanmış destelerce sayfa. Bir şiirde ne arar insan. Kadının odasında bir hırsız öteki hırsızın izini sürüyor.

Kanepede, gözleri kapalı bekliyor adam. İşte orada, masada, etrafa saçılmış kâğıtlarda, satırlarda aradığı gizli gömü. Cam fanusta saklı. Sonsuzda çalan bir kalpmiş meğer. Duydu sesini. Geceliğinin rüzgârı. Kadını kolundan yakalıyor.

DÜNYAMIN IŞIĞI

Baba dediğin sabah çıkıp akşam döner evine. En fazla üç gün, bilemedin beş. Neredeyse altı aydır akşam olmamış bizim evde. Erkenden gitmiş babam. Annem, onun giderken beni yatağımda öptüğünü söylüyor ama uyanmamışım işte, onlar da uyandırmamış. İstemekle olsaydı. Şekerdi, kavurmaydı, bütün bayramlar geçti o yokken. Sonra yılbaşı. Üç ay sondan, üç ay baştan. Eksik. Koskoca dönem bitti. Karnem. Hepsi pekiyi. Telefonda, bilgisayarda anlatmakla olmaz. Baba dediğin, akşam oldu mu evine dönecek, şu koltukta oturacak.

“Umut, karanlıkta ne yapıyorsun oğlum?”

Annem salonun ışıklarını açıyor, ben kapıyorum.

“Hiiiç. Dışarıyı seyrediyorum.”

Pencerenin önünde, ellerimi kaloriferde ısıtıyorum. O mutfakta yemeğimi hazırlıyor. Babamın eve çok geç geleceğini söylüyor, yüzüncü kez. Biliyoruz. Öylesine bakıyoruz herhalde. Ağaçlar falan, karanlıkta seyretmesi zevkli. Burnumu cama dayayıp hohluyorum. Tepemizde bir yerlerde Ay da vardır şimdi, yusuvarlak. Bizim pencereden görünmüyor. Görünse şaşardım zaten. Çekiştirdiğim kazağımın koluyla hohladığım yerleri iyice parlatıyorum. Erik ağacına bak, erik ağacı demeye bin şahit ister. Bu kış amma kar gördü zavallı-

cık. Önce çiçek açacak, sonra... Hele yaz gelsin bir, babamla gene dadanınız eriklere.

Camin önünde tempo tutup zıplıyorum. “Yıkıl-madık. Ayak-tayız.”

Annem salona girince dışarısı hepten kararıyor.

“Hadi yavrum, masaya.”

Kanepeye hücum. “Yıkıl-madık. Ayak-tayız.”

“Soğuyor, gel. Ben oturdum.”

“Köf-te. Pa-ta-tes. Köf-te. Bir dakika. Sen babamı beklemeyecek misin?”

“O yemeğini uçakta yiyecek.”

“Uçakta mutfak mı var?”

“Öyle sayılır.”

“Mutfak varsa aşçı da vardır. Biz üçümüz ne zaman uçağa bineceğiz?”

“Sen matematik ödevini bitirdin mi bakayım?”

“Sayılır. Anne, hani tuvaletimizi yapıyoruz ya, sonra şeyi çekiyoruz hani, havadayken nereye gidiyor onlar?”

“Oğlum, sofradayız. Nerden aklına gelir bu sorular. Yaklaş iyice, yere döküyorsun.”

“Densizlik ettim değil mi?”

Annem önce şaşkın bakıyor yüzüme.

“Sen nerden biliyorsun densizliği, aferin.”

Sonra gülüyor.

Yemek olayı biter bitmez masada ödevimin başına geçiyorum. O, koltuğunda örgüsünü örüyor. Aklım dağılmasın diye televizyon bile seyretmiyor. Canavar gibi odam var benim ama babam gittiğinden beri salonda ders çalışıyorum. Ben yanındayken ağlamıyor annem. O da çok özledi biliyorum. “Sen seyret dizini,” diyorum. “Olmaz,” diyor. “Bak gideyim istersen odama,” diyorum. “Gitme,” diyor. İki problem kaldı,

halledeyim, onun dizisine takılırim biraz. Eyvallah, meyve tabağım gelmiş yine. “Bunların hepsi bitecek,” diyor annem. Elmayı ısıyorum, dişlerim üşüyor.

“Anne?”

“Efendim oğlum.”

“Babam dedi ki bana. Telefonda dedi. Tekrar gitmeyebilir-miş. Sence o, yüzde kaç gitmez?”

Hızlı hızlı örüyor annem, torbasından uzayan ipe bakıyor.

“Hayır oğlum, gidecek. İşi bu. Gitmek zorunda.”

“Biz neden gitmiyoruz onunla birlikte?”

Elindekini şıkırdatmayı bırakıyor.

“Okulun ne olacak?”

“Orada çocuklar okula gitmiyor mu?”

“Dedenleri ne yapacağız. Çok yaşlandılar, kim göz kulak olacak onlara?”

Of, amma sorun. Öğretmen geçen hafta fedakârlık hakkında bir kompozisyon yazmamızı istemişti. Keşke annemle önceden konuşsaydık bunları. Zaten o bir tek bana fedakâr değil. Kaç gün geçti bilgisayarımı tamirciye götürmedi. Neymiş, başına geçince bir türlü yatmak bilmiyormuşum. Bir aydır yüzünü göremedim babamın. Allahtan telefon var da. Okulda olan biteni, dedemleri, eve gelen misafirleri, annemin yaptığı börek çöreklerle varıncaya kadar bütün haberleri veriyordum babama, ama hep iyi haberleri. Ne olursa olsun, yalnızca iyi şeyleri. Düşüp dişimi kırdığımı, Ozan’ın konuşmamla alay ederek bana tıslak dediğini, daha bir sürüsünü söylemedim. İki gün önce babaannem bizdeyken. Mesut Dedemin fotoğrafının olduğu çerçeveyi eline aldığında. İşte babaannem, o dedemin tersini düzünü çevirip, Ayol, bunda sizin düğün fotoğrafınız yok muydu, diye mutfaktaki anne-me seslendiğinde. Aman biz eskidik artık, diye annemin içe-

riden bağırdığını. Babaannemin bir ölmüş dedeme, bir bana bakarak sessizce, Oğlum, annene bir haller oluyor, dediğini de söylemedim babama. Sonra büfenin ucunda duranı fark ettik. Benim sünnet fotoğrafım. Doğru çerçeveyi bulmuştuk ama babaannem salonda elleri arkasında bağlı dolanırken hâlâ bir şeyler aranıyordu sanki. Dedem anneme derken duymuştum. Gurbetteki adama acı söz söylenmezmiş. Acı söz ne demek az çok biliriz ama öbürünü... Dede, dedim, gurbet ne iş, orası nasıl bir yer? Baba olunca anlarmışım. Dede olunca daha fazlasını anlayacağım değil mi? O vakit anladıkların seni mutlu eder mi bilmem, gibisinden bir şeyler söyledi. Ben öyle aptal bakınca da, İnşallah oğlum, dedi, hele dede ol da.

Defteri, kitabı kapıyorum.

“Bitti mi,” diye soruyor annem.

“Birini çözemedim. En baba problemi.”

“Yarın öğretmenine sorarsın. Çantayı güzelce topla, doğru yatağa.”

“Olmaz. Babamı bekleyeceğim. O çözer bu soruyu.”

“Gece yarısı, yorgun argın adama soru mu çözdüreceksin. Hem sen o saate kadar kalamazsın, hadi bakalım. Sabah görürsün babanı.”

“Onun burada gidecek bir işi yok, değil mi?”

Annem derin bir soluk alıp saçımı karıştırıyor.

“Yarın sabah seni o uyandıracak, söz veriyorum.”

Dişlerimi fırçaladım, pijamamı giydim. Başucumdaki dünyanın ışığı epeydir sönük. Yeni bir tane alırız demişti annem. Ne zaman? Üstümü örtüyor. Kapımı aralık bırakıyor. Anne, diye sesleniyorum, holün ışığını yakıyor hemen. Yarın cuma, akşama babam bizi kebabçıya götürür. Dedem evden zor çıkıyor, ona paket yaptırırız dönüşte. Babaannem kaçır-

maz, kesin gelir. Ayaklarıma yorganın içinde yuva yapıyorum, sıcacık. Ozan çözmüş müdür şu kazık problemi. Yarın futbol ayakkabılarıla kaçınıcı havasını atar şimdi. Akıllı, benim de olacak aynısından, haberi yok. Asıl, iPad'imi görünce ne yapacak bakalım. Hayatta vermem. Şöyle babamla. Yakışıklı bir resmimiz. Eyvah, uykum geliyor. Şimdi dedem olsa patlatırdı lafı. Oğlum, insanın iştahı sofrada, uykusu yatakta gelir. Her gece yatmadan önce yanıma aldığım bir bardak suyu erkenden kafama dikiyorum. İşimiz çişe kaldı.

Karanlık. Çok karanlık. Ya kim kapadı kapımı. Bir gözüm açık tuvalete gidiyorum. Salonun ışığı yanıyor. Aradaki camlı bölmeyi kapamışlar. Dizlerimin üstünde geçiyorum holü. Gelmiş. İşte kapıda babamın koca ayakları. Pijamamın paçalarını yukarı çekiyorum. Ayaklarım, siyah botların içinde kayıp.

Sesleri geliyor. Onun sesi. Ama en çok annem konuşuyor. Hayır, hep annem konuşuyor. Kadın milleti işte. "Tamam," diyor babam, susuyor. "Peki," diyor, susuyor. Arada öksürüyor. Zor duyuyorum. Ben uyanmayayım diye de kısık sesle konuşuyorlar. Hani yorgundu, problem falan çözemezdi babam. İş bize gelince. Çocuksun sen. Gece gece ne konuşması böyle. Bunca zamandır gelmedi ya, ondan.

Sustular.

Şimdi tam sırası.

Ayaklarımı sürüye sürüye içeriye dalıyorum.

MİRAS

“Ben doğru yolda olduğumuzdan pek emin değilim.” Hep böyle sürer. Kocam. İki eliyle direksiyonu sıkıca kavramış, gözünü yoldan ayırmıyor. Bu ıssızlık fazla uzadı. “İnat ettin. Köyün içinden geçerken soracaktık birisine.”

“Sağında deniz, solunda dağlar, keyfini çıkar hayatım, geziyoruz işte.”

“Midem bulanıyor.”

“Durmamı ister misin?”

“Burada nerede duracaksın. İdare ediyorum şimdilik.”

“Baksana,” dedi, “belki de şu test, yanılmıştır, ha, olamaz mı?”

“Hayır. Araba tuttu beni. Uzun yol hep tutar.”

“Yola çıkalı iki saat bile olmadı. Yarisını uykuda geçirdin zaten.”

İki saat mi, iki yıldır bu arabanın içindeyim sanki.

“Okusana şu tabelayı. Doğru yoldayız. Kocana güven sen.”

Sapaktan yukarı tırmanıyoruz.

“Arabanın altı mahvoldu.”

“Kim bilir evde ne manzara bekliyor bizi.”

“Hiç mi hatırlamıyorsun? Ne bileyim, insanın hafızasında bazı görüntüler kalır yine de.”

“Çok küçüktüm hayatım. Var aslında bir şeyler. Uçsuz bucaksız yemyeşil bir tepe, ardı uçurum. Kayalıklardan aşağı bakıyorum falan, öyle hayal meyal görüntüler. Bilirsin işte, hatıramızda kalan her zaman gerçeğinden çok daha büyüktür. Sabret, az kaldı.”

“Sana inanmak istiyorum.”

“Seç birini, şu köylülerin önünde duralım.”

“Alışveriş yapmıştım ben.”

“Adam tarlasından yeni toplamış. Belki beyaz kiraz vardır. Sen seversin.”

“Canım çekmedi şimdi.”

“Peki, dönüşte bakarız.”

“Geçen, annende eski albümleri karıştırırken kadının resmini gördüm. Yeni evimizin eski sahibesi.”

“Ne arar bizde onun resmi,” dedi.

“Niye? Ayrıldılar diye bütün resimleri yakmak mı gerekir. Kalabalık bir fotoğraftı zaten. Güzelliği dikkatimi çekti, sordum, hüznü bir duruşu var. Amcanın aklını başından almaya yetmiş. Sahi, neden ayrıldılar?”

“Bulantın geçti galiba.”

“Amcanın, evi kızlarına değil de sana vasiyet etmesi ilginç.”

“Severdi beni.”

“Onların bu evin varlığından haberdar olmamasına ne demeli?”

“Çocukların her şeyden haberi olacak diye bir kural mı var.”

“Kırk yıllık karısının da mı? Kesin, amcan başka işler için kullanmıştır burayı.”

“Asla olmaz,” dedi, kendinden emin.

“Sen nereden bileceksin.”

“Bilirim, en azından o evi kullanmayacağını bilirim.”

İnsan boş tutacağı bir evi niye satmaz ki. Bunca yıldır.
“Neden öyle söyledin? Asla olmaz dedin.”

“Hayatım, çok susadım. Arka koltuktaki poşete uzanıversen.”

Sudan iki yudum içip şişeyi ona veriyorum. “İyi ki çocukları olmamış.”

“Evet, haklısın,” dedi, “ama o yüzden ayrılmadılar. Bu çok eski hikâye. Allah aşkına, kırk küsur yıl geçmiş üstünden. Hepimiz unuttuk. Dört yıl dediğin ne ki, insan evlendiğini bile anlamaz.”

“Bence yeterince uzun.”

“Sonunda geldin sözüme.” Bir elini direksiyondan çekti. Bacağını okşuyor. “Eve dönünce hemen yeni bir çalışma yapalım, ne dersin.”

“Şu klimayı biraz kısar mısın. Soğuk mideme vurdu.”

Tekrar dalabilsem. O hüzünlü yüz hep gözümün önünde.
“Anlat hadi. Merak ettim. Onlar neden ayrılmış?”

“Bildiğim kadarıyla kadın buralı değil. Göç etmeden önce ailesini bir yangında kaybetmiş. Kimi kimsesi yokmuş amcamla tanıştığında. Evlenince, böyle varlık içinde yaşamaya başlayınca, şaşırmış. Kaptisli, zor memnun edilenlerden. Kocasına karşı ilgisiz. Annem, onun ruhsal sorunları vardı, der.”

“Amcanın da pek normal olduğu söylenemez. Kıskanç adamlar yaşamak zor. Bu da sana ondan miras sanırım. Yeniden evlenmiştir herhalde. Kadın.”

“Hayır hayatım, buna zamanı olmadı.”

“Genç mi öldü yoksa?”

“Öyle de denebilir.”

Her geçen dakika perili eve yaklaşıyoruz. Bize miras kalan. Yamacın tepesinde, yüksek duvarların çevrelediği saman

rengi kulenin önünde iniyoruz arabadan. Dış kapıdaki aslanagzı zilde kuş ötüşü. Köyün yerlisi, temiz pak, yaşlıca bir kadın açıyor kapıyı. Kocam kendini tanıtıyor. Bizi buyur ediyor kalfa kadın. Çimler yeni biçilmiş. Rengârenk, adını bilmediğim bir yığın çiçek. Solda iri güller. İlerde, kameriyenin hemen yanında küçük süs havuzu. Ben çalı çırpı, birbirine girmiş bakımsız bir ot yığını beklerken...

“Hadi, içeriye geçelim. Bahçeyi en son dolaşırız,” dedi kocam.

Yüksek tavanlı salona giriyoruz. Hantal, antika eşyaların üstüne beyaz örtüler atılmış. Evde belli belirsiz bir is kokusu. Her yanda şeffaf kılıflara boğulmuş ısıltı. Kristaller, gümüşler. Sanki yeni terk edilmiş, ev halkı yakında dönecek. Elim çekingen, gümüş şamdana uzanıyor, kalfa kadının gözleri kısık. “Rahmetli hiçbir şey yerinden oynasın istemezdi,” dedi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Merdivenden yukarı çıkıyoruz. Büyük yatak odasının terasına.

Kocamın kolu belimde. “Manzara nefis, değil mi?”

Denizin dalga dalga köpüren koyu rengi içimi ürpertiyor.

“Yolun karşısına bak,” dedim. Yeşilliğin bittiği uca. Hatırladığın o sınır. Daha sıkı sarıldı. Bir adım geriye gittim. “Bahçeye insek mi?”

“Birazdan,” dedi. Ve arkamızda evi sırtlayan bir gölge, bekliyor.

Onları terasta bıraktım. Konuşuyorlar. Bey öldüğüne göre, şimdi bana ne olacak diye dertleniyordur kalfa. Tuvalet masasının örtüsünü sıyırdım. Bu aynanın karşısında kaç kez giyindi süslendi kim bilir. Pufa oturup parmaklarımın arasında sigara tutar gibi resimdeki bakışını taklit etmeye çalışıyorum. Kocam yaşlı kalfanın omzunu sıvazlıyor. Kadının elleri yüzünde, ağlıyor mu ya da ayna yanıltıyor beni.

Sırayla öbür odaları dolaşıyoruz. Koridorun sonundan geri dönecekken, bir kapı daha. “Buraya girmedik.”

“Orası yüklük. Görülecek bir şey yok,” dedi kalfa, koca-ma bakıyor.

“Hayatım, gel inelim artık.”

“Tamam,” dedim, “sen önden git. Ben bir ellerimi yıka-yacağım.”

“Açın lütfen, görmek istiyorum.”

Bir tomar anahtarı avucunda sıkı sıkı tutmuş, lafı geveliyor kalfa.

Evin yeni sahibesi konuşuyor şimdi. “Ya da verin şu anah-tarlığı, kendim bulurum.”

İsteksiz, açıyor kapıyı.

Beyaz bir oda, odanın ortasında bir hastane yatağı. Yatağın ayakucunda katlı duran beyaz sabahlık. Duvardan fışkıran kalın plastik borular. Pencerenin önünde, tekerlekli sanda-lye. Ne zamandır orada, ne zamandır boş, dışarıyı seyrediyor. Görünmez elleri tekerlekleri her an döndürecek.

“Ah, bilseniz, hanımım çok çekti, çok...” Karşımda gittik-çe sararan kalfa bir sır gibi çözülüyor.

Merdivenin başında durdum, ayaklarıma bakıyorum. Bu ayaklar nasıl taşıyamaz gövdeyi. Tek tek basamaklardan ya-vaşça aşağıya kaydırıyorum bakışlarımı. Sırtımda bir el. Tı-rabzana tutunup gözlerimi kapadım. Bunu istemiş. Kaçıp gitmeyi. Sevdiği adam onu bekliyor. Birlikte, bahçede çay içtikleri masada, anlaşıyorlar, sevişiyorlar gizlice. Tepedeki düzlüğün sonunda bekliyor adam. Aşk tehlikeli, ikisi de bili-yor. Kadının uçurumu burada, evin içinde, basamakların so-nunda, güvenli ölüm. Öyle de denebilir, dememiş miydi. İşte yığılmış, nefretine sığıntı, genç ve hüzünlü bedeni. Kimse bilmiyor yaşadığını. Kimse görmüyor öldüğünü. Bahçe hep

güzel kalsın, güzel koksun, ne değışti. Eşyalar mı. Her şeyin üstü örtülü. Yalnızca yeşillik. Bir gün benim çocuklarım, burada, acı kokan güllerin arasında. Ben, evin her tarafında tıkırdayan tekerlekli sandalyede. Son basamaktayım. Beni arkamdan iten adama gidiyorum.

Süs havuzunun ortasında, boynu bükük, ağzından incecik bir su akıtan meleşin ardında bekliyor. Kocam. Hep böyle mi sürecektir. Güneşin altında sırttan yüzü, yaklaştıkça siliniyor. Suyun sesini dinle ve yürü, diyorum kendime, yürü, yürü.

KAVUŞMAK BİR KADEH

Asansörlerin içindeki aynaları seviyorum. İnsanın kendi suretinde hızlı bir yolculuk. Aynada karasarı benzime, koyulmuş gözaltılarına bakıyorum. Sınav zarflarıyla ağırlaşan çantam boynumu bir yana eğse de bu gece varacağım yer farklı. Geride, yorgun bir at gibi şahlanan ruhu görebiliyorum.

Kapıdan girer girmez çizmelerimle birlikte külotlu çorabı da sıyrıp atıyorum. Duştan sonra ev kıyafetimle doğru mutfağa. Buzdolabını aç. Elmayı dilimle. Kurumaya yüz tutmuş peynirden bir parça kes. Okul çıkışı koridorda rastladığım su-ratsız müdür yardımcısı. Nasıl deyiverdim kadına. Saçlarınız pek yakışmış. Sırf mutlu olsun diye. Hiç fark etmez, cumaları eve dönüşte yoluma kim çıkarsa severim. Şu mevsimsiz domates gibi herkese gülücük dağıtırım. Bugünün sırrı ertesinde ve ertesinde, hafta sonu okul yok. Rahatça içebilirim. Leblebi bitmediyse. Turşu, olmazsa olmaz. Salatalıkları soyarken müdür bey bile başka görünüyor gözüme. En son kilerdeki makarna paketlerini yokluyorum, yalnız gecelerimin mantısı.

Üçlü kanepenin önündeki sehpayı azığımı yerleştiriyorum. İşte istasyona geldik. Yine bir umuda yolculuk. Ben, benden uzaklaşıp, hesapsızca kaybolurum ya kendimde. Sonra kimi, neyi dilersem. Kavuşmak bir kadeh.

Dışarda yolcu kalmasın, gemi kalkıyor. Gel bakalım efelerin efesi. Biraz da su. Bilirim, bunu sudan önce koyarsam, güzelim denizde tanker sızıntısı. Bacaklarımı altına topladım, iyice yerleştirdim güverteye. Rıhtım el sallayanlarla, çekip gidenlerle dolu. Boş ver, sen ufka bak. Yak bir sigara, geminin dumanı tütsün.

İlk kadeh, susamışlığımı bastıran, çabuk bitiririm ilkini. Akıncı kuvvet içimde oradan oraya koşuşturan kadını durduracak ya, bu duyguyu seviyorum. Bileklerimi ovalarken, iyisin diyecek melekler. Sen hep iyiydin zaten. Ruhumu ürperten şeyler fısıldayacaklar kulağıma. Nereden bulacaksın çocukluğunun kalabalık aile sofralarını. Köfte-patates kokusu azar azar anasona karışıyor. Geçen, çingeneden aldığım kır çiçeklerini vazosuyla birlikte yemek masasından sehpa-ya taşıyorum. Babam, rakı sofrası süslenmez, derdi. Bunlar süs sayılmaz, gariban çiçekler. Hele içlerinde bir tane var ki, pembe, uzun yeşil saplı, boynunu bükmüş. Sigaramın dumanı yüzüne vuruyor. Çok eğilmesin, vazoyu uzağa itiyorum.

Sesim etrafta bilmiş bilmiş dolanıyor, bütün hafta yapıp ettiğim olmamışların yerine olmuşları yerleştirmek kolay. Ben soruyorum, ben cevaplıyorum. Cevaplayan ben, arada ötekini azarlasa da ona karşı hep sevecen. Bir yanımda nasıl da güzelleşiyor. İkinci kadehin ikinci yudumunda evim daha bir güzelleşmeye başladı, ihmal edilmiş her parça, o incecik camın ardından kalabalığını hemen ele veriyor. Aylardır vitrinin içindekilere dokunmadım. Bir sürü ıvır zıvır. Atsan atılmaz. Hepsinin anısı var. Eşyanın tabiatını sorgulamaktan çoktan vazgeçtim oysa. Cuma akşamlarımı neşelendirecek daha iyi şeyler bulduğumda vitrinden, içindekilerden, yani pek çoğundan vazgeçebilirim. Yoksa ondan mı vazgeçmeli önce. Ama o zaman şimdi yapacaklarımı yapamam. Bir tas

deterjanlı suda vitrinde ne varsa yıkamaya koyuluyorum. Dügün hediyesi çini şekerlik köpüklerin arasında ilk rengini aramıyor, soluk benzini gün ışığına tertemiz sermekle yetineceğiz, biliyor.

Konuşmak istemiyorum. Aramızda geçen şeyleri.

Beni incitiyor olsa da, şimdi tarih oldular.

CD çalardaki Abba'ya eşlik ederken sıra likör kadehlerine geldiğinde şarkının en sevdiğim bölümü başlıyor. *The winner takes it all...* Durmadan aynı nakaratı bir yıkamaya bir durulamaya denk düşürüyorum. Elim hangi ara sudan çıkmış, yemek masasındaki gümüş şamdanı havaya kaldırmış. Bendeniz, suyun ortasındaki özgür kadın. Kim durduracak beni. Salonda irili ufaklı ne varsa hepsi suyun dibinde batık gömü. Arka odalardan bulduklarımınla uğurlu sayımı tamamlamaya çalışıyorum. Tezgâha yaydığım kurulama bezlerinin üstünde tam doksan yedi parça. Bana iş yaptırmak istiyorsanız en uygun zamanıdır, içerken hiç olmadığım kadar enerjik olurum. İki yıl önce –eski kocam henüz eskimişti– bir şişe küçük raki eşliğinde üç saatte bütün mutfağı kolilemişim. Benden sonra, demiştim ona. Kırılanları dökülenleri arkamdan toplarsın artık.

Telefonun ucunda epeydir görmediğim bir arkadaş, titreyiyor. Açmasam. Konuşuyoruz uzun uzun. Yarın pişman olacağımı bilsem de, kafam güzel. Israr ediyorum. “Allah aşkına, bir akşam ayarla kocanı, bana gel, laflarız.” İki kadın göz göze, diz dize saatler süren muhabbetler bana göre değil aslında. İçersek o başka, unuturuz. Kadehim boşalmış, kirli görünüyor, buna izin vermemeli. Laflarken tek elim üçüncüyü hazır ediyor. Yavaş iç. Bu son olsun, üç tek yeter. Tek mi, diyorsun ikiz tepelere. Birazdan çay demlerim, vallahi demlerim.

Bu kez kesin. Pazartesi'den itibaren hayatımı düzene sokacağım. Hemen bir koşu kâğıt kalem. *Sigara bırakılacak. Şubat sonuna kadar en az iki kilo verilecek. Dostoyevski'nin Cinler'i ay sonuna bitecek.* Altına tarih, bir de imza. Her seferinde yeni baştan. Amatör ruhum, seviyorum seni.

Gardıropta neyim var neyim yok yatağa seriyorum hepsini. Ardi ardına giyinip soyunuyorum. Hayat. Çıplaklıkla örtünmeler arası bir yudum. Şu pantolon, ne zamandır görmemiştım onu, hâlâ giyilir, hatta hiç giyilmedi. Yeşil topuklularım tam buna göre. Saçlarımı tepemde rastgele toplayıverdim, yüzüm gözüm açıldı birden. Yatak odamdaki aynanın ışığı neredeyse kusursuz, tam varmak istediğim yerde, bir buğulu öpücük sana, güzel kadın, bu gece boş musun.

Kapı çalınıyor. Bu saatte. Basıldık.

Gözetleme deliğinde kanlı canlı bir adam. "Kim o?"

"Ben Süha. Komşunuz."

Sutyen, sutyenimi bulmalı. "Bir dakika lütfen."

Hadi, topla şu ağzını yüzünü. Parlak kumaştan baldırdan yırtmaçlı saten pantolonum ve ayıcıklı tişörtümle kapıyı açıyorum.

"Kablolu yayın kesildi de, sizinki çalışıyor mu acaba," diye soruyor komşum.

"Bizde sorun yok," diyorum. Bir ara televizyonu açmış olmalıyım, yoksa o dün müydü. Çenem küvete düşüyor. "Hazır sizi bulmuşken. Banyo tavanındaki sızıntı geçti mi?"

"Nasıl," diyor, duymamış gibi.

"Bizim küvet aşağıya su sızdırıyordu hani."

Yüzüme bakıyor ve kalıyor öyle. O an ilk kez, aralık eşikte göğsümde kabartma bir ayıcıkla dimdik dururken ne kadar saçma görüldüğümü düşünüyorum, kapıyı açmadan onu değiştirmeliydim.

“Bizde sorun yok,” diyor. “Banyo tavanında sorun yok.”

“Tamirat işe yaradı demek, yeni bitti de, size sormaya gelecektik. Kusura bakmayın, günlerce...” Neden çoğulum ben.

İki adım gerileyip eşikten uzaklaşıyor adam. “Rahatsız ettim, asıl siz kusura bakmayın. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar.”

Yukarı, merdivene yöneldiğini fark ediyorum. Üst kattaki komşunuzum, demiş miydi? Seni ahmak, küvetindeki sızıntıdan ona ne. Anladı, rezil oldum. Kadın sarhoş. Senin tavan çoktan sızdırdı sanırım. Adam yanlış daireyi seçtiyse benim suçum ne.

Bu dağınıklığı görmesin gözüm, yatak odasının kapısını çek. Yeni doldurduğun rakınla geç salona. Beğendin mi yaptığını. Nerden bilecektim, ilk kez görüyorum. Hayat. Birbirimize değen tellerimizde arıza çıkmadıkça kimse kimsenin umurunda değil. Bir apartman dolusu yalnızlık. Hoş adammış ama.

Seninle buluşmamız bir kadehte geçti.

Gözlerim gözlerini canım, bir kadehte içti.

Bu kaçınıcı. Boşuna dememişler, içki bütün kötülüklerin anasıdır diye. İyi de arkadaş, bir babası yok mu bunun. Kötülüğü beceren, yaşamın ta kendisi değil mi. Bir çocuğu vardır herhalde. Güzel bir karısı. Aile dediğin toplum canavarı. Kendi yavrusunu boğan canavar. Biraz sert olmadı mı, aile önemlidir, aile yoksa tarih de olmazdı ve sen hocam, bugün işsiz kalırdın. Tümünden topundan nefret etmemiz belki de en özeline sahip olamadığımızdan. Ben küçükken evimizde bir canavar yoktu. Büyümek zor iş. Vazodaki pembe çiçeğe ilişiyor gözüm. Bakma öyle boynunu büküp. Senin bir ailen var. Suyun içinde nasıl birbirine değiyor kökleriniz. Boynun bükük, yalnız olabilirsin ama tek başına sayılmazsın orada.

Hangisi daha hüznün verici, yalnızlık mı, tek başınalık mı? Bak bana, bende ikisi de var. Yalnızlık daha çok. Öznenin yükleme gömülmüş bir ifadesi, her şeyin yüklem olduğu bir durum vardır ya hani. Yalnız yaşıyor. Yalnız içiyor. Hepsi, yalnızca bu. Rakıyı suya arkadaş etmem belki de bu yüzden.

Yazık sana. Asıl sana yazık. Bundan sonra kimse, diyorum. Sıkıysa, diyorum. Ne zannettiniz. Ben var ya ben. Gerekirse böyle, tek başıma, ölümüne yalnız. Biliyorum, aynasız gözlerim kan çanağı. Kadehin içindeki balığı yakaladım. Kaybedene dek kavuşuyoruz yeniden.

Hocanım ne oldu, dünya dönüyormuş ha, hem de nasıl. Vazo, peşinden bütün ev, sen durmuyorsan biz de durmuyoruz, dercesine. Bu ânı bekliliyordum, yine de biraz çabuk oldu bu gece. Ne eski albümlerle konuşabildim, ne hayırsız akrabalarım söylebildim. Şu komşu. Alt katta mıydı, üst katta mıydı. Benim banyo nereye akıyorsa. Hah işte, o tersine oturuyor. Akıntının tersine. İyice buldun kafayı. İyi o zaman, al bu kafayı da takala-tu-kakacıya, neydi yahu, taka-tuka-cıya takatukalatmaya götür. Takatukacı bu kafayı takatukalmazsa, yok et ki bir daha bulamayayım. Pazartesi de okulu mokulu unut.

Sigaramı küllüğe basıp melek boruyu üflemeden kalkıyorum kanepeden. Aklımdan geçeni yapmıyorum, yarisını içtiğim son kadehimi vazoya dökmüyorum. Kıyamam çiçeğe. Mutfağı nereye sakladınız. Hah, o da bana geliyormuş meğer. Kadehi, ağzının orta yerine, eviyeye bırakıyorum, önceden hazırladığım bir tencere makarna suyunu ateşe. Tezgâhın üstünde bir paket fiyonk, gülümsüyor. Doğruca banyoya gidiyorum. Dibine kadar içtiğim benliğimi boşaltmaya. Hayat. Her seferinde nasılsa işte öyle.

ESKİ HİKÂYE

Bu yürek, bizim yüreğimiz,
bir tahtası eksiklerin yüreğidir.

Sait Faik Abasıyanık,
“İki Kişiyi Bir Hikâye”

Bir pencerenin ardında ertesi sabahı bekle dur. Tut ki bir gün söktüler penceremi ya da geceyi bırakıp sabahı çekiverdiler mevsimden. Daha neyi bekleyeceksin.

Sabahın altısında, uyan artık, dedim yatağın altına kaçmış terliklerime, yol budur. Yak bütün ışıkları. Koy demliği ocağa, koy kendini banyoya. Tıraştı duştı, havam aydınlandı birden. Hayırdır oğul. Islığımdan bile mana çıkaran rahmetli anamı anmadan olmaz. Kaç yıl oldu, dudaklarımda ılık, dilediğimce uğursuzları topluyorum eve. Allahın cezası parfümü nereye koydum. Bela okuma Necati, küser, kokusunu vermez sana. Dişlerimi üst üste iki kere fırçaladım, yıldızlar çaktı aynada. Tekmil dişliyi karşıma dizerken, sakın ürküt-meyesin, dedim. Hey, güzel kız, affedersiniz, böyle ansızın yolunuza çıkıverdim. Aslında siz. Şu önünden geçtiğiniz eski bina var ya, işte onun üçüncü katında oturuyorum ben. Haftalar önce gördüm sizi, derken bütün sabahlarımdan geçer

oldunuz. Tam şuramdan, penceremden vuruldum, vurulunca düştüm yolunuza. Merhaba. Ben Necati. Memnun oldum, ya siz?

Yalan yok, aynen böyle. Ne bileyim ağbi, bu da fazla gerçek.

O yaşlı teyzenin allah ömrünü uzatsın. Asıl onun peşine takılmalıydım. Teyzeler bu işleri bilir. Burada, düştüğüm yerde dakikalarca nasıl da alıkoydu kızı. Kucağında kitapları, bir ara yukarılara bakmıştı, öyle havaya diye. Bal gözlerinden iki arı uçtu. Göz göze geldiğimizi hatırlar mı.

Yedi yıl önce kuzenimin düğünü için aldığım en yeni takım elbisemi sırtıma geçirdim. Tokalaşmaya değer, ağırbaşlı bir işadami gibi görünmeli. Bunun üstüne mont da giyilmez ki. Rahmetliden kalma paltoyu kılıfından çıkardım, dön bakayım, vallahi benden sağlam. Modası geçmiş midir. Düzgünce koluma asıveririm, kim ne bilecek. Bir koşu çıkmışım evden, yalan mı. Beş dakikaya kalmaz koyu kestane saçlarını zıplatarak gelir uzaktan. Havalar soğuduğundan beri rengârenk berelerin, atkıların içinde saklıyor saçlarını, bir evin sıcaklığından sıcak yüzünü. Şimdi elleri lazım bana, hiç görmediğim minik elleri. O kadar da genç sayılmaz. Yok, evli olamaz. Hem evli kadın böyle mi yürür. Ya nasıl. Anan demez miydi. Oğlum, büyük konuşmayasın, gencecik yaşta bir güzele vurulur, bırakıverirsin beni, diye. Ben otuz yedidir büyük konuşmadım ağbi. Kız konuşmuş olabilir mi. Pencereden dışarı eğildim. Mavi beresinin peşinden üçer beşer indim merdivenleri.

Uygun adım, soluna geçtim hemen.

“Hanımefendi. Bir saniye bakar mısınız?”

İçimdeki heyecana şaşkınlık taklidi yaptırdım.

“Bu ne güzel tesadüf böyle, nasılsınız?”

Elimi uzattım. Kız daha çok sarıldı kitaplarına.

“Affedersiniz ama çıkaramadım sizi.”

Çıkaramazsınız tabii. “Necati ben. Siz de... Kusura bakmayın, epey zaman oldu. Aslında, dilimin ucunda.” Adını söylemiyor, söylemeyecek. “Kuzenim Mustafa’nın düğününde karşılaşmış olabilir miyiz? Berenizin renginde mavi bir elbise giymiştiniz.”

“Hayır, ben o değilim, benzettiniz sanırım.”

Yürüdü gitti. Bense düştüğüm yerde.

Peki ya, kimsiniz? Kimsiniz de siz, o değilsiniz.

“Delikanlı,” dedi yanımdan geçen yaşlı amca, “paltonuz yere sürünüyor.”

Ama gülümsemedi mi bir ara, durdu, yüzüme baktı, hatırını sorunca da gülümsedi. Tanımıyorum der, çeker giderdi. Konuştu. Sizi çıkaramadım, dedi. Ah o düğün, var ya o düğün, eski bir pencereydi diyemedim. Nerden uydurdum Mustafa’yı. Maviyi seviyor oysa. Böyle çabuk gitmeyecekti. Paylaştığımız kısacık anın gerçekliğine inandırabilseydim. Neredeyse dokunacaktım. Ellerinde kitaplar vardı. Umutsuz olmak için yetmez. Evet evet. Her gün ona aramızdaki mesafenin yarısının yarısı kadar yaklaşısam, bu hikâye bitmez ağbi.

Ertesi sabah birkaç adım geriden takip ediyorum. Parkın yanından yukarı, caddeye yürüyoruz. Gittiği yere kadar, kararlıyım. Dolmuş kuyruğuna giriyoruz. Hâlâ fark etmedi, oysa aramızdaki uzaklık yalnızca iki kişilik. Bir çevirse başını, pekâlâ günaydın diyebilirim, ne de olsa bir çıkaramamışlığımız var. Kız orta sıraya ben arkaya, dolmuşa yerleşiyoruz. Cebimde bozukluklarım hazır ama fazladan bir şansım olsun istiyorum. Beşlik banknotu öne uzatıyorum. “Rica etsem, bir Kadıköy de benden.” Şoförden geriye dönüyor elleri. Parmaklarının ucuna, o madeni sıcaklığa. “Teşekkürler.” Burnumda tarçın kokusu, başımı cama çeviriyorum. Epeyce yaklaştık.

Sahile doğru yürüyoruz. Koşuyor. Koşuyorum. Bir başka şeyi anımsatıyor bana. İşe yetişme telaşını. Vapur kalabalığını. Paltodaki naftalin kokusu hâlâ geçmemiş. Yukarı çıkıyoruz, bütün vapuru dolaşıyoruz. Şurada yer var, hadi, tut kolundan getir. Kız basıp gidiyor ağbi. Arkalarda, kadının biri çantasını çekince bütün sıra kıpırdanıyor, aralarına sığdırıyorlar onu. Beni sığdıramazlar hiçbir yere. Gözden irak, kıyıya yanaşmayı bekliyorum.

İskelenin önünde duruyoruz. Çantasından telefonunu çıkarıyor. Bekliyorum, diyor. Gittikçe inceliyor sesi. Konuşurken kendi çevresinde dönüyor. Bir şeylerle oyalanmam lazım. Avucumda sıkıttığım telefonumu kulağıma tutuyorum. Yüksek sesle. “Evet ağbi. Tamam, hiç sorun değil, bekletmem seni, hallederiz.” Ne söylediğim önemli mi, kendinden emin bir adam gibi görün yeter. Kız bitiriyor konuşmasını, kenarda bekliyor. Kesin gördü beni. Şimdi tam sırası, yanına gitmeliyim, ama ne diyeceksin.

Dosdoğru söyleyiversem artık.

Birdenbire yola atıyor kendini. Omzunda çalgısı asılı, uzun saçlı bir sırıgın önünde duruyor. Bir balerin gibi yükselmiş, öpüyor herifi. Çalgısız kolunun altına giriveriyor sonra. Sırtları dönük. Yolun bittiği yere kadar.

Anasını satayım, üşüdüm, paltoyu sırtıma geçiriyorum. Bir martı ciyaklıyor tepemde. “Biraz kestane versene,” diyorum elleri kara satıcıya. Sahilde bir banka oturup vapur saatini bekliyorum. Parmaklarının ucunda havalanışını, onu nasıl ve ne çabuk öptüğünü düşünüyorum. Oysa daha demin dolmuşta, bol tarçınlı birer fincan salep içiyorduk biz. Hep mi bir fazlasını yapan bulunur ağbi. Dalıyorum kesekâğdına, kestanenin sıcaklığı elimi yakıyor.

ONNİK USTA

Bana bir kat elbise ölçüsü alınız.
Ne biçimde olsun?
Şimdiki modaya göre nasıl giyiyorlar
ise öyle yapınız.
– Sevim Burak, *Afrika Dansı*

“Merhaba delikanlı. Ben Avukat Hakkı Nayır. Saat üçte randevum vardı.”

“Hoş..hoşş..geldii..niz. İçeri buyurun. Ben us..us..ustama ha..ha..haber vere..yi..yim.”

Pek de gençmiş, eli de sesi gibiye, diye düşündü Hakkı Bey paltosunu kalfaya teslim ederken. Yüksek tavanlı salon-da, döşemesi eskimiş bej koltuğa gömülüverdi. Köşede, bir tarafı çıplak, yarım ceket giydirilmiş prova mankeni dikkatini çekti. Bir süre seyretti onu. Günün birinde böylesi moda olursa hiç şaşırmayacaktı. En azından, bir yanım şaşıırır bir yanım şaşırmaz, diye geçirdi içinden. Zihninde canlanan ütü buharından mıdır nedir, etrafta toz bulutları yüzüyor gibi geldi ona. Gözü yan taraftaki antika yazı masasına ilişti. Masanın üzerinde, aralarına bir şeyler sokuşturulmuş kabarık, ağzı yüzü yayılmış bir ajanda ile şu eskilerden, yeşil bir te-

lefon duruyordu. Arkadaşı, işinde ustadır, ama yaşlandı artık, hatır için yapıyor, demişti. Terziye gitmekten oldubitti hoşlanmazdı Hakkı Bey. Zaman kaybı, diyordu. O maziydi artık. Son yıllarda aldığı kilolar yüzünden başı iyice derde girmişti. Şişmanlık ne giyim zevki bırakmıştı ne mağaza dolacak hal.

Ufak tefek, yetmiş yaşlarındaki Onnik Usta salonun kapısında beliriverdi. Burnunun ucuna düşürdüğü gözlüğünün üzerinden koltukta oturanı bir iki saniye süzdü. Boynunda asılı mezurayı düzelttikten sonra elini boyu boyuna denk, şişman adama uzattı.

“Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz beyefendiciğim.”

“Bizim savcı beyin tavsiyesiyle geldim, kendisi dostumdur,” dedi Hakkı Bey.

“Oo, çok kıymetli bir beydir, sizden kıymetli olmasın.”

“Bir takım elbise yaptırmak istiyorum.”

“Hay hay. Aklınızda bir model vardır.”

“Evet. Aklımda var bir şey.”

“O zaman beyefendiciğim, sizi şöyle rica edeceğim.”

Birlikte kumaş toplarının teşhir edildiği yan odaya geçtiler. Onnik Usta elini rafların üzerinde gezdirirken müşterisine bilgi veriyordu. “İngiliz, Fransız, keten, pamuklu, yünlü, ipek, kaşmir. Bu tarafta balıksırtı dokumalar, gabardin, panama, poplin, saten.”

“Birden çocukluğumu hatırladım,” dedi Hakkı Bey, “rahmetli annemin bir terzisi vardı. Böyle bir oda. Rafları silme kumaş.”

“Beyefendi İstanbulludur. Belli belli.”

“Şimdi her çeşidine kolayca ulaşıyoruz, ne dersin usta?”

“Maalesef, pek kalmadı tüccar terzi. Ne idüğü belirsiz kumaşlar geziniyor piyasada. Kimse farkında değil. Nasıl katkılı

gıdalar insanları hasta ediyorsa, onlar da yakında aynı etkiyi yapacak. Her ucuzda bir lanet vardır beyefendiciğim. Nerede kalmıştık?”

“Şöyle, iş yemeklerinde, davetlerde giymek için bir şey istiyorum.”

“Beyefendi serbest çalışıyor?”

“Evet. Şişli’de ofisim var.”

“O halde size kişilik bir takım lazım.”

“Kişilik derken?”

“Varlığını ve zevkinizi bütün ihtişamıyla ortaya serecek.”

“Alay mı ediyorsun usta. Ben ortadakini gizleme peşindeyken.”

“Aman efendim. Kilolu olmak başkadır, gusto dediğimiz başka. Ayrıca kilo vermek mümkündür.”

“İstesem altı ayda kurtulurum bu göbekten,” diye lafı ağzında geveledi Hakkı Bey.

“O vakit istemezsiniz?”

“Neyi?”

“Kumaş diyorduk beyefendiciğim. Açık renk istemezsiniz?”

“Siyah düşünmüştüm.”

“Pek yerinde bir seçim. İndir oğlum siyahları. Bakınız, bu İngiliz, yün-ipek karışımı.”

“Şu da iyiymiş.”

“Bu jakarlı. Beriki yün polyesterdir.”

“Hı hı...”

“O dokunduğunuz saf pamukludur.”

Hakkı Bey tezgâhın üzerinden başını kaldırıp bir adım geriledi.

“Siyah, kaliteli bir şey olsun işte. Esasen ben çok anlamam bu işlerden. Yıllar önce bir takım yaptırmıştım. Adı lazım

değil, sosyete terzisiymiş. Siz üzerinize alınmayın sakın. Laf kalabalığında affedersiniz bir güzel kazıkladı beni. Ne kumaşında, ne dikişinde numara vardı. Çuvala soktu mübarek. O zamanlar böyle miydim, incecik bir adamdım. Neyse, o başka bir hikâye. Hazıra alışmışım daha çok. Ne var ki, şimdilerde mağaza dolaşacak pek vaktim yok. Şöyle bir iki gelişte halledelim istiyorum.”

“Hakkınız var Hakkı Beyciğim. Zaman hızla akıyor. Size ithal, İngiliz lüks kumaşı öneririm. Birinci sınıf. İplik kalitesi son derece yüksektir. Asla buruşmaz. Cekete ipekli floş astar diktik mi, harika bir elbise olur. İçine bir de gömlek.”

“Kaça metresi bunun?”

“Ah, bu öyle nadir bir parça ki...”

“Ne diyorsun usta.”

“Bir dokununuz lütfen. Nasıl?”

“Kumaş işte. Ama çok söylediniz.”

“Bu işin en kolay tarafı beyefendiciğim. Siz adaletli beyefendiye adil davranacağım. Dilediğinizce ikram yapacağım. Memnun kalmazsanız, beş kuruş almayacağım. Şu fani dünyada sizin gibi görgülü bir beyefendi giymeyecek de, kim giyecek efendim. Elbette son karar sizindir. Bir de gömlek.”

“İstemem. İyi bir gömlekçim var benim. Beğenmezsem vallahi beş kuruş ödemem.”

“Anlaştık. Nasıl olsun?”

“Modaya uygun bir şey olsun. Kruvaze severim ben, moda mıdır hâlâ?”

“Pek tabii. Onun modası geçmez. ”

“O halde ölçümü alabilirsiniz.”

Salona geçtiklerinde Hakkı Bey kısık sesle soruyordu. “Ölçüyü çocuk mu alacak?”

“O da alır, ama sizinkini ben alacağım. Ölçülerinizi söy-

leyeceğim, o yazacak. Niçin kısık sesle konuşuyoruz, çocuk yalnızca kekemedir.”

“Öyle de. Ne bileyim.”

“Lüzum yok efendim, o bilir kendini. Bilseniz, onun gözleri, elleri hiç teklemeden konuşuyor. El vereceğim bir gün ona.”

Onnik Usta müşterisinin ölçülerini alırken ayna karşısında kendini seyre dalan Hakkı Bey bütün gücüyle göbeğini içeri çekti, dikleşiverdi birden.

“Mucize yaratabilir misin usta? Şöyle birkaç kilo eksiltsen diyorum.”

“Aman efendim kıpırdamayınız lütfen. Mucize başkası için olsun istemem.”

“Bak ne güzel anlaştık seninle. Kruvaze, dedim. Olur, dedin. Siyah, dedim. Tamam, dedin. Gömlek istemez, dedim. Ona da tamam, dedin. Görür görmez anladım. Gerçek bir usta, dedim. Eh, meslek icabı, insan sarrafı olduk zamanla. Sözüünü ettiğim şu eski terzi, allem kalem, hep dediği olsun isterdi. Berberler de aynı böyle, bir güzel tarif edersiniz, sonunda kendi dediklerine gelir iş. Berberimi çoktan değiştirdim. Niçin böyle yaparlar, anlamam.”

“Berberleri pek bilmem beyim. Belki de aynı nedendendir. Terzi sanatçıdır. Hayalindeki bütün güzellikleri, ruhunu kumaşa katar.”

“Ya benim ruhum?”

“Ben de onu demek isterim. Sadece kendi ruhumuzu katmışız, kaç para. Terzi dediğin, dokunup ölçerken ruhları birleştirendir. Bu şekil, sizin içinizi okurum ama siz bilmezsiniz. Ruhunuzu yansıtabilmek adına benim sanatım ancak bir aracıdır. Şu zavallı kumaş parçası, o vakit canlanır, yoksa örtünmeye yarayan alelade bir bezdir.”

“Keşke öyle olsaymış be Onnik Usta. Sırf örtünmek için sarınırseymişiz.”

“Yapmayın efendim, siz avukatlara ihtiyaç olmazdı o vakit.”

“Nasıl yani?”

“Adil olmazdı bir kere. Herkeste bir çuval, neyin kavgasını yapacak insanoğlu? Tanrı isteseydi, insanları da öbür canlılar gibi vücudunu tüy ve kıllarla örtünmüş, adeta bir elbiseyle giyinmiş vaziyette yaratabilirdi. Ama öyle yaratmamış. Nedendir diye düşündünüz?”

“Vallahi enteresan. Düşünmedim hiç.”

“İnsanın öteki varlıklar üzerinde kumandanlığına işaret olsun diye.”

“Bir nevi üniforma yani.”

“Bravo. Çok yaşayınız.”

“Bu üniforma bana kaç patlar Onnik Usta?”

“O kolaydır beyefendiciğim. Yeter ki siz beğenin.”

Üç gün sonra Hakkı Bey teğellerle tutturulmuş ceketi sırtında, Onnik Usta’nın aynasında kendini seyrediyordu.

“Ustan ölçüyü aldığında sen yanlış yazmayasın.”

“Yo..ğö..ok efendim. Bizde ha..ha..hata ol..ol...”

“Hata bende mi yani?”

“Ki..ki kilo mu al..al..”

“Sen ne diyorsun be çocuk?”

Onnik Usta telaşla içeri girdi.

“Hoş geldiniz Hakkı Beyciğim. Bir sorun vardır?”

“Senin bu kalfa, hem kekeme hem geveze. ”

“Kâfidir evlat.” Onnik Usta kalfasına salondan çıkmasını işaret etti.

“Beyefendiciğim, üç günde vücudumuzda bizden habersiz neler olur neler? Şişkinlik olur, kaslarda gerginlik olur.

İlk provada ölçüme harfiyen uyarım. Uyarım ki, malzememi yakinen tanıyayım. Esneme payımı öğreneyim. Bedenin kavrayış gücü başkadır. Çocuk izah edememiş. Şimdi size nefes aldıracağım, az bekleyiniz.”

“Buna el vereceksin bir de. Nasıl anlatacak derdini müşteriye?”

“Kolayı var efendim. Eli iş gören yerine ağzı laf yapan birini tutar yanında.”

Onnik Usta bir elinde makas, teğelleri söküp kolundaki iğne yastığından yardımla kumaşı yeniden belirlenen yerlerinden tutturuyordu. Bir söküyor, bir tutturuyor.

“Nasıl, iyidir?”

“Biraz daha ister sanki.”

“Az kavrayacak. Çuvaldan ne farkı kalır. Ön tarafta bir yumruk boşluk yeterlidir.”

“Hâlâ bir parça rahatsızım.”

“Normaldir efendim. Alışacaksınız. Bakın aynaya, nasıl da kavradı sizi.”

“Boyu biraz uzun değil mi?”

“Başparmağınızın seviyesinde olacak. Ellerinizi yanınıza yapıştırıp bakınız. İsterseniz kısaltayım biraz.”

“Eh, moda böyleyse. Kaç düğme olacak usta? Üç olsun, zengin gösterir.”

“Hay hay. Yalnız hatırlatayım, mucize demiştik. Üç düğme enli gösterir sizi.”

“Yok, iki düğme olsun.”

Hakkı Bey kollarını yukarı kaldırmaya yeltenince.

“Dikkat beyim. İğneler.”

“Kollar. Kollarımı...”

“İlahi pek hoşsunuz. Takım elbiseyle dağlara tırmanacak halimiz yoktur.”

“Kolların boyu kısa olmamış mı yani?”

“Uç kısımları geride duracak. Bir buçuk santim kadar görünmeli gömlek.”

“Görmüyor musun, benimki neredeyse on santim.”

“İnanın Hakkı Beyciğim, geçen sefer dilimin ucuna kadar geldi, diyemedim. Siz de, iyi bir gömlekçim var deyince. Ancak söylemek lazım. Seçtiğiniz gömlekler biraz büyük. Sizi olduğunuzdan toplu gösteriyor.”

“Yapma yahu.”

“Öyledir efendim, kilo aldıkça, farkında olmadan büyük bedenler seçeriz ya da seçtirirler. Kıyafetin içinde rahat ediyim derken, bedenimiz yayıldıkça yayılır. Bir an gelir, kıyafetin hakkını verirsiniz. Sonra bir beden daha. Büyük trajedi. İnsan neye alışırsa öyle gider. Siz siz olun, bu tuzaklara düşmeyin. Pek haklısınız. Mağazalarda ara beden kalmadı artık. İlla bu bedene olacaksın diye dayatıyorlar. Halbuki siz bedene değil, beden size uyacak. Terzilik bunun için sanattır beyim. Durun, isterseniz şöyle yapalım. Alayım ceket. İğneye dikkat lütfen. Çıkarın gömleğinizi bir zahmet. Şimdi atletinizin üzerine giydirelim ceket. Tamamdır. Bakın aynaya. Şöyle dönün bir.”

“Yahu, niye daha önce demedin. En az beş kilo fark etti. Delikanlıyı da azarladık boşu boşuna. Demek gömlekçiyi değiştirme zamanım gelmiş. Beyaz olsun. Gömlek.”

“Hay hay. Müsaadenizle, bir atasözü geldi aklıma beyefendiciğim. Avukatlar terzi gibidir, kendilerini kesmezler, araya gireni keserler.”

“Her şey iyi de Onnik Usta, gülerken biraz kasılıyor muyum ne!”

“Efendim, şimdi moda öyledir...”

GÜNDÜZ UYKUSU

Yıllar geçti. Kız büyüdü. Hasta ve yaşlı büyükannesinden, iyi yürekli avcıdan ve çok uzaklarda yaşayan kardeşinden başka kimsesi kalmamıştı hayatta. Gün ağarmadan evinden çıkıp gidecekti. Gitmek zorundaydı. Annesinin hatırası kırmızı pelerini sırtına geçirip başlığını taktı. Büyükannesini son bir kez daha görmek istedi. Hemşire koltukta sızmış, as-kıdaki serum şişesi yarılanmış. Gündüz uykularında bildiği her şeyi unutan büyükanne şimdi tanıdık bir uykuda. Gözleri kapalı. Açık ağzı, soluyan karanlık bir mağara.

Kız bir süre mağaranın kapısında bekledi. Kulağına fısıldadı. “Bekle beni. Ben Rapunzel’in yanına gidiyorum. Bir bakıp döneceğim. Kırmızı Başlıklı Kız geri dönecek.” Sakın kurdun seni yemesine izin verme, dedi içinden sonra da. Sürekli uyuyan büyükannesine masaldan başka ne anlatabilirdi. Onu iyi yürekli avcıya emanet edip usulca odadan çıktı. Ötekinin rüyasından çıktı.

Kırmızı Başlıklı Kız dere tepe, okyanus aşırı başka bir ormanın içinde kaybolmaya giderken yolda, sislerin ardında ansızın bir karaltı belirdi. Yüzü dumanın ardında yankılanan bir sestiyalnızca.

“Gitmelisiniz elbette.”

Kızın aklını okuyordu sanki.

“Kardeşinizin size ihtiyacı var.”

“Öyle ama, korkuyorum,” dedi kız. “Ya ben yokken...”

“Siz ne yapabilirsiniz. O nefes aldığı sürece doktor gerekeni yapacaktır. Her şeye hazırlıklı olmalı. Yemeden içmeden daha ne kadar dayanabilir. Üstelik çok yaşlı, neredeyse bir asrı tamamlayacak,” dedi ormandaki yabancı.

“Hayır, siz masalı bilmiyorsunuz. Bilseydiniz böyle konuşmazdınız,” dedi kız. “Büyükanne o karanlık mağaradan çıkarmalı. Çıkarmalı ki, döndüğümde onu yine yatağında bulayım.” Bir masalın devam etmesini istemek bencillik midir, diye düşündü. Karaltının ardından seslendi. “Hayır hayır, siz büyükanne de bilmezsiniz. Onu bunca zaman yemeden içmeden hangi güç tutuyor sanıyorsunuz.”

Rapunzel’in yeniden dans edebilmesi için güç toplaması gerekiyordu. Kırmızı Başlıklı Kız ormandaki merdivensiz yüksek kulede çaylar, çorbalar yaptı kardeşine. Keşke, diye geçiriyordu aklından, büyükanne de böyle iştahla yiyebilseydi. Çoğu geceler yastığa başını koyduğunda, büyükannesiyle birlikte altlarından ırmaklar akan ormanlarda gezindiler. Bir ağacın gölgesinde oturup taze meyvelerden yediler. Durmadan aynı şeyi soruyordu büyükanne. Bu neydi? Üzüm. Bu neydi? Elma. Sorma artık, yalnızca ye. Ayol, bunu ben yiyeceğim, ne yediğimi bilmem gerek. Rüyasında onu son görüşüydü bu. Ertesi gece bir kâbustan uyandı. Bir yerlerde kurt uluyordu. Kırmızı Başlıklı Kız’ın hatırında kalan.

Ormandaki yabancı, günler sonra büyükanne yanına vardı. Üzerine geçirdiği beyaz önlüğüyle doktor kılığına bürünmüş, “Önce sizi bir muayene edelim,” diyordu. İri elle-riyle gündüz uykusundaki yaşlı kadının yüzüne dokundu. “Ağzınızı açın lütfen.” Yataktaki büzdü dudaklarını. “Toru-

nunuza da söyledim. Yaşamak için beslenmek gerek. Anlaşılan başka seçeneğimiz yok.” Eldivenlerini taktı. Çantasından uzun bir hortum çıkardı. İşte o vakit uyandı, kocaman açtı ağzını büyükanne. “Aa, deyin lütfen.” “Ooo. Hııı.” “Gözünüze bakacağım, korkmayın.” Fenerin ucunda kızıl dumanlar tüttü birden. “Şimdi de nefesinizi dinleyeceğim. Öksürün. Kuvvetlice. Bir daha.” Mağaranın derinliklerinden gelen bir uluma sesi öbür ormanda yankılandı. Her şey olup bittiğinde büyükanne yorgun düşen karnı hızla kalkıp iniyordu.

Eve dönme vakti gelmişti. Rapunzel saçından bir tutam kesti, ablasının sepetine koydu. “Bunu büyükanmemize ver. Bakalım hatırlayacak mı beni? Söyle ona, yakında ziyaretine geleceğim.” Büyükannesinin çok hasta olduğunu söylememişti Kırmızı Başlıklı Kız. Bunca zamandır o pelerinin içinde daha ne sırlar saklıydı, kim bilir.

Eve yaklaştığında, ne göreceğinden habersiz, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Usulca büyükannesinin odasına girdi. O, yatağın içinde oturuyordu. Boynunda önlüğü, ellerini kucağındaki çanağa daldırmış, ağzından sularını akıta akıta bir şeyler yiyor. “Karpuzu sever, bilirsin,” dedi iyi yürekli avcı. Kız ürkekçe yatağın kenarına ilişti. Odada hemşireyi göremiyordu. Büyükanne damarları iyice belirginleşmiş, iğne izleri çoktan kapanmıştı. “Büyükanne, ben geldim.” “Hoş hoş gelmiş,” dedi büyükanne. Kulakları iyi duyuyordu. Sesi de kalınlaşmış. “Beni tanıdın mı,” dedi kız. Büyükanne keskin gözleri, seni gözüm bir yerlerden ısıyor diyordu. Kız çekinerek öptü onu. Sakalları yüzünü acıttı. İyi yürekli avcıya döndü, “Doktor ne dedi,” diye sordu. Avcı, dolabın bir köşesine atılmış hortumu ve serum şişelerini gösterdi. “Görüyorsun, gerek kalmadı,” dedi. Kız o vakit rahatladı. Sepetinden çıkardığı bir tutam saç yatağın üzerine

bıraktı. Önce bir çığlık attı büyükanne, ardından nevresimdeki çiçekleri elleriyle toplar gibi yapıp saçın ucuna ilıştirdi. Kırmızı Başlıklı Kız artık emindi. Büyükanne masaldaki kurdu yutmuştu.

UZAK PAPATYALAR

Bir umut. Daha çocukluğunu bilmeden vazgeçiyor. Duvardaki oyuktan öte tarafa geçmeye alışıyor. Geldiği yere. Alacakaranlık zamanı terk ediyor evini. Duvarları sevmiyor belki de. Ama bahçe o kadar beklemiş onu, dalı budağı ne varsa ardından sürükleniyor. Bilse ki o tutunduğu yerde hayat. Sıkıştığı oyukta kana boyuyor her şeyi. Kadını ve bahçesini geri püskürten oluk.

Soğuk, penceresiz odada. “Hazır mıyız,” diye soruyor içeriye son giren. Eldivenli parmakları aralanıyor. Çepeçevre sarıyorlar bahçenin etrafını. Kadın, uzandığı yerin tam üstünde, büyük yuvarlağın içindeki aydınlık küçük yuvalara kilitlenmiş gözleri, zihninde ışıkları kol kola giren eşleriyle çoğaltıyor, balını yutan kocaman bir ışık peteği yanılısamasında kayboluyor. Nasıl da mor ve gittikçe yakın ışığın damarları, genişleyen, çağıran. Petek kucağında sönünce anlıyor, o yükselmiyor, alçalıyor.

Kendi içinden geçip giderken ölü dallara tutunabilir mi insan. Kil, kireç toz yuvarları, bir üfürüm yapışıyor sert kayalara. Birer çarpı işareti çiziyor. Kırmızı, beyaz. Bir bir harca karışıyor kanlı toprak. alkalandıka eriyor, eridikçe toprağın açılan gözenekleri yutuyor bahçeyi. Beyaz geceliği, kan

rengi, bir cenin kıvrılmış yatıyor. Üstüne çöken toprak siyahını soluyor çaresiz. Köklerinden sökülmüş, savrulmuş ağaçlar. Olmamış yemişleri boşlukta, köklerin uzantılarına saplanıp kalmış. Yeşilini kusarken kendi dallarını çiğnemiş bahçe. Böylesine dalını meyvesini yitirmişken bir daha olmayı hiç istememek, ağacın buna hakkı var mı. Yitirdiği dalı budağı unutamadığı için çınar olmaktan vazgeçen bir çınar görülmüş mü hiç. Ağacın bildiği, köklerinden bittiği yerde yeniden güneşe yürümek, bir umut. Ne güzeldir şimdi bir ağaca dönüştürebilmek.

Bırak gövdeni kanlı balçığa, o bilsin. Etrafında soluyan başka canlar. Vücudunda toprağın parmakları gezinirken ölümün huzurunu bozan şeyi, yaşamın ta kendisini hatırlatıyor. Altındaki yer dalgalandıkça ısınıyor. Kaynayan ateşi örten kapak, cehennemin tepesinde. Dipteki ateşe körüklenen bu aradalık bitsin istiyor. Ölüm, bana mı geldin, yoksa benden bir ölüm almaya mı. Ne fark eder. Budaklanmadan, çiçeklenmeden. Bütün çarpıları yutan, kırmızı, beyaz, eriyen kayalardan ıslak siyaha karışmak, derinde çok derinde, her şeyin öncesindeki o yapışkan akış. Ben hazırım, diyor kadın. Yanıp kül olduysa zaman, neye hazır olunur.

Ayakucunda, boşluğa uzayan şu koyu yapraklar, kavalın sesine yükselen, bir duvara yaslanmış yürüyor. Sarmaşık. Yeşil damarları sonsuzluğa ören duvarda küçük bir pencere. Biliyor, sonsuzluğu hissedebilmek için içeriye bir parça aydınlık sızmalı. Vücudunu saran dalların kıpırtısı. Dallar köklerine doğru çekilirken pencere büyüyor. Umut görünüyor oradan bakınca. Duvarın ardında. Bir çocuğun ışık yüzü. Çocuk ve kadın gözleriyle konuşuyor. Ötelere koşuyor çocuk. Kirlere. O uzaklaştıkça toprak, kadının üstünden ağırlığını çekiyor. Dipteki ateş sessizce emiyor çürük siyahı,

yerine kıızıyapraklar bırakıyor. Çocuk son kez bakıyor evine. Kucağında papatyalar, gülümsüyor. Kadın elini ışığa uzatmış, Ben buradayım, diye haykırıyor. Duyurabilseydi sesini papatyaların ardından, koşup gidebilseydi peşinden. Ufukta kayboluyor yeşil. Bir oğlan.

Beyaz duvarlar. Işıksız, sarmaşıksız. Tepesinde sallanan serum şişesi, bileğindeki acı ağırlık. Maviler giyinmiş birisi, tüplerle dolu tepsiyle önünden geçiyor. Kadın yatakta, elini avuçlarının arasında tutan adama bakıyor.

“Geçmiş olsun,” diyor doktor, “ameliyatınız çok başarılı geçti. Ender rastladığımız bir durum. Bebek kesenin dışında...” Sesi toprakta gezinir gibi. “İç kanamayı zamanında durdurduk. Daha geç kalınsaydı...”

Durdurduk. Kuruttuk. Ateşten kıızıyapraklar çıkardık size. Zor da olsa. Yiten bahçeyi unutmaya çalışın.

Ama siz görmediniz, papatyaları görmediniz.

“Biliyorum,” diyor kadın, gözlerinden iki damla yaş süzülüyor. “Buluşmak için henüz erken.”

BATMA BE GÜNEŞ BATMA

Vapur Çınarcık İskelesi'ne yanaşıyor. Yıllar sonra. Kala-balığın arasında bir uyumsuz. Geride kalıyorum. Sen önden önden gidiyorsun. İskele uzuyor. Anneme şikâyet edeceğim seni, neden elimi bıraktın. Gülüyorsun. Yetişkin bir kadın olsam da bu neyi değiştirir, kırk yıllık çocuğum ben senin. Koluna giriyorum. Sahil yolundan yazlığımıza doğru yürüyoruz.

Çınarlar, diyorum, yaşlanmış. Onlar hep yaşlıydı, diyor-sun. Bana yaşlı ağaçlardan söz ediyorsun. Deniz solumuzda. Başımı çevirip denizin durgun yüzüne bakmak istemiyorum. Ama sen bakıyorsan, ben de bakabilirim. İnce dudakların bir gülümseme çiziyorsa, benimki de çiziyor. Yazlıkçılar çoğalmış, sokaklar, evler, dükkânlar yine sıra sıra. Zaman aradaki boşlukları kapamakla kalmamış, bir gerçeği de yalanla sıvamış. Hiç acımiyorum bu gündüz hayaletlerine. Timsah göz-yaşları bunlar. Doluşun bakalım dünden ucuz timsah kıyı-larına. Balkonunda, tentesinin altında serinlerken dünyanın bütün güneşlerini savuşturduğunu zanneden adama bakıp da kederlenme sakın. Güneş nasıl batar, biz biliyoruz. Her sabah suladığı çiçeklerini keyifle seyreden şu kadın nereden bilsin, her gün dediği, kaç gün. Ev mi ev, balkon mu balkon.

Onlar da haklı. Ama biz de haklıydık. İnsan bulduğu gerçeğe tutunmazsa nasıl yaşar ve insan yaşamazsa nasıl ölür. İşte çatıların altında ölülerini biriktirmeye devam ediyorlar, hepsi bu. Hatırlıyor musun, evdeki ilkyazımızı, on iki yaşındaydım. Salıncakta otururken yandaki bataklıktan eteğime kurbağa sıçramıştı. Öyle bir çığlık atmıştım ki, zavallı hayvan benden fazla korkmuştu. Soruyorum. Orada bir bataklık varsa, bu kimin suçu. Gel baba, bırakalım dekorları, biz yalnızca denize bakalım.

Yürürken seni seyre diyorum. Elini şortunun arkasına doğru sokmuş, belini kaşıyorsun. Birazdan sakalını sıvazlayacak, boğazından kalın bir çimdik alacaksın. Bunu hep yaparsın. Karşıdan gelen şu çift, adam anlatıyor, kadın gülüyor. Bir toz bulutu havalanıyor arkalarından. Eski bir kahkaha yankılanıyor. İstersen dönelim, ha, dönebiliriz. Çınaraltı Gazinosu'nda vapur saatini bekleyelim. Sevdiğin poğaçalardan da alırız, ne dersin. Bir vapura bakar.

Evimi görmeden dönmem, diyorsun. Önüne bak. Bisikletli çocuklar yanımızdan hızla geçiyor. Kaldırıma çıkıyoruz. Kolunu omzuma atıyorsun. Sana dondurma alayım mı, buranın limonlusunu seversin. Yemekten sonra alsak, dönüşte, hemen erisin istemiyorum. Cengiz'in kahvesine gelmişiz bile. Çay tepsiyle koşturan genç çocuğa soruyorum. On yıldan fazla oldu abla, duramadı buralarda, gitti Cengiz Ağbi, memleketine göçtü. Gitmiş demek. Tanıdık birini görebilseydim. Etrafına bak, yine aynı kalabalık. Kabuk değiştirmiş. Karaya vuran tek kırık kabuk ben miyim.

Yaklaştık. Hazır mısın. Hazırım. Kıyıda, gölgesine sığındığım bu küçük çınar hem ayrılık hem kavuşma yerimiz bizim. Kapa gözlerini. Kimi görüyorsun balkonda. Seni. Elinde dürbün, el sallıyorsun kızına. Seninki geliyor, diye içeriye sesle-

niyorsun. Sofrayı kurmuşsunuz çoktan. Annemin üzerinde yeşil çiçekli elbisesi. Birlikte beni bekliyorsunuz. O kadar gençsiniz ki. Tepemdeki tokayı çekince saçlarım omuzlarıma dökülüyor. İki yanda yüzüme sıkıca bastırıyorum saçlarımı. Ellerimi ceplerime sokuyorum, beyaz tebeşirle çizilmiş bir seksek dairesinin tam ortasındayım. İçimdeki küçüğü bütün zamanlardan görürsünüz ya siz. Yine de olmuyor değil mi, çocuk kalmaya yetmiyor. Aç artık gözlerini. Mavi boşluk. Gök, yüzünü indirdiği yerde, bir tek Liman Lokantası duruyor. Duvarları balık ağlarıyla örülü. Boğazımda bir düğüm. İçeriye girmeden, dağıttığım saçları topluyorum.

Gâvur Ali kapıda karşılıyor bizi. Eskiden korkardım ondan. Garsonlara, komilere attığı fırça bizim kattan duyulurdu. Yaşlanmış, babacan birisi olmuş. Senin masanı ayırmış bize. Sevdiğin mezeleri sofraya diziyo. Soslu zeytini unutmamış, istemeden getiriyor. Rakı tek olsun, bir de soda lütfen. Karşımda oturmuş etrafı seyrediyorsun. Yolu, denizi, havayı, ne varsa. Ben yalnızca senin gözlerinden seyretmek istiyorum. Ama baba bakışlarındaki hasret yok mu, daha dün yaptığımız bir şeymiş gibi bakamaz mısın.

Şimdi bütün duvarlarda seni arıyorum. Yoksun. Ya da bu dünyaya ait bir körlük. Çünkü hissedebiliyorum, burada bir yerlerden beni izliyorsun.

Ağbi duydum ki...

Az bekle, diyor Gâvur Ali. Bana vermek için astığı yerden indirmiş olmalı. Evet. Koltuğunun altına sıkıştırdığı çerçeveyle geri geliyor.

Elinden düşürmediğin pipon ve başında Meksika şapkanla aynı masada oturuyorsun. Resmin içinden işaretparmağını uzatmış, yüzüncü defa soruyorsun. Çinliler bu parmağı niye kullanmaz. Senin parmağın da ondan. Kızımın bir kadeh

tokuşturalım, diyorsun. Soda bardağıyla önce rakıya, sonra çerçeveye. Çın çın.

Öğretmenliğe devam mı?

Yok ağbi, öykü yazıyorum.

Yazar mı olacaksın? Neden olmasın, sana ne iyi geliyor-sa onu yap. Masaya koyduğum defterle kaleme bakıyor. Eh bana müsaade, sizi baş başa bırakayım.

Elim çerçevede geziniyor. Parmaklarım köşelerden defalarca dönüyor. En çok neye ihtiyaç duyar insan. Susuyorsun. Biliyor musun, gözlerimi senden almışım. Ama bakışların, diyorsun. Ne var bakışlarımda. Çerçevenin dışında, gözbebeklerini büyüten şey, orada saklı. Bir unutmanın bir unutulmazın peşinde. O halde neye ihtiyacı var bu gözlerin, hadi söyle. Susuyorsun. Öykü gibisin baba. Asla ders vermiyorsun. Çocukken bize ne hikâyeler uydururdun. Kardeşim ortasında başlardı ağlamaya. Annem, çocukları ağlatma, diye sana söylenirdi. Öyle acıklı falan değildi, numara yapardım, sesimden korkardınız. Üstelik sen hiç ağlamazdın. Bilirdim çünkü sonu hep mutlu biterdi. Nedense hikâyelerin hiçbir i aklımda kalmamış. Yüzünde aydınlık bir gülümseme. Mutlu çocukluk, diyorsun. Baba. Nasıl buluyorsun yazdıklarımı. Kadehini güneşe uzatıyorsun. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi tam zamanı, yaz bir şeyler. Piponu tıttırıp denizi seyrediyorsun. Yaz deyince olmuyor ki baba. Yalnızken yazıyor. Çok mu yalnızsın kızım.

Tabağıma eğiliyorum. Hadi, soğutmayalım balığımızı.

Pipondan sık nefesler çekerek gülümsüyorsun. Vakit geldi, diyorsun. Lokantanın önündeki yolu geçip sahile varıyoruz. Yerden bir avuç çakıl taşı alıyorum. Bir an denize arkamı dönmek, evimin evine bakmak istiyorum. Arkana bakma, güneşe bak, diyorsun. Güneş batarken dilek tutardın hani.

O eskidendi. Her gün doğuyor zaten. Güneşin de kaderi bu. Tutma, söyle içindekini. Zaman gelir sözcükler de unutulur, ama içi dolu doludur onların, varacağı yere incecikten sızar. Sen unutursun belki. Güneş unutmaz.

Güneş tutulmasının ertesi sabahı. Çantam kapıda, vapur saatini bekliyorum. Gazetedeki Nostradamus Kehanetleri'ni okuyorum sana. Tutulmanın görüldüğü yerlerde boşanmalar artarmış, miras kavgaları, savaşlar, depremler ve bir sürü felaket kehanetleri daha. Şaka yollu takılıyorum. Belki annemle boşanırsınız. Kızım, bu saatten sonra bizi ancak ölüm ayırır. Susmuyorum, üsteliyorum. Depremler olabilirmiş. Ne yaparız, nereye kaçarsınız baba. Buzdolabının önündesin, bir elinde su şişesi, öbürüyle alınının ortasını çiziyorsun. Buraya ne yazılmışsa o olur. Kaderinde varsa, hiçbir yere kaçamazsın.

Avucumdaki son çakıl taşını denize, olabildiğince uzağa fırlatıyorum.

Hadi artık, diyorsun. Gitme vaktin geldi.

Sen de gel benimle.

Yorulдум, biraz balkonda oturmak istiyorum.

Gitme baba, sakın o eve girme.

Yüzüme bakmıyorsun. Beni duymuyorsun.

O vapura binmelisin. Git artık.

Gâvur Ali koltuğunun altında çerçeve, arkamdan sesleniyor.

“Burada kalsın,” diyorum, “ait olduğu yerde.”

Köşedeki çınardan son kez bakıyorum. Balkonda bir yıldız tütüyor.

Aramızda Bir Bahçe Yakınlığı

ÇİYİL KURTULUŞ

Çiyil Kurtuluş özel bir öykü anlayışını sürdürüyor. Onunki cüretkâr bir dil ve anlatım biçimi. Yalın mı yalın yazıyor ama bildiği hayatlardan çıkardığı ayrıntıları kaçırmadan okunması gerekiyor. Bu arada sözcük zenginliğini de atlamadan. Uzaktan bakıldığında yere yakın görünüyorsa yanına gidince yüksekte durduğu fark edilebilir. Öykünün tek sözcük fazlası ya da eksigi olmamalı denir, Aramızda Bir Bahçe Yakınlığı bunun iyi bir örneği.

Şimdiki zamanların yaşam biçimi içine sıkışmış insanlar, kadınlar ve erkekler, hep bozulmanın eşiğinde duran ilişkiler, kırılan hayatlar. Aslında bilindiği düşünülen ama pek az yazılan günümüz hayatları. Yazarının uzak durup yazdığı, okurun duygusunu hissederek okuduğu öyküler.

Aramızda Bir Bahçe Yakınlığı, bütün bunların yanında, öykücülüğümüzün bugününde bir kusursuzluk arayışı olarak da okunmalı.

ISBN
978-605-7643-18-6
20 TL
www.notoskitap.com

9 786057 643186